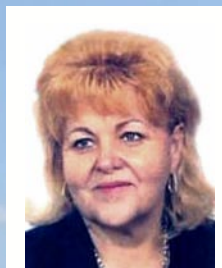

BÁCS-KISKUN MEGYEI KÖLTŐK ÉS ÍRÓK BARÁTI KÖRE

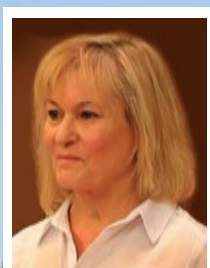
Nagy L. Éva

dr. Bereznai Zsuzsanna

Menyhei József

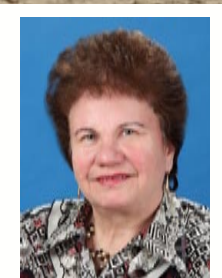

Gy. Szabó Katalin

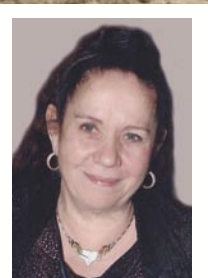
ÜZEN A HOMOK

ANTOLÓGIA IV.

2015

Weninger Endréné

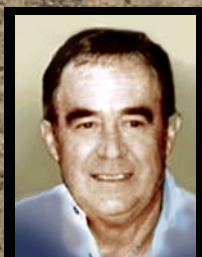
Ferenczi Fanna

Kovács István József

Antalffy István

Nagy László

Mittelholczné Tóth Zsuzsanna

Vörös József

ÜZEN A HOMOK

ANTOLÓGIA IV.

2015

Az antológia anyagát válogatta: Nagy L. Éva
Szerkesztette: B. Halasi Éva
Korrekтор: Gy. Szabó Katalin

Kiadja:
A Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Köre

ISBN: 978-963-12-3893-8

Készült: PRINT 2000 Nyomda
Kecskemét, 2015

**BÁCS-KISKUN MEGYEI
KÖLTŐK ÉS ÍRÓK BARÁTI KÖRE**

ÜZEN A HOMOK

ANTOLÓGIA IV.

2015

Hittel és reménnyel

Előszó helyett és nemcsak az olvasókhoz, de az alkotókhoz is szólok.

Ez inkább amolyan visszatekintésképe hiszen a baráti kör mögött már huszonhat év áll. Mögöttünk van az ezredforduló irodalmi műveinek és hagyományainak, tapasztalásainak tömkelege.

Vár ránk a XXI. század sajátos kihívásaival, élethelyzeteivel, kilátástalanságaival és nemzeti létünket megkérdőjelező társadalmi és „uniós” problémáival. És itt van egy többnyire érett korúakból álló irodalmi társaság és alkotótábor, a népi értékeket őrző alkotásaival, mit sem változtatva az évtizedek során szellemiségében, céljaiban és elkötelezettségében a magyar népi irodalom mellett. Tagjaink új és új kis mozaik-csillogásokkal, kis és nagy művekkel (vers, próza, anekdota, mese, népdal, stb.) gyarapították népi és nemzeti értékeinket.

Ha lapozgatunk az eddig megjelent Üzen a Homok antológiákban (I-III.) egyre gyakrabban láthatóak az alkotó személyek arcképei alatt a kötőjellel elválasztott kettős dátumok: születés és halál. Igen. Sokan elmentek barátaink és társaink közül az elmúlt évek során. Nevüket, írásaikat megőriztük antológiáinkban az elmúlt két és fél évtized alatt. 1999-ben még az újdonság meglepetésével hatott a népi irodalmat kedvelőknek az első antológiánk. Czákó Ferenc „Köszöntő” című írásának soraiban megfogalmazta elkötelezettségünket és tevékenységünk lényegét.

A 2008-ban kiadott Üzen a Homok II. antológia talán az eddigi irodalmi tevékenységünk fénykora és csúcsteljesítménye. Dr. Bereznai Zsuzsanna „VADVIRÁGOK, NAPRÓZSÁK... ÉS PAPÍRRÓZSÁK” című írásában ad rangot a tevékenységünknek.

Az Üzen a Homok III. antológia egy szerényebb és újra megújulásra váró irodalmi időszakot ölel fel, sok eltávozott és kevés új arccal. Célja és lényege valamely irodalmi szintentartás, útkeresés a túléléshez.

És most az Üzen a Homok IV. antológia csupán egy évvel a III. után talán biztosíték arra, hogy meg tudunk újulni – mint azt már a huszonhat év során több ízben megtettük – és a baráti kör alkotó tábora továbbra is fennmarad. Reális reményünk van arra, hogy a 30. évfordulónkra – talán megyei segítséggel – a társaság Krónikája kiadható lesz, és az Üzen a Homok V. antológia is elkészül. Bízom benne, hogy a huszonhat év alatt a baráti körünkben kinőtt új irodalmi körök és társaságok, mint pl. a Katona József Könyvtárban működő Mátyási József Emlékkör, vagy az Otthon Kávézóban több mint négy éve működő Versbarátok köre továbbra is működik és fennmarad irodalmi körünk részeként.

Reménnyel tölt el, hogy az ez évben újjászületett Gyöngyösi Szabó Katalin által vezetett művészeti előadói csoportunk az eddigi eredmények megőrzése mellett egyre több rangos szerepléshez jut Kecskemét városának rendezvényein.

Az elmúlt huszonhat év alatt nagyot változott a világ. Politikai pártok szűntek meg, kormányok jöttek és mentek, de mi maradtunk a helyünkön és csináltuk önként vállalt feladatainkat, kitartva, szabad akarattal a népi nemzeti irodalmi hitvallásunk mellett, hittel és reménnyel.

Bízunk abban, hogy az egyre fogyatkozó sorainkat majd feltöltik az arra érdemes tehetséges és a jobbító szándékú fiatalok.

Ezen gondolataimmal – vissza- és előretekintve – ajánlom olvasásra antológiánkat az olvasó és alkotótábor tagjainak, akik késztetést éreznek valamit tenni nemzeti-népi kultúránk táplálása és fennmaradása érdekében.

Kovács István József, Pilinszky-díjas költő,
a Magyar Kultúra lovagja

2015. december 1.

A Baráti Kör köszönetét fejezi ki:

Nagy L. Évának,
a Toll és Ecset Közhasznú alapítvány alapítójának,
valamint azoknak a személyeknek, akik anyagi és szellemi
hozzájárulásukkal elősegítették az antológia kiadását.

Antalfy István

A debreceni piaristáknál érettségizett 1943-ban. Első írásai 17 éves korában jelentek meg. Azóta megszakítás nélkül ír. Még a közel öt éves orosz hadifogság idején is, amennyire a fogság adta lehetőségek megengedték. A „klasszikus időszaka” az 1970-es, 80-as évek. 1990-ben jelent meg első verseskötete. A mai napig 45 önálló kötete jelent meg. Vállalati adminisztrációs munkakörben dolgozott, majd 1984-ben nyugdíjba ment. 22 éve szerkeszti a Hadi-fogoly Híradó című országosan megjelenő lapot. Tagja az Írószövetségnek, több irodalmi társaságnak (Krúdy Kör, Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Köre stb.)

Mit is akartam?

Mit is akartam? Mit még tenni,
hogyan ne zavarjon senki, semmi!
Te nem zavarasz, de senki más sem,
de én mondom a végén: „ámen”.
Hol vagyok attól még és máris?
Ne legyek álszent, babonás is:
az ablak tükrében a holnap,
holnapután!

Vannak és voltak,
valamikor szív-rohamban,
magam sem tudtam, mit akartam:
ha önzetlenül önző voltam,
mit keresek ebben a boltban?

Te is riadsz

Már ősszel terhes hajnalon
átüt a pirkadás az ablak
párás-homályos üvegén.
Riasztott ébresztés: kopogtat
a szomorkás eső, az őszi,
s mindebből mit is értek én?

Te is riadsz, a rádióból
halk zene szól a füled mellett,
rég ébren vagy már, félálomban
de ébresztésem Neked kellett.
Milyen a nap, ami ránk várhat,
eső és november... az ősz
nem kínál sok jót, – heverészni
mégsincs kedvünk, mégsincs időnk.

Láttad, tudod, hogy a rigó-pár
itthagyt fészket, mit rakott,
és láttad: cinkék kergetőztek,
tegnap - látszólag boldogan.
Megörökölték a kis fészket,
így vágnak a november-ősznek.
Már van „lakásuk”. Még a hajnal
csak teregeti lepleit,
mi is készülünk az új napra,
és szeretetünk megsegít,
hogy a kis cinkéket fogadjuk
egy fedél alatt s ünnepünk
legyen, mit ajándécul kaptunk,
békeességben, jól meglegyünk!

Minek tudnál örülni?

Minek tudnál örülni még?
(A,, még” szót meg se halljad).
Minek örülnél, ha lehetne,
s mi túlléphetne rajtad?
Állandó öröm-keresés-
kutatás, nem magamnak:
csalódások fakult színét
már eddig is sokalltad.
A szándék mégis megmarad,
ne folyjanak a könnyek,
lemondás is lehet öröm,
öröme az örömnnek.

A túlsó part

Ez már a túlsó part talán?
Vörhenyesre torzult világ,
láttad? Tudod? A képzelet
és a fátyol borul reád,
azok a szavak, az a vágy,
mint a letört barackfa – ág.

A nádtető nádszárait
az idő, és rontó kezek
lopták Nagyék háza fölül.
(Ez is fájó emlékezet)
De már a túlsó part talán...
magamat elriasztanám.

Amikor kondult a harang,
ezüst szárnyakon szállt tova,
szétlőttek tornyot, templomot,
mégsem volt Isten ostora.

Ez már a túlsó part, tudom.
Nem egyedül vagyok úton.

Egy pillanatra megszédültem

Megszédültem egy pillanatra.
Egyetlen gondolatnyi volt,
mi volt, miért, – én nem tudom.
(Az életem nem szavatolt.)

Ne foglalkozzam a halállal! –
intesz le újra s újra már,
pedig akár ideje lenne
kérdennem: lesz-e újra nyár?

Megbillentem egy pillanatra.
Néked el sem mondom ma még,
(így, vagy úgy bántalak meg jobban?
Nem is tudom. Tudja az ég!).

Meg kellett állnom pillanatra.
Talán sok lett a téli fény?
(Pedig még sok-sok dolgom lenne,
és épp... Karácsony ünnepén!

Nem foglalkozom a halállal,
nem írom meg búcsú-dalom,
még nem akarok búcsúzkodni,
csak legyen „akkor” alkalom.

Mustármag

Volt szerelem, volt biztosan.
Csak kettőnké volt a világ,
de túléltem halálomat,
rám hajolt a fügefá-ág.
Koszorúd emlékeztető,
mi voltunk, és nem áldozat,
mindent hozott, vitt – szerelem
értünk jött és vitt a vonat.
Már nem tudom az utakat
és még mire emlékezem?
Élő virág, első szabály,
tündérként jöhettél velem.

Keringőt játszó lemezek,
forogtak aranyfény-napok,
átfogtalak, öleltelek,
ígértem: Veled maradok.
És ígérted: velem maradsz,
élethosszú ösvényeken.
Nem omladoztak a falak,
mert mindig fogtad a kezem.

dr. Bereznai Zsuzsanna

Dr. Bereznai Zsuzsanna Egerben született. 1982-ben magyar-történelem szakos, 1989-ben pedig etnográfus diplomát szerzett. 1982-1990 között az egri Dobó István Vármúzeum néprajzos muzeológusa és könyvtárosa volt.

1990 szeptemberétől a kiskunfélegyházi Kiskun Múzeumban dolgozott, majd 1997-től a kecskeméti Katona József Múzeum munkatársa. Elsősorban folklorisztikával foglalkozik, népi epika, népszokás, vallási néprajz, valamint népi táplálkozással. Egyetemi doktori disszertációja: A házépítés szokás- és hiedelmkörének funkcionális vizsgálata volt. Vörös József halála után kértük fel, hogy vállalja el a Népi Írók Körének elnöki tisztét. Zsuzsi vállalta, melyet ez úton is tisztelettel köszönünk.

dr. Bereznai Zsuzsanna – Schön Mária:

KARÁCSONYI SZOKÁSOK A HAJÓSI SVÁBOK KÖRÉBEN

A karácsonyra való készülődés és az ünnep hagyományos szokásrendjét az emberek szinte „szentírásnak” tekintették, melyet évről évre meg kellett tartani, attól eltérni nem lehetett. Az adventi és a karácsony vigíliájának készülődését nagy várakozással töltötték, az ünnep visszatérésének örömét érezték ezeken a napokon.

Az asszonyok a fonóban az első adventi naptól kezdődően minden szombat este héttől nyolc óráig adventi összejöveteleket tartottak, ahol kizárólag asszonyok voltak jelen. Ugyanebben az időben a családban is imára gyűltek össze a férfiak, a legények, a leányok, a kisgyermek és az öregek részvételével. Az imádkozás otthon is egy óra hosszat tartott, a nagylányok hiába igyekeztek volna mielőbb a fonóba menni. Amikor este hét órakor megkondult a harang, az idős emberek bezárták a nagykaput és a konyhaajtót, hogy az ájtatos imádkozást senki se zavarhassa.

Az imádkozás menete és tartalma mindkét helyen ugyanaz volt. Mindenhol meggyújtottak egy-egy gyertyát, mely az imádkozás ideje alatt égett. Majd letérdeltek az asztal mellett azon a helyen, ahol ülni szoktak, a fonóban pedig ott, ahol éppen hely volt. Könnyítésül a székre könyököltek. E fárasztó térdelés alól csak az idősek és a kisgyermek kaptak felmentést, ők ülhettek, de már az iskolás gyermekek végig térdeltek. A keresztség után kezdődött az ima: a Rózsafüzér, a Litánia és a halottakért mondott imák

kövezték egymást. Keresztvetéssel kezdődött és fejeződött be az ájtatosság.

Ez az adventi imaalkalom fontos része volt az ünnepi készülődésnek, mindenki tiszteletben tartotta.

Az édesapámmal történt meg gyerekkorában: Játszott kinn a pajtásaival az utcán. Mikor közeledett a hét óra, édesapja kiszólt, hogy a Rózsafüzérre otthon legyen. De a játék hevében elfeledkezett az időről, és mikor be akart menni a nagykapun, már zárva találta. Annyira félt az apja haragjától, hogy aznap este haza se ment, hanem az éjszakát a férjezett nővérénél töltötte. Reggel hazabátorodott, de édesapja a köszönését nem fogadta, és hiába próbálta a felesége békítgetni, az apa rettenetesen megverte a tizenkét éves fiút. És ha legénykorban lett volna, akkor is verést kapott volna, amiért lemaradt az imádkozásról.

A katolikus hajósi sváb parasztság két legnagyobb vallási ünnepe a karácsony és a húsvét volt. A karácsonyt szent időnek, szent napnak tekintették, mely abban fejeződött ki, hogy karácsony első napján (december 25.) semmiféle munkát nem végeztek: reggel nem trágyáztak ki az állatok alól, nem főztek a tűzhelyen, hanem kora hajnalban befűtötték a kemencét, betették a tepsit krumplival, kolbásszal, hurkával – majd amikor elkészült, kivették, és az ebéd előtt még gyorsan felfelemelegítették.

A karácsonyi ünnepeket minden családban disznóvágás előzte meg, ezzel biztosították a karácsony bőjtje utáni ünnepi étkezések fogásait is. A gazdasszony pedig arra törekedett, hogy az ünnepi asztalra frissen sült kenyér kerüljön, az újév napjához hasonlóan – akkor is friss kenyérrel szerettek ünnepelni a hajósiak. Az ünnep előtti takarítás után a gazdasszony így gondoskodott a ház védelméről: Egy söprűt tettek keresztbe a konyhában benn, az ajtó sarkába, hogy a boszorkányok ne tudjanak bejönni.

A parasztszaládokban nem volt szokás a kölcsönös ajándékozás, csak a gyermekek kaptak egy-egy szerény ajándékot a Jézuskától: a gyerekeknek készítették rongybabát, fababát, vagy pedig a szükséges ruhadarabokat kapták meg: kis inget, kis harisnyát, ruhácskát, kalapot, pacs kert. A karácsonyi köszöntések alkalmával azonban a gyermekek számíthattak néhány fillérre, amit a rokonoktól kaphattak.

A karácsonyfa megvásárlása sem okozott gondot a parasztszaládokban, mivel a fenyőfadíszítés nem volt szokás. A fenyőfaállítás szokása az újkorban jelent meg az európai népek karácsonyán, elsőként német földön. Hajóson az első karácsonyfa az 1940-es évek elején kerültek be a parasztszaládok szobájába. A szülők kimentek a határba, ahol vágtak egy kis galagonya-

szilva- vagy kökényágot – ezeket az ágakat valamely edényben rendezték el, és díszítették fel. Többnyire egy cserépedénybe vagy valami használaton kívüli fazékba állítottak, amit szép színes papírral vontak be. Szépen mutatott a kökény tuskéire rászúrt aszalt meggy vagy szilva, a sztaniolpapírba burkolt dió, a mézeskalács, a cernára felfűzött pattogatott kukorica, az ágakra ráakasztott piros alma. A karácsonyfát a két utcai ablak közt álló sublótra, vagy egy alacsony székre helyezték az ablak alá, hogy mindenki lássa, alá néhány mézeskalács, alma, körte, dió került.

A család halottairól is megemlékeztek a karácsony kapcsán: az asszonyok az ünnep előtt kimentek a temetőbe, ahol elmondtak egy imát a halottakért. Az 1970-es évektől kezdve terjedt el az a szokás, hogy a sírokra fenyőágot tesznek. A karácsonyi készülődéshez tartozott az is, hogy december 24-én mindent, ami a padláson vagy bárhol a házban függött, azt le kellett szedni: a száradó vagy a fölakasztott ruhát, zsákokat, köteleket, lószerszámokat – ezeket a tárgyakat letették a földre, majd másnap reggel visszaakasztották a helyükre. Egyes családokban csak a mosott ruhának nem volt szabad a kötélén maradnia – bármi módon megszárították, vagy vízesen levették erre az éjszakára. Az emberek úgy tartották, hogy az új esztendőben annyi állat fog elhullani, ahány ruha a köteleken maradt karácsony éjszakáján. 'Mindig azt mondták, amennyi mosott ruha a kötélén marad karácsony szent napján, a következő évben annyi bőr lesz, annyi állat döglik meg, csibe vagy disznó vagy amilyen állata van az embereknek...' Mások szerint ha a szent éjszakára ruha marad a kötélén, akkor sír a Jézuska. Mert a Jézuska meztelenül születik a világra, és nincs ruhája – azért kellett minden ruhát leszedni a kötélről.

Ebédre böjtös bablevest ettek zsír nélküli rántással. Azután volt mákoscsík is, melyből a gazdaasszony a szokásosnál többet készített, mert másnap reggel kaptak belőle a tyúkok is, hogy jól tojjanak. Karácsony szenteste 'be kellett zárni a napot'. Azaz amikor a nap lement, addigra már mindent be kellett csukni, az állatokat be kellett zárni a hajósi nép elképzelése szerint ezzel a nap be volt zárva. A lovakat meg kellett etetni, a tyúkoknak is dobtak valamit, mert akkor lett jó az új esztendő, akkor jó gabonatermésre volt kilátás.

Így emlékeztek erre: 'Ez azt jelentette, ha minden be van zárva, akkor a nap be van zárva. Akkor az állatoknak és mindennek jó évre van kilátása. Akkor egy jó évet zártak be. Akkoriban betartottuk, amit Isten parancsolt, ezért jó évet várhattunk.'

A karácsonyi böjti vacsora asztalán legalább kilencféle ételnek kellett lennie: aszalt és télre eltehető gyümölcsök, főtt vagy pattogatott kukorica, dió, sült tök, kalács, különféle édes tészták és sütemények, cukorka. Azt tartották, hogy sült tököt azért kell ilyenkor fogyasztani, hogy ne kapjanak fogfájást, vagy ne betegedjen meg a torkuk, 'ne kapjanak torokbajt'.

A karácsonyi böjti asztalon az ételeken kívül volt egy kis szalma- vagy szénacsomó is. Kisebb volt, mint az ember keze, középen kenderrel összekötve, melyet az asztal sarkára volt szokás helyezni. Három napig ott tartották, végül elégették a sparheltban. Előtte azonban a kendert levették róla, és ha megbetegedett egy jószág, azzal gyógyították. Az asztal másik sarkára egy fonott kalács került, a kalács is három napig volt a helyén.

A karácsonyi asztal alá szénát vagy szalmát raktak, de estére szétkotorták, és azon ültek vagy feküdtek a virrasztáskor az éjféli misére várakozva, a kisgyermek pedig azon aludt az éjféli miséig. Három éjszakát volt benn a szobában a széna, majd utána a jószágoknál alomnak használták, a töreket pedig kiszórták a földekre. A szentestét követő éjszakán, karácsony éjjelén számos háznál az emberek nem feküdtek ágyba – egyesek szerint nem volt szabad ágyazni sem –, hanem a szalmán aludtak, mint a kis Jézus a jászolban. Mindezt azért cselekedték, hogy ne érhesse baj a ház népét, semmi ne tudjon kárt okozni az új esztendőben.

A karácsonyi böjti asztal alá egy szakajtót állítottak, melybe kilencféle takarmányt tettek. Addig keresgéltek, amíg össze nem állt mind a kilencféle mag: kukorica, búza, rozs, mák, zab, árpa, köles, kendermag, cirok. Ha esetleg egyféle dolog mégis hiányzott belőle, akkor azt kenyérmorzsával helyettesítették. Ebből a szakajtóból addig etették az állatokat, míg el nem fogyott minden belőle.

Vacsora után az asszonyok összehakolták az ennivalót, melyet a fonóba szántak, majd a felnőttek és a fiatalok egyaránt elmentek a fonóházba, vagy összegyűlekeztek a szomszédokkal. Odahaza csak a kisgyermek és az idősek maradtak. Vagyis aki csak tudott, mindenki elment virrasztani hajósi nyelven: aufblaiba ('fennmaradni').

Az 1920-as évek előtt vacsora után benépesült a falu hófehérbe öltözött, kilenc főből álló kislányok csoportjaival, ők voltak a jézuskák, akik elmondták, elénekelték és eljátszották az örömhírt a kis Jézus születéséről. Hajóson nem betlehemezés volt, hanem bölcsőjárás, mert a köszöntéshez kisbölcsőt vittek magukkal, benne a Jézuskával. A játék neve Chrischkendlialiad ('Karácsonyi ének' vagy 'Jézuskák éneke') A jézuskák két napon keresztül járták

az utcákat, néha a késő esti órákig. Bekéredzkedtek minden házba, ahol világosságot láttak, a fonókba is. Örömmel fogadták őket, és pár krajcárral jutalmazták szereplésüket. Az éjféli misén tiszteletbeli helyet kaptak az oltár mellett.

A virrasztáson is gondosan számba vették az emberek, hogy van-e kilencféle ennivaló az asztalon. Soha nem került annál kevesebb ételféleség az asztalra, mert mindenki vitt valamit. Többféle étel lehetett, de legalább kilencféle ételnek kellett az asztalon lennie. Ott váraкоztak az éjféli misére, gyertyákat gyújtottak és imádkoztak. Közben pedig csak lassacskán eszegettek a kilencféle böjtös ételből: szőlőt, diót, aszalt meggyet, cseresznyét, szilvát, pattogatott és főtt kukoricát, sült tököt, kenyeret, süteményt, cukrot. A hagyomány szerint azért kellett legalább kilencféle ételből fogyasztaniuk, hogy a boszorkányok ne tudják megrontani az embert, úgy nem tudnak erőt venni az emberen.

A férfiak a fonóban kártyáztak ezen az estén is, pedig valójában nem lett volna szabad ezt tenniük, mert szenteste volt. A hajósiak szerint a karácsonyi misére való várakozás közben nem illett kártyázni, mert a kártya az ördög bibliája. A hajósiak az esti órákra biztonsági rendszabályokat léptettek életbe, hogy a karácsony esti áhítatot semmi ne zavarja meg. Erre még a farsangi nagy mulatozások idején sem volt szükség. A községi elöljáróság őrsgébe szervezte a férfiakat, évenkénti váltásban, hogy a szinte ember nélkül maradt házakat a betörők és tolvajok ellen megvédjék. Minden utcába két-három őr került, akik az est folyamán több ízben riasztó lövéseket adtak le. Ugyancsak a lövésekkel jelezték azt is, hogy este tizenegy óra van, s ideje, hogy az emberek felkészüljenek és induljanak az éjféli misére. Ugyanis tizenegy órakor véget vetettek a fonóbéli beszélgetéseknek, mind hazamentek átöltözni, és indultak a templomba. Az örök szolgálata is letelt ekkor, ők is jelen voltak az éjféli misén.

Ám a zajkeltések az ő szolgálatuk leteltével nem fejeződtek be, egyrészt mivel a hajósi néphagyomány szerint a szenteste tizenegy és tizenkét óra közötti időszak a boszorkányjárás fő ideje.

Szenteste a nagylányt így engedte el anyja a templomba:

Szentestén, mikor templomba mentünk, anyám pénzt tett a cipőmbe. Megkérdeztem tőle:

– Anyám, mit csináljak vele?

Azt mondja:

– Ezt azért kell csinálni, hogy ne tudjanak neked ártani a boszorkányok.

Hogy honnan szedte ezt édesanyám, azt nem tudom...

Másrészt mivel ekkor jön le a kis Jézus a mennyből a földre, ezért legyen ébren, virrasszon ember és állat. Ezért voltak a folytatólagos durrogtatások és lövöldözések, ezért kotortak be a tyúkokhoz, ezért 'adták az ijesztést' a lovaknak.

A népi emlékezet szerint a XX. század első évtizedében a templom közelében „kőágyúk” voltak, olyan ötven kilós kötömbök, amikbe puskaport téve tizenegy óra és éjfél között durrogtattak. Akkorát durrant, hogy a templom beleremegett.

A fegyverrel rendelkező gazdák, a vadászok az éjféli mise előtt kimentek a ház elé a fegyverükkel, és háromszor a levegőbe lőttek. Ezért adják az 'ijesztést' a lovaknak, hogy ne aludjanak, amikor a Jézuska itt jár. A fegyveres férfiak is azért lövöldöztek az utcákon, hogy az emberek ne aludjanak, amikor a Jézuska itt jár közöttünk, hanem minden ember virrasszon.

A férfiak valamikor tizenegy és egy óra közt megettették a lovakat: kilencféle takarmányt tettek elébük. Ez volt az 'ijesztés' (Schrecke). Ahogy az emberek ilyenkor mondták: Die Roß d Schrecki gia. ('Megadni az ijesztést a lovaknak.') A lovaknak is a Jézuska születésekor ébren kellett lenniük, azért ébresztették fel őket az etetéssel, amitől azt is várták, hogy a lovak majd megszólalnak. Az állatoknak adott 'ijesztésről' így gondolkodtak:

'Az ijesztés azért volt, hogy minden virrasszon és legyen ébren, mindenki legyen főt, mivel az angyalok ezt énekelték: A gyermek Jézus a világra jött, neve legyen Jézus! Valahogy így szólt a szöveg. Megjelentek az angyalok, és azt mondták, világra jött a gyermek, akinek a neve Jézus legyen. Ők már tudták, hogy a gyermek Jézust meg akarják ölni. És ezért adták az ijesztést, hogy minden ember ébren virrasszon.'

Egyesek szerint az állatok karácsony éjféلكor megszólalnak: 'Mesélték, hogy a Várhelyi doktor lovai éjjel megszólaltak. A béres mesélte, hogy bement az istállóba, kíváncsi volt, igaz-e. Tehát a béres szenteste éjjel tizenkettőkor bement, és hallgatózott. Egyszer csak ezt mondta az egyik ló a másíknak:

– Holnap vajon mit csinálunk? Mert holnap van szent karácsony napja.

Felelt neki a másík:

– Holnap levisszük gazdánkat a temetőbe, az lesz holnap a dolgunk.

És tényleg így volt. Jött mindjárt a távirat. És karácsony reggelén már le is vitték a temetőbe. Így mesélték. Hogy igaz volt-e? Akkoriban mindig lehetett hallani, hogy szentestén tizenkettőkor megszólalnak a lovak.' (Dinier Józsefné, 1928)

Az éjféli mise csak annyiban különbözött az év többi miséjétől, hogy karácsonyi énekeket énekeltek. A mise után már senki nem ment vissza a fonóba, hanem mindenki hazaigyekezett. A vallási előírások szerint a böjt az éjféli misével ért véget, s akkor vette kezdetét az ünnep is. Karácsony első napján egyesek igyekeztek legalább három misén is jelen lenni – a miserendben is megmutatkozott a karácsony kitüntetett jellege. Karácsony első napján négy misét tartottak a templomban: hármat délelőtt (hat órakor a pásztorok miséjét, nyolckor a kismisést és tízkor a nagymisést), majd délután négy órakor a litániát.

Reggel hat órakor tartották a pásztorok miséjét [Hiartameass], tíz órakor pedig a nagymisést [Amt]. Anyám mindig a magyar nyelvű kismisést választotta, apám szülei a nagymisén német prédikációt hallgattak, németül imádkoztak, német egyházi éneket énekeltek. A délutáni litániát [Veaschpr] idős asszonyok és a Rózsafüzér-társulat tagjai látogatták. A kisgyermekek kora reggel elindultak köszönteni, s ahol már égett a lámpa, oda betértek. A karjukra akasztottak egy kendőt, s amikor az megtelt kaláccsal, és jó néhány fillér is összegyűlt, akkor hazamentek. Igyekezniük kellett a köszöntéssel, mert a nyolcórás misén már nekik is jelen kellett lenniük. Délben a harangszóra leültek az emberek az ünnepi ebéd elfogyasztásához.

Délután azután fölélénkült a falu: a családok fölkerekedtek a rokonok köszöntésére. Ez nagy szokás volt, mert ha máskor nem is mindig, de ezen a napon mindig ellátogattak egymáshoz a rokonok. Úgy illett, hogy minden házban valaki maradjon azért otthon is, hogy a vendégeket ne riasszák el a zárt ajtók. Kiket vártak el karácsony első napjának délutánján?

Így emlékeztek erre 1984-ben: Most már, hogy a nagyapám meghalt, lényegesen kevesebb vendég kopogtat be. Apai nagyapámék hatan voltak testvérek: négy fiú és két lány. A fiúk összetartozása egészen haláláig tartott. Szinte minden vasárnap találkoztak. A vasárnapi misealkalmat használták arra, hogy utána az útjuk elkanyarodjon valamelyik testvér felé. Ünnepek alkalmával lejött hozzájuk a közben Kalocsára költözött öcs is. Nem emlékszem olyan ünnepre, hogy a négyes fiútalálkozó ne jött volna létre, legfeljebb késett egy-két hetet az időjárás miatt. Ezen kívül mindig számíthattunk anyám egyik unokatestvérének látogatására. Az illem úgy kívánja, vagy legalább is a szokást úgy alakították ki, hogy ezeket a látogatásokat visszadjuk még lehetőleg az ünnepek folyamán. A szép szokást családunk következő nemzedéke is ápolja, de ennek a körnek a sugara már kisebb. Húgomék az egyik sógornőt és az anyósékat látogatják. Jómagam csak a húgomékat. A

látogatás ezekben a viszonylatokban is kölcsönös. A köszöntést egy-két óra múlva vagy egy napra rá visszaadják.

A XX. század első felében a köszöntés kevert, sváb – hochdeutsch nyelvezetű volt, mintha még nem vált volna sajátjává a hajósiaknak, vagy mintha tanultabb nyelven szerettek volna megnyilvánulni.

A hagyományosan régebbinek tartott köszöntő így hangzott:

I wentsch Ana glickseligi Waihnachtsfaiteg, s Chrischkendli mit am krausa Haar, Fried und Einigkeit, vor dem Tod die ewige Freid and nach dem Tod Glickseligkeit. ('Boldog karácsonyt kívánok göndörhajú Jézuskával, békességet, egyetértést, a halál előtt örök örömet és a halál után üdvösséget!')

Az újabb keletű köszöntőnek a vége eltérő:

I wentsch Ana glickseligi Waihnachtsfaiteg, s Crischkendli mit am krausa Haar, Fried und Einigkeit, nach dem Tod die ewige Freid and Glickseligkeit. ('Boldog karácsonyt kívánok göndörhajú Jézuskával, békességet, egyetértést, a halál után örök örömet és üdvösséget!')

Szalai Sándor festménye: A titok feltárása

Dr. Jakab Tibor

Marosvásárhelyen született. Jelenleg Kiskunfélegyházán él, mint nyugdíjas háziorvos. Tagja a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének és a Magyar Orvosok és Képzőművészek Körének. 2004-ben jelent meg első önálló verseskötete, melynek címe: Verset csak Neked ne írnék? Verseit a Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre (MOKK) „Infúzió” c. kiadványa, valamint 2008-ban az Üzen a homok antológia közölte. Írásai megjelentek a 2013-ban megjelent Lelkünk ünnepnapjai című Montázs Magazin antológiában is.

Elveszett tavasz

Vártam ezt a tavaszt, a kikeletet,
langyos földszagú estéket.
Vágytam az orgonaillatot az akácvirágzást,
a zöldellő rétet.

Tartós, hűvös eső áztatta a földet,
elvitte a tavasz ígéretét,
Pusztító árvizek jöttek, házak dőltek össze,
szennyes árba úszott a szemét.

A természet erői félelmetesek,
özönvízszerű esők, tornádó, izlandi vulkán,
Hajléktalanná vált emberek, semmivé vált termés,
a sebek begyógyulnak hosszú idő múltán?

Az emberi gondatlanság mindezt tetézte,
olajkút robbant, a tengeren olajfolt halad.
Vártam ezt a tavaszt,
de mindebből, csak egy szomorú emlék maradt.

Október 1.

Újabb születésnap, életutamat továbbra is járom.
Visszatekintés a Kövesdombra, hol kisegített a bába.
Most ismét eggyel nőtt az életkorom száma.
A számmisztikám a hét és a harminchárom.

Első életszakaszom a kisgyerekkor, a szülői szeretet,
majd a tanulóévek, Bolyai líceum, orvosegyetem,
pályaválasztásom helyes volt, most is szeretem.
A Mindenható kísérte utamat, küldött égi jeleket.

A dolgoz évek következtek, sztetoszkóppal a kézbe,
Nyárádmente, szülővárosom, exodus az alföldre,
tanyák, dűlőutak, színes virágok, erdők vettek körbe.
Ötvenhét év praxis után a nyugállományba érve.

A megmaradó évek már mind az enyéme:
Kirándulások, művészi élmények, kötetlen élet.
Mindezekhez Istentől csak egészséget kérek.
Vannak terveim, aktivitás, mit továbbra remélek.

A vonatom tovább halad, jöhet egy újabb állomás,
Valahol kinézek az ablakon, egy ismeretlen táj.
Gyorsul a vonatom, összefut valahol a sínpár.
Az Égi Kalauz felmutatja a piros táblát: Végállomás!

Emlékezés Liszt Ferencre

Egy végtelen zongorabillentyűzet
veszi körbe a földgolyót.
A zseni ujjai végigfutnak rajta,
az Isten adta talentum feszíti, hajtja.
Zenéje bejárja a messzi tájakat,
alföldet, hegyeket, folyót.

Virtuozitással társult zongorajátéka
ámulatba ejtette a világot,
Európa legismertebb hangversenytermeinek
dobogóján állott.
A magyar hazát nem feledte,
ide visszajött, itt mindig megpihent,
Rapszódíák sora, magyaros motívumok
szóltak a hazai táj felett.

Nyitott az egyetemes zenei kultúra felé,
Dante, Tasso, Mazeppa, szimfónikus költemények sora,
A muzsika vezéregyéniségévé tette,
s ismerte el művészetét kora.
Most kétszáz év távlatából
idézzük fel halhatatlanságát,
Zongorajátékát, csodás alkotásait,
a „Les préludes” és a szimfóniai világát.

Aging male – férfi monológok

Az öregedő férfi olyan hiu,
mint egy párizsi kokott!
Nem hord szakállt, (ez öregíti)
sem sétabotot!
Mutatja, hogy milyen fitt maradt,
bár a bőre ráncos,
Figyel, ha feltűnik előtte
egy-két szép rúdtáncos!

Agysejtjei csökkenőben vannak,
de azért még nem dilis,
Változnak az idők,
már semmi sem „erectylis”!
A Gnedige Frau mons pubisát kerüli,
nem kúszik fel rája,
Naponta kocogni megy,
de egyre hosszabbnak tűnik a pálya!

Halántéka ezüstösen őszül,
ezt „csípik” a csajok,
De jó az ágyban, ha megölelik
a hitvesi karok!
Jó szépen megöregedni,
s nyugdíjasnak lenni,
Ha jönne egy Tündér s fiatalítana,
azt nem pótolná semmi!

Laudatio

Antalfy István költőnek, újabb kötete megjelenése alkalmából

Antalfy István fiatal korától, a fogságon át napjainkig
gazdag életművet alkotott.
Számos kitüntetés : Pilinszky-díj, a Magyar Kultúra Lovagja,
s most negyvenkettedik köteténél tarthatott.
„Nem hiába” című versében szerényen írja :
„Talán nem hiába éltem”.
Igen, sokat adott a világnak s nekünk,
kell ennél meggyőzőbb érdem ?

A „pax animae”, a humánus, a tiszta gondolat,
szonettek hosszú sora,
fiatalos alkotókedve megmaradt,
nem látszik meg a kronológiai kora.
A nyomait, mint feltételezi,
nem fújja el sem vihar, sem szél,
Kívánunk hosszú életet, újabb műveket,
hogy olvashassuk sokáig, mit lírája mesél.

Júliusi gondolatok

Izzik a levegő, de nincs délibáb, csak képzeletben...
Olyan ez a nyár, mint egy olvasztótégely,
A trópusokon érzi magát, a „kunsági-székely”.
Árnyakkal s párákkal tele az udvar egy csillagos este.

Távol esnek a Trianontól megkurtított folyók e tájtól,
A földek szomjaznak, a búzaszemek összeasznak,
Várható ígérete egy új magyar tavasznak?
Erdély s a Felvidék forrásai elszakadtak a hazától.

Lesz még a délibáb, s a láthatáron templomok tornyai?
Hirdet még örömet a déli harangszó? Megtisztul a lélek?
Reménykedve csodát várok, ameddig csak élek!
Vágyainkat megőrzik a messzi fenyvesek s a havasok ormai.

Szülővárosom, Marosvásárhely

Marosvásárhely nekem a szülőföld,
hol a Maros megszelídülve folytatja útját.
Régi emlékképeket idézek: a Várat s a Bodor-kútját.
Bernády György s a Bolyaiak városa,
Magyar imperium, virágos utcák, mikre emlékezni kell,
A szép Városháza s a templomok tornyai, sok égre mutató jel.

E város nekem a Kövesdomb, hol megszülettem,
ahol gyermek voltam s később felnőtt lettem.
Az Alma-mater, az orvosegyetem, a Kistemplom,
itt kaptam a tudást s a hitet,
A szülői ház, hol éreztem a gondoskodást s a szülői szívet.

Az életutam messze vitt innen,
az Alföld lett az otthonom,
hegyet-völgyet itt nem látok, de ezt is megszokom.
Gondolatban végigjárom az elmúlt évek bejárt ösvényeit,
S őszülő fejemmel érzem, hogy gyermek leszek megint.

Nekem senki sem írt verset

Nekem senki sem írt verset,
csak én magamnak.
Nem vagyok olvasója nekem szóló
simogató szavaknak.

Ha másnak tudok verset írni,
az nekem is maradandó öröm.
A Múzsám adja az ihletet,
gödrös úton járom tiszteletkörom.

Figyelem a köröttem zajló
furcsa, zavaros világot.
Hallgatok zenét, olvasok csillagokról,
nézem a vázába tett színes virágot.

Az Isteni-gondviselés
mindig elkísérte életemet,
vallom: „Sola fide” ,
feloldozza minden vétkemet .

Foglalkoztat még a medicina,
mely életem része marad,
szerelmi vágyak, csalódások,
felejtett, vagy ki nem mondott szavak.

Hiteles önarcképet festeni nehéz,
s a képi tartalmát átadni a szavaknak.
Nekem senki sem írt verset,
csak én magamnak.

Farsangi álarc

Mindennapi arcunkra most egy újabb maszk kerül.
Gyarló tulajdonság, hogy ne annak lássanak, mint aki.
Elhitetjük, hogy mások vagyunk, ez néha sikerül,
Lehetünk Lear-király, Orpheus, celeb, vagy másvalaki.

Emberi színjáték a törekvés mások alakját felvenni,
Mesehőssé válni, utazni a Föld körül, vagy az űrbe,
Hibáinkat bensőnkben korrigálni, vagy jobbá tenni.
Fontosnak tartva, hogy fel ne ismerjenek, a tömegbe vegyülve.

Világunk egy rejtélyes, óriás farsangi kavalkád,
Nehéz eldönteni, hogy mi a talmi és mi az igaz,
Megváltoztatni nincs mód hiába is akarnánk.
A farsang végére elfogy a szó, vagy marad egy kevés vigasz ?

Rómát újra látni

Évek múltán visszatérni a 3000 éves Rómába érdekes.
Mi változott azóta? Szabadon száll a képzelet.
Nyáron azaleákat nem látni, sem tavaszi virágot,
De lehet látni a Forumot, a Colosseumot s az antik világot.

A nagy melegben a Tevere is lassabban folydogál,
Sok a turista, mely minden látnivalónál megáll.
Mindenütt a hideg forrásvíz oltja a látogató szomját,
Zsúfolt metró és autóbusz, amik a sok látogatót hozzák.

A Szent Péter bazilika kupolája lebeg a város felett,
Jelzi Michelangelo építészeti csodáját, sok ezoterikus jelet.
A restaurált Sixtus-Kápolna látványa mély áhítatra int,
Utóbb a Trevi-kútba pénzt dobtam, hát itt lehetek megint.

Garibaldi, a Gianicoloról tekint Róma városára,
A horizontban körkörös az alkonyatban Róma határa.
A Trevi-kút felújítás alatt, pénzérmét bedobni nem tudok,
Az „Örök Városba” visszatérnék, őrzik az Égi Angyalok!

Dr. Kocsis Mária

Dr. Kocsis Mária nyugdíjas gyógyszerész Kiskunhalason született. Nyugdíjazása előtt a helyi kórház klinikai kémiai laboratóriumában dolgozott szakszervezőként. Teológiai tanulmányait a Pázmány Péter Hittudományi Akadémián végezte. Az irodalom gyermekkorától érdekli. Tagja a kiskunhalasi József Attila Irodalmi Körnek, valamint a Kulturális Nemzeti Szalonnak. Verseit a Nyírségi Gondolat irodalmi folyóiratban, illetve antológiákban jelentek meg.

Lelki békesség

A lelki békét
nem fogod
érezni,
ha nem tudsz
szívből
megbocsájtani.
Kezdeni újra
tisztá lappal
újra minden
virradattal.
Feledni
s újra kezdeni.
Nem a te erőddel
de égi nagy
kegyelemmel,
Jézus békéjével.

Vadgesztenyék

Koppan a földre a gesztenye,
Jó, ha nem a fejedre.
Tüskés bundája megreped,
Mosolyog fényesen, ékesen
a barna, huncut gesztenye-gyerekek.

Egy Aranymisés papnak

Égő mécses vagy,
Olajod kiapadhatatlan
Világítasz hűen, fogyhatatlan.
Vagy a szikla
Templom oltárában, falában,
Lerombolhatatlan.

Tavaszi az utcánkban

Tavaszi suhant a város felett,
Ledobták védőpajzsukat
a gesztenyefa rügyek.
Zöld levélszoknyájukat
a szél már meglebbenti,
gyertyavirág bimbóikat
napsugár fürösztö.
Mire a május eljön,
gyertyavirágok pompáznak az ágon.

Őszi fohász

Ágtól búcsúztak, lángolva lebegtek
arany, vörös, sárga falevelek.
Míg színüket csodáltam, s
fonájuk ezüstjét néztem,
arra gondoltam egyre: milyen leszek én,
mikor földi pályám
bevégezem, vajon leszek-e ily
szép, mint ez az őszi falevél,
s arra kértem Teremtőt, hogy
díszíthessem lelkem szépre,
hogy gyönyörködhessen benne,
mint most én az őszi falevelekben.

Jézus és a vak Bartimeusz

M.k.10.46k-52

Bartimeusz, Timeusz
vak fia.
Jerikó és Jeruzsálem
között az út porában,
naphosszat üldögélt magában.
Hallotta az elmenők
szavait, lépteit,
számlálgatta adományait.
Hallott ő Dávidnak Fiáról,
s hallott ő különös csodákról.
Gondolta: tán ha erre jönne,
rajta bízást meg is könyörülne.
Egy napon különös
zajra lett figyelmes.
Tömeg jött az úton,
élén a Mesterrel.
Kiáltozni kezdett,
egyre hangosabban:
Dávidnak Fia!
Könyörülj meg rajtam!
Volt aki intette,
volt aki biztatta.
Jézus, szavát amint meghallotta,
Bartimeuszt magához hívatta.
Föl is ugrott nyomban,
köpenyét ledobta,
Jézus elé állott
a biztató szavakra.
Mit tehetek érted?
Kérdezte a Mester.
Talán, hogy kérését
akarta hallani még egyszer.
Uram, azt, hogy lássak –
válaszolt ő hittel, bizakodva.
Jézus a vak szemét
látásra nyitotta.
Bartimeusz, hogy üdvét meglelte,
Jézushoz szegődött egy örök életre.

Szeretettel-szenvedéssel

Szenvedéssel, szeretettel
Lélek lánggal,
ihletéssel,
Égi legyen
igazával,
Amit írok, öröm legyen,
Benne a hír
örök legyen.

Barackmag

Töröm a magot,
a barackfa magot,
koppantok kalapáccsal
rá nagyot,
el-elugrik a cél elől,
másodjára már jobban sikerül.
A csonthéj felreped.
Egy kérdés felmerül,
ahogyan a finom mag
a kezembe kerül,
tavaszi lágy napfényre,
nem ily erős kalapácsütésre.
Hogyan kel életre oly nagy
erővel ez a kicsi mag,
a csontkemény burok alatt?
Köznapi eset, ha jól megfigyeled,
magból kihajt az élet,
létformája új lesz.
Alvó magvacska
álmában sem tudhatja
milyen lesz hajtása, virága..
S te mit tudsz,
ha odajutsz?

Szeptemberi emlék

Szeptember hűvös reggelén,
mikor iskolába mentem én,
hátaamat a táska nyomta,
arcomon az anyám csókja.
Homlokomon kereszt jele,
rajzolta a dolgos keze.
„Isten óvjon, őrizzen,
minden rossztól megvédjen!
Jöjj Szentlélek Úristen,
imádkozzad gyermekem!”

Teremtő keze nyoma

Miért van a hegyen virág?
Hisz nem láthatja a nagyvilág.
Lápon nyíló rózsaszál
Nem érzed az illatát.

Minden zugban el van szórva
Teremtőnek keze nyoma.
Vihet utad akárhova,
Elkísér sok élő csoda!

Ember szívekben szeretet.
Ez a csodás remeke!
Vigyázz hát rá ki ne vesszen,
Örök élete lehessen.

Dr. Turai G. Kamil

A gyulai Vár tövében születtem 1952-ben. Teológián Plotinosz bölcséletéből doktoráltam. Tanítottam főiskolán és egyetemen: vallásfilozófiát, esztétikát, magyarságtant, kultúrantropológiát. Verses- és filozófiai könyvem jelent meg, jövőre pedig misztériumkötetem.

Versnukleáris kísérleteim s önálló magyar mantra-bölcséletem után 'opus tertius'-ként állt össze (s jelenik meg jövő könyvnapra a Kráternél) „Boldog-asszony ódáim” misztérium-sorozata. Ezer 28-sorosból szedtem össze eleget ahhoz, hogy reprezentálja az eltelt negyedszázadom jin-jang világviszonylatait. A sok melléfogás a negatívum vákuumában rajzolja ki az áhított Babba-Ninhurszágot.

(curriculum vitae)

datolyafájdalom dajkál
kajmándémon cirókál
cerkóftükör tréfál
az út D-től a C-ig
víz-zárdától a WC-ig
viciumtól viccig
ceruzacenzúrán vezet
az émely élvezet
delfincirkusz-övezet
datolyafájdalom dajkál
kajmándémon cirókál
cerkóftükör tréfál

VIGASZVERS MELINDAGYÉMÁNTNAK

tudod hogy készül a gyémánt Melinda?

millió évig roskad a föld alatt
a jelentéktelen rossz tűzeg

s előbb lignit majd barnaszén majd kő-
szén fejlík tízezer bár nyomás
alatt s a sűrű-türelmes szenvedés

millió évre antracitot terem
de mindez semmi: sóhajvásnyi szünet
nélkül folyik a lélektelen nyomás
új millió év átalakítja a szént

kristályosítja szerkezetét a hő
az elviselhetetlen láva
ki nem törő tűz szintelen széncsodát
áttetsző vázu ásványsellőt vezet
szerencsés bányász révén a földre fel

s briliánst szikráz belőle ékszerész
s ott lángol aztán kevélyen kebleden
senki se hinné hogy min ment át a szén
míg szétomló lápos anyagból
megrendítően szép rendszerré sajdult
így – bocsásd meg édes – feszít a szeretet

keresztre téged nap mint nap Krisztusként
hogy pillantásod tündököljön
még a reménytelen helyzetekben
is! Isten kínlódik minden kín alatt
Isten szakasztja poklokra létünket
mert a szív szakadéka nélkül
hitvány csecsebecse lenne az ember

ANITA-SZONETTEK I - II.

akarsz-e engem? hosszúléptű kedves

szépszemű asszonylány? akarsz-e engem?
felemelsz-e engem a föld porából

fényes emlőidre? akarsz-e engem?
mert gyermek a férfi és félelem
teszi félelmessé – akarsz-e engem?

hagysz-e hiába körülted kerengnem?
a nő választ mindig: akarsz-e engem?
a te tekinteted határtalan tág
horizont harminc évre (vagy még többre)

akarsz-e engem? két külön világ
ha egybeszakad immár minden rendben
mert egyenessé egyesült az Egy
akarsz-e engem? szétnyitom szép szád
akarsz-e engem? nyíltságod lenyűgöz

mert nem félsz tőlem! és akarsz te engem
negyvenkilenc évemet elfelednem
nullává tennem Kettőm: akarsz engem!
nem tudod elviselni verten tengnem
szorító asszony vagy: hát akarsz engem
hogyan megrendítően hozhassuk rendbe

mit elrontott a sors: akarsz te engem!
szép nyakadban a pihék rám-merednek
karcsú derekad ölelésre ring
akarsz te engem! együtt van itt mind
ami kellemes kelléke szivednek
szellem és szerelem körben kering
akarsz te engem! csendülj fel a csendben

ORFIKUS ORATÓRIUM

talán kissé sok árnyalak szárnyalt

homályosan verődött át a folyó tükrén a lágy arc
tajtékzó dühvel kígyóztak zavaros lelkek

a parancsok megmocsolásáról s kihágásról papoltak
s halkán alig sóhajtón hallottam: bátran lépj
hagyd hátra a Hádészt Kronosz-Orfeuszom

s felsejlett tündöklőn Rhea selymes teste
s hangja sikoltott mintha süvöltő rikkant
nem mehetek melletted: vakon indulj!
halotti némaság fogad a hideg alagútban

hisz gonoszak a nyomunkban szárnyaló lények
rávetnék magukat a felismert menekülőkre
záporban s villámlásban sebesen iramodtunk
idegünk táncot járt sajgó idegenségünkben
darabon tarkómon hittem Rhea lihegését

dajkákó ujjanyomát megrendült halántékaimon
aztán borzasztó vákuum borult rám váratlan
már arra se gondoltam: tébolyodott rohanásom merre?
örökre az örvénylő feketeségben kell keveregnem?
elhagytak az istenek engem! s Rhea sem tart ki
s kishitőségemben hátraforogtam hogy meggyőződhessem

kárhozatos kárörvendéssel: senki sem hussan utánam
ám Rhea ott várt! százszorszént szerelemben
csordult sápadt ajkán a szabadból hulló holdfény
mert ekkor bukkantunk ki a szörnyű szakadékból –
Rhea-Eurydiké halványan tovahullámozott
s én boldogtalan Kronosz-Orfeusz egyfolytában üvöltök
az Alvilág kapujánál az émelyítő éjszakában

SZILVIA MEGISTENÜLÉSE RHEÁVÁ

Észak felé Thule irányába vonszolt a Rém

nem fekete baktriai mének hanem inkább okker
bolyhos-agancsú tundrai rének (rémszarvasok)

voltak fogva a csakraforgató nagy Szekér elé
s te izzó rózsával újasszonyi kontyodban nem
sejtetted a vést: száguldoztál lobogó pártával

szárny helyett kiszögellő lapockádon dobogó
vulkánlávát méhedbe lövellő szív-szivattyúval
mint ledőfött hatalmas Hattyú a Messziredörgő
iromba árnyéka alatt: meg kellett darálnia

téged a pokol malmainak hogy édesbús búzája
légy a szelídség-sóvárgó éhes Földnek: úgy
bújkált akkor a nagyszentmiklósi üzenet olcsó
munkákba falazott áldozatodban mint kéregben
a rügy üdesége – egyszer leszel még ilyen szűziesen

fiatal: Édua-Perszefoné újraszülésén hiszen akkor
levetheted haragosrőt Déméter sértett-anyai ál-
arcod s kezdheted újra előlről a Sorsot! vajon
mikor eseng vissza szemedbe az a vajszín-tiszta
lemondás mely még innen van a titkon? le-
söpröd vérpiros nárcisz-szoknyádról a rátapadt

ördögi mancsot s szabadon szaladsz az erdőn
Szilvia-Rhea! Via Szeléné! Erdő dőre derűje!
ki a trézoros Théuszok nyomán iparkodván
Bika-Labirintus százszeretős szövevényébe akadsz
s csak alig menthet ki jóillatú szőlőfürtjeivel
koszorúzottan diadalmas Dionüszosz: a vért borrá
tüzesítő Név-hordó Vén: s leszel Istennő

Ferenczi Fanna

Békés megyében, Kaszaper községben született 1950. november 20-án. Az irodalom és a szép magyar nyelv iránti érdeklődése már kisgyermek korában megmutatkozott. Az ízes Békés megyei beszéd helyett ösztönösen az irodalmi magyart beszélte. Korán elkezdett verseket írni, sajnos a sok költözés következtében ezek elkallódtak. Kecskeméten kezdett 10-15 évvel ezelőtt újra írni Nagy L. Éva biztatására. Rákapott az ízére, s azóta örömet-bánatát így fejezi ki. Versei a Toll és Ecset Alapítvány kiadványaiban és internetes oldalain, valamint a Montázsmagazin Íróklubjában és antológiájában jelentek meg. Könyvkiadás is szerepel a tervei között.

Neked ragyogtam

A Napom voltál
S én a Csillagod,
Ki minden éjjel
Neked ragyogott.
Most a fényed elmúlt,
Csillagfényem kihunyt.
Várom Őt, a nagy Őt,
Új Napomként jövőt.
Ki magához vonz,
S úgy keringhetek,
Hogy pályámon haladva
Belé szerethetek.
Ki engem keres
Csillagrendszeremben
S vele ragyoghatok
A régi fényemben.

Árnyak és fények

Bús árnyak és fények vesznek körül,
A lelkem hol zokog, hol meg örül.
Aggódva nézem a környezetem,
Búmat egy kacajban levezetem.

Életem értelmét latolgatom,
Hogy szükség van rám még, elfogadom.
Kicsinek-nagynak, ifjúnak-aggnak
A támasza vagyok én, ha hagynak.

Szívemből adom azt, mit adhatok,
Nem nézem soha, hogy mit kaphatok.
Örülök annak, ha más is örül
S ha jókedvet látok magam körül.

Az árnyat legyőzi egyszer a fény,
Él az emberekben ez a remény.
Aki a jóban hinni képtelen,
Annak az élete reménytelen.

Emlékezek

Fehér akácok
Parittya ága közt
Suhan a szél.
A zöld liget
Közepén
Álmodok én.
Itt ülök egyedül,
Lelkemet töltöm,
Őseim gúnyáját
Magamra öltöm.
Itt szabad vagyok.
Lelkem felfut az égbe,
Oltalmat remélve
Könyörgök neked
ÉGI ATYÁM.
Szemem sarkából
Könnycsepp kandikál.
A tanya előtt
Krisztuskereszt áll
Büszkén, erősen,
De nem felelősen.
Életemért
Én felelek csupán.

Kiskertemben

Kiskertemben ülök,
Rám mosolyog a Nap.
Kiskertemben ülök,
Lágy szellő simogat.
Csodálom a kertem
Ezernyi virágát.
Ezek színesítik
Lelkemnek világát.
Minden piciny virág
Eljut a szívemhez,
S visszavezet hozzád,
Vissza a kezdethez.
Most csak nekem nyílnak
A kerti virágok,
Visszahozzák nekem
A boldogabb világot.

Legördült a függöny...

Legördült a függöny,
Kiapadt a sok könny.
Új évad, új szerep,
Enyém lesz a terep!
Statisztaként éltem
És mindig csak reméltem.
Főszerepre vágytam,
Sorsommal vitáztam.
Új évad kezdődik,
Szívem megedződik.
Enyém lesz a terep,
A csodás főszerep.
Én leszek az új sztár,
Ki többé már nem rád vár.

Kitéplek örökre

Szívem kiürítem,
Egyedül maradtam.
Mindent, mit szerettem,
Hátam mögött hagytam.
Ezernyi gyökér
Kötött a szívembe,
De összeszedem erőm,
S kitéplek örökre.
Elveszett értelme
Az én életemnek,
El kell felednem azt,
Hogy oly nagyon szeretlek.

Istenem

Istenem! Itt vagyok.
Szívem-lelkem töltöm.
Érzésem most is
Elkendőzőm.
Már csak benned bízom,
Sorsom súlya elnyom.
De én erős vagyok,
Te is így akarod!
Tudom és bízom
Bölcsességében.

Találj rám

Szép az Élet,
Kérlek Téged,
Találj rám!
Igaz Ember,
Szerellemmel
Téged vár.
Teljes szívvel
Szeretni én úgy tudok,
Veled együtt
Azonnal megújulok.
Boldogságra vágyom,
Hiszen jó vagyok.
A tévútról
Hozzád visszafordulok.

Fény és árnyék

Én vagyok a FÉNY
És te vagy az ÁRNYÉK.
Minden, mit megtehetsz,
Az tőlem ajándék.
Csak addig létezel
Míg ontom fényemet.
És ha már nem teszem,
Meggzúnsz, elveszel.

Terelj jó útra

Istenem, kérlek
Segíts nekem!
Tudod, hogy sokszor
Eltévedtem.
Hiába osztottam
Szeretetem,
Nem lett boldogabb
Az Életem.
Tereld jó útra
Gyermekedet,
Tedd végre boldoggá
Az ÉLETEMET!

Már semmi vagyok

Semmi vagyok,
Pedig a minden voltam.
A sors hullámain
Pokolra sodródtam.
Társas magányban élek,
S minden nap attól félek,
Hogy elkárhozom.
Büszkeségemet minden nap
Oltárodra rakom,
De minden hasztalan.
Hiszen már semmi vagyok,
Pedig a minden voltam.

Ő, a KÖLTŐ

(Kovács István József költő barátomnak)

Kinek a lelke
Oly tiszta, egyszerű,
Kinek soraiból
Árad a derű,
Annak a tollat
Vezetnie kell,
Mert Ő a KÖLTŐ,
Aki versben mondja el.
Termékeny létedet
Jelzi az ÉLETED.
Ezernyi versből ragyogsz elő.
Kinek lelke
Oly szép és egyszerű,
Annak minden sora
Tanítás és derű.
Tanítsd hát Népedet,
Éld meg az Életet!
Örömmel töltsd fel
Ezerszer lelkünket!

Várom Őt

Szívem megújult,
Izgatottan ver.
A bánat kivonult,
Mert szeretni mer.
A porból kapartam
Újra ki magam.
Körmöm be-beszakadt,
De nem hagytam magam.
Most is porból lettem,
A múltat elfeledtem.
Földi templomomnak
Királynője lettem.
Nem hagyom már többé
A bánat uralmát,
Várom Őt, ki szeret,
Ki átadja magát.

Úgy szeretnék

Szeretnék elfutni,
Szeretve szeretni,
Ölelve ölelni,
Összegabalyodni.
Mindig így maradni,
Soha visszafutni.

Gyöngyösi Szabó Katalin

Gyöngyösi Szabó Katalin vagyok. Gyermekkorom óta szeretem az irodalmat és nagyon régóta mondok verseket. A színész pályára készültem és számomra máig érthetetlen miért nem sikerült bejutnom a Színművészeti Főiskolára. Győrben voltam segédszínész, majd a gyermekeim megszületését követően nem volt lehetőségem folytatni a hivatásomat. Most, hogy a négy gyermekem már felnőtt, újra gyakran állok pódiumon és magam is próbálkozom kifejezni a saját érzelmeimet versírással, amelyekből itt is olvashatnak párat.

Örület

Jajgassatok erdők,
zúgjatok harangok,
szakadj le ó mennybölt,
dörögjete hangok!

Harsogjon a zenekar,
üvöltsön a kórus...!
A szívembe belemar
ordít ez a taktus:

Tam-ta-ta, tam-tam
Vége a dalnak!
Mit ér az élet
tam-ta-ta, tam-tam?

Megkínozt és megőrjít
és mégis csak ezt hallom.
Legyen egyszer vége már! -
Vagy bele kell halnom?

Tovatűnő ifjúság

Visszhangzik a csend fülemben...
Szomorú e némaság.
Ami szép volt nem is oly rég,
tovatűnt az ifjúság.

Fáradt lelkem megtépázva,
magányosan ténfereg.
Nem is tudja, mihez kezdjen,
minden sötét s oly rideg.

Gyermekkorom, ifjúságom
tovarepült, mint a szél...
Bús magányom maradt csupán
s a szívemen üldögél.

Emlékezem szép napokra.
Hol vagy édes szerelem?
Szólít-e még valaki így:
ülj le mellém, kedvesem!

Lesz-e aki megsimogat,
ki szelíden szólogat,
szemembe néz s engem lát
és lágyan egy csókot ad?

Ki kézen fogva, átölelve
mindenthová jön velem?
Ki nem követel, mindig csak ad
s átsétál velem az életen?

Hagyom...

Már nem sírok,
nem fohászkodom,
a levegőt sem kapkodom,
egyszerűen hagyom.

Hagyom, hogy mint
könnyű oltalom
boruljon rám
végtelen nyugalom.

Hagyom, hogy újra
értelmet kapjon a
holnapom s a
fényre, örökre
kitárom ablakom.

Hagyom a távozót,
menjen csak el!
Egyetlen búcsúszót
sem érdemel.
Hogy majd visszajönne? –
Már az sem érdekel!

Hagyom a levegőt –
járja át szobám!
Hagyom, hogy új élet
találhasson reám.

Hagyom a képeket
a falon, a tárgyakat
ott, az asztalon,
a könyveimet mind
a polcokon,
a virágokat a bokrokon.

Legyen újra minden
derűs és vidám!
Hagyom, hogy boldogság
mosolyogjon reám.

S ha szerelem járja át
a szívem zeg-zugát
hagyom, hogy átérezzem
minden pillanatát!

Szalai Sándor festménye: A lélek áradása

Zarándoklat érted

Gyalogoltam órákat, heteket,
Minden reggel elsuttogtam nevedet.
Sírva kértem az erdőket, hegyeket
Mutassák meg: az út hozzád hol vezet!

Azt mondták: Menj vándor mindig csak előre!
Lépj rá minden fücsomóra, kőre!
Ne sajnáld a lábad s a szívedet,
Az út hozzá így biztosan elvezet.

Hát mentem tovább, bár nagyon fájt a lábam,
Terhem alatt majd' leszakadt vállam.
A Hold s a csillagok mutatták az utat előre,
Dél lett mire felértem a hegytetőre.

A Nap szikrázva szórta szét sugarát,
Mosolygott s biztatott: Menj, zarándok, tovább!
S én mentem, mint koldus, ki könyörög,
Talpam alatt szétporladt ezernyi kicsi rög.

S mire újra a hegygerince értem,
Már a Hold hunyorgott ismét fehéren.
Éjszakákon rólad álmodoztam,
Hogy vársz nagyon – míg végre elaludtam.

Édes álmomból hajnalban riadtam,
Vállamra véve zsákom újra elindultam
S baktattam hegyen-völgyön utánad vágyva...
De nem talállak! A te szíved zárva...

Így én maradok örökre egyedül
Véget nem érő utamat járva...

Hajdók Zsóka

Őrhegyen született 1950-ben. 13 éves korában elveszítette édesanyját. A nyolc osztály elvégzése után Budapesten dolgozott, majd miután férjével megismerkedett Kiskunhalasra költözött. Két gyermek édesanyja. 1974 óta tanyán él. 1976-ban harmadik díjat nyert a „Jégvirág az ablakon” c. írásával, majd 1977-ben a „Lehet így élni?” riportjával. 1978-79-ben újságírói stúdióba járt. Ezt követően a Petőfi Népe megyei lap kulturális rovatát szerkesztette a szerdai Halasi Hírek lapjain. 1982-ben harmadik díjat nyert a szegedi József Attila Tudomány Egyetem történész köre által meghirdetett pályázaton „Szüleink, nagyszüleink mesélik” c. írásával. 1995-ben rádióriporter- szerkesztő tanfolyamot is végzett és a Halas Rádió asszisztense lett. Alapító tagja a Halasi Tükörnek.

Én vagyok, s mintha anyám volna

Egy kapa a fáradt vállon
kézben egy vízzel telt kisdemizson
rohanás
félretaposott sarkú cipő
nyomai a poros úton

Vakarcska – konty a fejtetőn
s a vállra lecsúszva egy
baboskendő
pillanatnyi pihenés
a kapanyélre támaszkodva

Én vagyok s mintha anyám volna

Álomutazás

„Azt álmodtam, hogy utazom a vonaton hazafelé, de akkor már igazából üres volt a házunk és a kisvonat sem közlekedett, még a sín párok is fel voltak szedve.”

Sárospatak! Sárospatak!

Budapest felől személyvonat érkezik a harmadik vágányra. A vágányok mellett tessék vigyázni. Kezembe veszem a csomagom, a kabátom, és leszállok a vonatról. Átmegek a másik oldalra, onnan még a kisvonattal megyek tovább sok-sok kilométeren át.

Megjött már a kicsi vonat, hosszú az útja kanyargós. Nekem meg a gondom marad, de sokára érek haza... És a vonat megy tovább, erre szalad, itt megáll. Az állomáson kislány vár, akit várt az most leszállt és megcsókolja homlokát. A megállóknak egymás után elszaladtak, DORKÓ, RÓZSÁS már lemaradt, eztán van még SZOPHOMOK, addig én még kitartok. A kályhában már ég a tűz is, csakúgy pattog... Korog a gyomrom éhes vagyok, de ekkor GYÖNGYTARLÓ. Az állomáson kicsi szekér és egy ló, és egyre jobban hull a hó, és a vonat megy tovább, kattog-csattog kereke. És ott a tábla: TISZAKARÁD. Itt a vonat picit áll, a leveleket csomagokat rakják át. És a vonat megy tovább, mezőn, réten meg sem áll, csak ha jön az állomás. JÓZSEFMAJOR, HATÁRSZÉL engemet a szél se ér. Kicsi-kocsi meg is véd. A kocsiban páran vannak, hozzám senki nem is szól, jé itt a TISZASZABÁLYZÓ. Még egy kicsit menjünk, még egy erdő, még egy rét... Egy ősz bácsi rám mosolyog, s nem hallom, hogy nekem mit mond, én csak neki bólogatok, igen ez már BUDAHOMOK. Gondolatban mondom, nem jól van az állomás, hová lett hát CIGÁND? Nem baj, nem baj ha kimaradt, így legalább hamarabb érek haza. Megint kanyar és egy út, igen ez a kövesút. Kicsi házak, kiskapuk, egy asszony a kútból vizet húz. Kinn a tábla: ez RICSE. Látni lehet messzire, kopár erdők legelőik látni már a temetőt. - Csattogj, kattogj kisvonat, ha lehetne gyorsabban, látod ott már MONYHA van - mondom én ezt magamnak. Itt egy fiú ki is száll, de a vonat visz tovább. Nincs már nekem bánat, gond, létezik már a kicsi domb! Üres a kocsiban minden hely, hazaértem: ez ŐRHEGY!

Kicsi vonat köszönöm, hazahoztál ez nagy öröm! És a vonat megy tovább csattog-kattog kereke... Én meg gyorsan szaladok, a kapuba megállok, mert a kapu zárva van, mit csináljak, mit tegyek, kiabálok, ordítok. Engedjenek be, én vagyok. De én választ nem kapok.

Az udvarban csend honol, sötétek az ablakok. A kiabálásra előjönnek a szomszédok s csendesen mondják, nincsenek itthon. Én úgy érzem ebbe belehalok, az éhségtől összerogyok, a kerítésre támaszkodom és sírok csak sírok, csak sírok. Az arcomon könny csorog...

Szemem kinyitom, rájövök el sem mentem és itthon vagyok és hallgatok.

CSEND. SÖTÉTSÉG. SZUSZOGÁS.

A szívem csak nekem dobog. És újra visszaalszom.

Szól a csipkezene

Ahogy az aranyló, érett búzakalász
meghajol a szélben,
a csipkevarró ül a széken lehajtott fejjel
és évek óta öltöget szeretettel.
Ül szinte mozdulatlan, csak a keze jár.

Megkopott a szemefénye,
fehérebb lett a hajsza
apró ráncok ültek az arcra,
de a csipke szépsége
mindezt eltakarja.

Picit fáradtabb lett a kéz is,
de csillog benne a tű
amint egész nap járja táncát,
és Ő varrja serényen a
csipke hófehér láncát.

Simogat a csipke
s szól a csipkezene,
táncol a csillogó tű
s Ő is lépked vele.
Ropja a tű egésznapos táncát
és Ő varrja serényen a
csipke hófehér láncát.

Fogyogat a cérna, lépeget az óra
s a féligkész csipke mindig
elmegy nyugovóra.

De siet a Hajnal, hogy a Napot
ébressze, s hullassa fényét
a híres csipkére.

Ébred a cérna, ébred a tű
újra szól a csipkezene
táncol a csillogó tű,
de Ő is lépked vele
ropja a tű egésznapos táncát
és Ő varrja serényen a csipke
hófehér láncát.

Élni kezd a lepke,
a csárdást járó kislány,
a büszke páva, a megrajzolt
minták sokasága,
a csipkevarró is tudja,
hogy keze munkáját
a világ csodálja.

Fogyogat a cérna lépked az óra
s a féligkész csipke mindig
elmegy nyugovóra.
De siet a Hajnal, hogy a
Napot ébressze
s hullassa fényét a híres csipkére.

Mennyi nap, mennyi óra,
és mennyi perc, ó mennyi?
mire elkészül a csipke,
lehellet finom és tenyéryní.
Ha összevarrnánk a sok év
alatt elkészült darabokat
Talán? Lenne belőle alkotójának
egy földig érő csodálatos csipkeruha.

TAVASZ

Nem is tudom, hogy hány,
nem számoltam még meg a csodát
körüöttem.
Bármerre nézek, Tavasz.
Mint megannyi tüllruhás balett táncos
állnak a meggyfák hófehérben
a kertekben, a domboldalon,
a messzeségben,
s mintha a pillanatot várnák
hogyan intsek:
kezdődhet ez a tavaszi tánc
a Földünk színpadán.

Az enyém ez a hajnali csend,
a madárfütty, akkor is ha zeng
az enyém is fáj ha lesújt
rád is.
Enyém a lágy szellő,
mely arcom csókolja,
de ha haraggal néz felém
s az út porát a szemembe szórja.
Enyém itt minden, mondom, de így
nem igaz
megosztom veled, ahogy a szívemet.

Kiss Ferencné Elő Mária

1939-ban születtem. Édesapám a második világháborúban eltűnt, nem tudtuk mikor és hol. Édesanyám egyedüli gyerekként nevelt fel. 1953-ban végeztem el a nyolc osztályt, de jeles bizonyítvánnyal sem vettek fel sehová „a nagyszülők szociális helyzete miatt”. Megkezdődött a nagybetűs élet. Különféle fizikai munkavégzések: Nádgazdaság, Barnevál, Erdőgazdaság, majd tizenegy és fél év a Faiskolában. 1959-ben férjhez mentem. Fiam 1967-ben született. 1968-ban ismét munkába álltam a Bács-Kiskun megyei Gabonaforgalmi és Malomipari Vállalatnál. Onnan mentem nyugdíjba. Férjemet 1999-ben veszítettem el. Az ő halála hozta ki belőlem a versírást, azóta írom ki magamból örömemet, bánatomat. Kiskunhalason élek és a József Attila Kör tagja vagyok.

Magány

Januári bús, borongós reggel
Sűrűn hulló hideg esőcseppek.
Inkább őst, mint telet idéz bennem,
Szomorú lesz tőle szívem, lelkem.

Miért jut nekem az örömből kevés?
Miért mondja a sors, hogy ennyi elég?
Milyen jogon dönthet ő felettem?
Elfogynak mellőlem, akiket szerettem.

Azt, aki már elment, pótolni nem lehet.
Felhalmozódott bennem a szeretet.
Jó lenne kiadni, mert hogyha szétrobban,
Érzem, belehalok azonnyomban.

Évfordulónkra

Ma van tizenkét éve,
Hogy hozzám eljöttél.
Nézek most magam elé árván,
Mert már el is mentél.
Mennyi szépet terveztünk együtt!
Fele sem teljesült.
Hiába hitegettem magam:
Ajándék ez, nehogy lebecsüld!
Fáj, hogy nem vagy velem
Sír a szívem, lelkem,
Egyedül maradtam.
Úgy hiányzik a hangod, a lépted,
A zsémbelésed, a köhögésed,
A kertben a fáradt, ziháló lélegzeted,
A tétova lépteid, a kapaszkodó két kezed!
Megfognám, bíztnálalak, segítenék,
De sajnos ez már csak fájó emlék.
Kettőnknek együtt csak ennyire tellett!
Az évfordulónk beteljesületlen álmom lett.

Remény

Eső koppan ablakomra, a könnyem is hullik.
Eszembe jut, hogy az idő milyen gyorsan múlik.
Keresem a boldog percek apró töredékét,
De nem lelem, mert eső, szél viszi minden részét.

Várom majd a napsütést, hogy legyen velem cinkos.
Megoszthassak vele minden örömet és gondot.
Megbeszelném vele, süssön minden jó emberre,
Sugárával buzdítson mindenkit szeretetre.

Édesapámra emlékezve

Amikor meghallom ezt a szót: háború,
Kezemben tartok egy míves, szép meghívót,
Akkor az én szívem mindig összeszorul.
Kora gyermekkorom látom magam előtt.
A sírástól anyám sokszor párnába dőlt.

Vártuk, csak vártuk a postást, a levelet,
Ha az végképp nem jött, csak röpke híreket.
Ha már hírt nem kaptunk, csak a remény maradt,
Bámultuk a sötét semmit, a falakat.

Így nőttem fel én, őt örökké csak várva,
Hisz ő volt életem örök szivárványa.
Ő volt a tejút, mit soha el nem érek.
Messziről csodáltam, vártam és reméltem.

Édesanyám bízó szavait hallgatva
Hittem egyszer úgy lesz, ahogy megálmodta.
Őt már az égiek hozzá röpitették
Azóta egymást ők bizton megölelték.

Hány ember élte meg ugyane fájdalmat!
Hány család szenvedte át ezt a borzalmat!
Nem hősök voltak ők, hanem áldozatok,
Fájdalom, könny, nyomor maradt csak utánuk.

Tiszteljük hát őket, az áldozatokat!
Nem önként, parancsra tették a dolgukat.
Akár a vérük folyt, akár éhen fagytak,
Az árvák, özvegyek, anyák itt maradtak!

Téli merengés

Emlékszem, régen még szerettem a telet.
Szerettem, ha hó hullt puhán, vagy csikordult.
Alattunk, fölöttünk selymes-puhán roppant.
Fogtuk egymás kezét öreges-pajkosan.
S akkor a távolság még meg se kottyant.

Most, ha kinézek, csak az jut az eszembe,
Ismét magam vagyok, megint berekesztve.
Egyetlen vigaszom, hogy az ablakomban
Sok kedves kismadár csivitel, kopogtat.
Egymást üzve, hajtva, a falatot osztva.
Zsibong, röppen, száll a sok-sok piciny csoda!

Majd ha már tavasz lesz, nem fáj úgy a magány.
Akkor a zöld lombok közt csicsereg sok madár.
Bogarat, kukacot, gilisztát mind eszik.
Ismerősként jönnek, ásóm nyomát lesik.
Jelenlétükkel magányom feledtetik.

Ó ez a magány, ez itt van velem folyton!
Egyre csak rám fekszik, a nyakamban hordom.
Próbálom lerázni, avagy elfogadni
Vajon valamikor fog-e sikerülni?
Mebirkózok vele! – S vajon ki fog győzni?

Tavaszcímzés

Március eleje! Gyönyörű kikelet.
Bólingató sok hóvirág, kis ibolya lesked.
A nárciszok is próbálnak ki-ki kukucskálni,
A takaró kis leplet a fejükről lerázni.

De ó jaj, te időjárás, zord hideg szél,
Te hóvihar, te késői csúf hideg tél!
Mit tettél a virágokkal, mit tettél a kerttel?
Teleszórtad hópehellyel, hófehér lepellel!

Naptár szerint hiába van húsvét, tavasz,
A gyerekek építenek hónyulakat!
Ám a tavasz erőlködik, üzi a hideget.
Olvaszt havat, csorgat ereszt,
Simogatja a megbántott kicsiny kerti léteket.
A nárciszok tört derékkal emelgetik kis fejüket.

Olyan ez az évszakváltás, mint az ember.
Bármekkora nehézséggel megküzd és nyer!
Ha fiatal, lendülettel, s persze bátran,
Ha öreg, hát szép lassan és megfontoltan.

Kiss András

Tószegen született 1930-ban. 1990-ben alapító tagja volt a Magyar Fényképész Ipartestületnek, majd a Magyar Fotóművészek Világszövetségének, és végül a Montázs Fényvarázslók Szenior Társaságának. 1997-ben megkapta az Aranykoszorús Mester címet, 2002-ben az E-MAFOSZ/b. fotóművész és ES-MAFOSZ kitüntetések, 2003-ban pedig tulajdonosa lett az első nemzetközi aranyéremnek. Összesen 22 díjat vehetett át. 2005-ben AFIAP diplomát és Kecskemét Közművelődéséért díjat kapott. 2006-ban kezdett el naplót vezetni és verseket írni. Tagja lett A Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének. 2009-ben a „Nemzetközi Fotóművészek Szövetsége Kiváló Művésze” diploma (EFIAP) és „Aranydiplomás fotóművész” diploma (E-MAFOSZ/g) ismerte el a munkásságát. Írásai az Üzen a homok és a Lelkünk ünnepnapjai című antológiákban jelentek meg.

Közöny

Csúf vihar tombol a piac felett,
Homokot kavar – sérti a szemet.
Egy ember a földről nyújtja kezét,
– Elitta szegény a józan eszt.

A nadrágból gyanús lé folyik ki,
Lehet, hogy hátul is van valami?!
Nincs szívem őt a sorsára hagyni!
– Próbálom hát talpra állítani.

Fél kézzel támaszkodik botjára,
Csáléra áll kopottas sapkája.
Nem érdekli – leírta családjá,
Hagyja mindenki a pocsolyába.

Fáradt közönnyel mennek el százan,
– Fejüket lesütve valahányan,
E világban pedig könnyen lehet,
Holnap ők nyújtják a kérő kezét.

Az én világom!

Vihar tombolt ott fenn a fellegekben,
Szórta a villámot szerte az égen,
A világot láttam meg ezen éjen,
A nagydiófát villám csapta széjjel.

Az iskolák már feladták a leckét,
De sikerült feljebb vinni a mércét.
A nagymamival gyúrtuk az agyagot,
Csuprot, korsót, és tettünk rá szalagot.

Kezünk nyomán születtek a figurák:
Agyagbabák, huszárok és katonák.
A mamitól kaptam „művésziskolát”,
Örököltem egy kevéske hajlamát.

Felnővén viseltem az egyenruhát,
Végeztem egy honvédtiszti iskolát.
Az életnek láttam a szebb oldalát,
De megismertem annak a fonákját.

Megtanultam hallgatni és szenvedni,
A terrorban nem szabad ám nevetni!
Ha a szeretet majd újra megtalál,
Akkor a nemzetünk ismét talpra áll.

A gonosztól óvjon meg a jó Isten!
Szeretet és béke sajnos most nincsen,
Tanuljuk meg egymást újra szeretni,
Családnak fészket s hazát építeni.

Tévedés ez a világ

Tévedés az egész bűzös világ,
A globalizmus oka a válság,
Átéltém Hitler csúf háborúját,
Ötvenhat igaz szabadságharcát.

Hazánkat szovjetek zsákmányolták,
Durva-sáros csizmák megtaposták.
Orosz tankok jöttek mi ellenünk,
Harcokban elvérzett hős nemzetünk.

Kádár gyorsan ráült a nyakunkra,
Világunk így maradt bolsevista.
Kilencvenben süttött fel a napfény,
A nép lerázta az igát, ez tény.

Nem tartott sokáig az örömünk,
Globalizáció lett üdörmünk.
Az MDF kiárulta a hazát,
Növelték ők a multik vagyonát.

Gyurcsány lett most éppen a fővezér,
Eladta országunk – több mint felét!
Bajnai Gordon méltó büntársa,
Nem lesz már gond a nép kasszájára.

Mátra tavasztól őszig

A felhők között játszik a napsugár,
Pajkos szellő az ágakon táncot jár.
Tanyák udvarán égetik az avart,
Zeng már a táj, hallom a szép madárdalt.

Őzgidák futkosnak a tisztáson át,
Magukba szívják a virág illatát,
Bőrükön érzik a tavasz mámorát,
A násztáncukat mégis ősszel járják.

Ember s állat kacsint rám most cinkosan,
A természet rendje tán még rendbe' van.
Tavaszra nyár jó, lassan az ősz is itt van,
Ránk borul a tűzpiros alkonyatban.

Felhős égen vadludak húznak délnek,
Erőt gyűjtenek a vadak, mert félnek,
Érzik vasfogát – van az most a télnek,
Segítséget az embertől remélnek.

Hetven csillag ragyog

Hetven csillag ragyog fenn az égen,
Fényükben tündöklöm én már régen.
Csillagok vigyázzák az életet,
Élvezzed még az ajándék éveket.

Irigylem csodás hetven évedet,
Szívem őrzi együtt élt éveket.
Mindenik nap születik egy csoda,
A mi életünk nem lesz mostoha.

Csodálatos szerelmünk gyümölcse,
Két gyermekünk, a haza jövője.
Gyermekekacaj járja át otthonát,
Építik már a szép magyar hazát.

Unokáink mind csodálatosak,
Bánatban sokszor felvidítanak.
Hálásak ők minden kedves szóért,
Mami virágot kap a csókjáért.

Hetven évnek is van jó oldala,
Az embernek „kevesebb a dolga”.
Élhetsz a művészetednek is már...
Több alkotásod lesz ezek után?

Egymásra is lesz időnk... több talán?
Unokákért élünk majd ezután.
Kutyusodra is szánhatsz több napot,
Kívánok boldog születésnapot!

Kovács István József

1944-ben született Budapesten – a szülők a Jászságból kerültek a fővárosba. 1945 után Tiszakécskére költöztek, majd a középiskolát Budapesten végezte. 1982-ben költözött Kecskemétre – azóta itt él. Foglalkozása: villamossági technikus (üzemmérnök). A Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének alapító tagja és húsz éve a kör elnöke. Gyermekkorától foglalkozik versírással – eddig kilenc verseskötete jelent meg. Tagja a Magyar Újságírók Közösségének. Az Őszidő című nyugdíjas magazin Szeretetlen című rovatának létrehozója és tudósítója volt tíz éven át. Tagja volt a Gyurkovics Tibor által szerkesztett Versírók Körének. A Népi Krónika és az Üzen a Homok című irodalmi folyóirat szerkesztőségi tagja volt. Irodalmi, szerkesztői és közművelődési munkásságát a Pilinszky János-díjjal (2003) és a Fehér Mária–alkotói díjjal (2006) ismerték el. A közművelődésért emlékplakettet (2007) az Erdei Ferenc Művelődési Központ és Művészeti Iskola keretén belül végzett munkájáért kapta. 2010-ben a magyar Kultúra Lovagjává ültették, valamint 2015-ben megkapta a Toll és Ecset Alkotói díjat. Több mint százhusz antológiában és folyóiratban jelentek meg versei és egyéb írásai. A Kunsági küzdőjátékok játékmestereként több mint húsz éve népszerűsíti a népi játékokat.

Naftalin

Naftalinba raktam régen
ábrándjaim és vágyaim.
Emlékeim rozsdásodnak
s kihültek mind az ágyaim.

Nem szeretném, ha moly rágná meg
a múltam szép virágait
az emlékkönyvekbe préselt
verseket, képeket, szirmokat.
Az idő lassan átcsorog a téren,
és lefejtí rólam a gondokat.

Éltető nyári reggelen

Csacsog a csermely, susog az erdő,
pipacsmezőktől harsog a rét.
Fűzfa berekben köszönt a reggel
csalogány zengi nászénekét.

Tükörtó tükrén úszik a felhő,
vízicsibéktől hangos a sás.
Sáskaraj szökken réti szelekkel,
csodás a reggeli nagy pirkadás.

Vadkacsa-párok húznak a légben,
tarlóra szállnak a „stokkerek”.
Ébred az erdő, ébred a nádas,
Kaszálni mennek az emberek.

Búzát kaszálnak, harmatos táblán
napsugárfényben pengnek kaszák.
Ébred a reggel munkával, dallal,
július fénye életet ad.

Téli nap

Megpihennek rajtam szállongó hópelyhek,
szememre szúzi fátylat von a nagy fehérség
fehér lepellel kristály csillogásban
Csilingelő szánnal suhan a melegség

Fenyőóriások és törpék
Süppedő lépteim ünnepelték
Hóbuckák alól arany sugarakkal
Köszönt le rám a Nap
Ezüstveretes csillogó csodákba
öltöztetett emlék.
A pillanat varázsa maradt e téli nap.

Panaszom okán, életem jogán

(az Úrnak!)

(vagy más címem: Parnasszus okán – panaszom okán)

Nagy az én fáradságom, URAM!
Mert habzsoltam, s koldultam életet,
nagy menetelések, csaták, csapongás,
mert röpített, hajszott a képzelet.

Nagy az én fáradságom, URAM!
Mert két végén égettem a gyertyám,
tiportam és öleltem az életet,
s a szeretet éhsége folyt rám.

Nagy az én fáradságom, URAM!
Mert mennyeiket s poklokat jártam,
menekültem, bujdokoltam is.
Tartós nyugalmat nem találtam.

Nagy az én fáradságom, URAM!
Mert öleltem leányt, asszonyt is százat,
mégsem találtam megváltó szerelmet,
és gyötörnek most is a vágyak.

Nagy az én fáradságom, URAM!
Még nem tudom tisztán... mi lesz a vég?
A homályban vész el a kezdet.
Mit is tegyek most? Elég!.. Nem elég?
Kérdéseimre csak az Isten felelhet.

Nagy az én fáradtságom, URAM!
Adj végre nyugalmat, kegyelmet!
csak a csendre a nagy békére vágyom
s néha megírni egy-egy röpke verset.

Nagy az én fáradtságom, URAM!
Adj végre nyugalmat, békességet!
Csak a nagy csendre-békességre vágyom,
mert Parnasszus lángképe kiéget.

Nagy az én fáradtságom, URAM!
Nem tudom, mit írjak? Ne írjak verset?
A csend a béke kell csupán nekem?
A csend által nyerhetnék kegyelmet?

Nagy az én fáradtságom, URAM!
Pihennem kell, hogy nyerjek még csatákat.
Erővel, tintával teljék meg a toll!
Még írnom kell! És nem kell még bocsánat.

A végső megoldás (fohász és kérés)

Nagy az én fáradtságom, URAM!
De várj még az elszámoltatással! (?)
Munkám nem lehet befejezetlen
Adj még erőt a versben oldódásban.

A barátság

A barátság a legnagyobb kapocs,
melyet elérhet az ember.
Meleg és őszinte tiszta szeretet,
életajándék, mit megáld az Isten

A barátság a legnagyobb kapocs
-egy életen át kitarthat a síríg-
A jóban, s a rosszban mindig ott vagyon
biztos alap, mert a fények kísérik.

A barátság a legnagyobb kapocs
önként vállalás jóban és rosszban
igaz barátság ... szellem-lélek-út,
együtt zord télben, s nyíló tavaszban.

A barátság a legnagyobb kapocs,
áthatol időkön és a téren
Ki sok barátban él... az a legnagyobb,
lehet a sors feketén, fehérén.

A barátság a legnagyobb kapocs
áthatja a szívet és a lelket...
Honnan jön ez a nagy szeretet?
Isten adta a megértést, s a kegyelmet.

Isten táplálta lélektársulás
génjeinkben épült ősi vágy, szándék
A barátság a legszentebb dolog;
Szilárd alap, egy életajándék.

Adósa vagyok

Mert nem hagy nyugodni
néhány gondolat.
Adósa vagyok
mégis életemnek.

Beleszülettem,
és magyar vagyok;
Anyám, Apám, Hazám!
Népem! Köteleznek!

Nem lehet kibúvó
s alku tárgya sem!
Csak tenni kell,
mit hivatott a sorsom.

Köldökszinóron
megkísért a múlt
Megszólítottságom
fáklya súlyát hordom.

Gyújtó szót, virágot,
verseket ültetek.
Kopjafák tövébe
ez is az én dolgom.

Szélmalomharc ez,
már azt is jól tudom.
De ez az életem
a kijelölt úton.

Mert adósa vagyok
Nektek! Eleimnek.
Szívemben s lelkemben
máglyatűz lobog.
Adósságaim
törlesztik e versek.

Álmomban

Álmomban ismét verset írtam
és homokházamban dúdolt a szél
Két folyó között, mesés Kiskunságban,
trónoltam fenn az „Isten tenyerén”.

Én, a szegény költő, napkirály lettem,
kolduskirályból fényes napkirály
Felhőbárányok nyáját terelgettem
alattam kerengett száz fehér sirály

Turulmadár szállott kék hegyek felett,
vitte a Kiskunság szabad szellemét
Duna. Tisza közt a Kiskunságban
Kaszákat pengetve dalolt a Nép.

Aratók dalát s halk furulyaszót
dúdolt fülembe az édes álom
Kürt szava harsant... harci- riadót
„Keresem kardom... nem találom.”

Pedig az ébredés mindig harcra hív,
az új napok és új csatározások
Homokházamban itt „Isten tenyerén”
álom és valóság... mennyire mások.

Békét kiáltok!

Hazudhatsz nékem, Nagy Vadász
Varázsszavadnak nem hiszek!
Csaholnak körben vérebek,
máglyatüzedből nem viszek.

Nem volt hozzád már vadcsapás
elcsendesültek az erdők, vizek.
Szelíd szelindek ül térdemen
Én csak a Békében Hiszek.

Az élet nyugalját védem én
Forronghat köröttem a világ!
A Csend és Béke kell nekem.
Ne szennyezd be a harmóniát!

Lázás vad vágyak, tűnjetek!
Ibolyacsokor lett mind a vágy.
Szeretet szendereg szívemen.
Békét kiáltok nem csatát!

Kovács Sándor Pál

1937-ben született Budapesten, majd kora ifjúsága óta vidéken él. Volt esztergályos, néptanító, könyvtáros, népművelő, kultúrház-igazgató, testnevelő tanár és sporttudósító. Élethivatása a birkózósport és a vele kapcsolatos edzői, bírói tevékenység is. Szakedzőként számos élversenyzőt nevelt ki, s mint „vándoredző” hét szakosztályt alapított megyénkben. Munkássága elismeréséért megkapta a FILA Nemzetközi Csillagrend ezüst fokozatát. A sport szeretete mellett lírikus alkat – versben és prózában egyaránt. A népi sportjátékok gyűjtésével is szívesen foglalkozik, nevéhez fűződik a grundbirkózás gyakorlatának felelevenítése. A népi küzdőjátékokról, kiemelten a kunsági népi birkózásról önálló tanulmánykötetei jelentek meg gyakorlati útmutatóval, szabályzattal. 2008-ban a Magyar Birkózó Sport Érdemrend ezüst fokozatával tüntették ki. 2012-ben a Magyar Birkózó Sport Mesteredzői oklevéllel tüntették ki. 2014-ben megkapta a Toll és Ecset Alkotói díját. (plakett, oklevél) 2015-ben a Magyar Kultúra Lovagjává ütötték.

Eddig megjelent írásai: Mesélő Pantheon 2001, Grundbirkózás I.(versenyszabályzat 2002, valamint Grundbirkózás II. és a Kunsági Küzdőjátékok története és versenyszabályzata 2004.

Pásztortüzek c. kötete 2015-ben jelent meg. (versválogatások 1956-2015)

Magamról II.

Kenyerem javát már régen megettem,
ami tőlem tellett, mindent megvettem.
Vagyok, mi vagyok – lettem, ami lettem,
a mulandóság tör pálcát felettem.
Ha majd itt hagyom végleg e világot,
mondjatok értem egy istenhozzádót!

Ólomöntés

Szilveszter pápa éjszakáján,
így mesélték nekem a vénék:
füstös paraszti katlanokban
tüzek, lobogó tüzek égtek.

A szerelmes lány ólomlevest főz,
sustorog, forr a serpenyője,
a vízbe önti, furcsa alakzat
válík ki előtte belőle.

Ekkor a jövődjét látja,
no meg a szerelmese képét,
utána nyomban ágyba fekszik,
és megálmodja menyegzőjét.

Gyertyaszentelő

Februárban barlangjából
kibújjik a medve,
s megnézi, hogy meddig tart még
a tél borús kedve.

Ha az égből napfény árad,
s az eresz megesurran,
barlangjába visszacammog
mackónk dérrel-dúrral.

Ám, ha szél zúg, fagy csikorog,
s hó hull a magasból,
a bölcs mackó kívül marad,
s brummog a tavaszcél...

A kuckó

A vén kemence boglyasan
ásít a kis szobában,
a cirmos lustán szendereg
a kuckó zugolyában.

Hej, szép idők! Valamikor
enyém volt az a barlang,
és fittyet hánytam langy ölén
a télnek, zivatarnak.

Nagyanyám báránybekecse
bélelte ki puhára,
s nagyapám kopott süvege
volt puha-pihe párna.

Ha nagyanyó málét sütött,
öcsémmel a kuckót laktuk,
a padkán nagyapó mesélt,
tréfáin jól mulattunk.

Apó már elment... nagyanyám
sohasem süt már málét,
csupán a boglyas vén barát
pufók hasával áll még.

Én is kinőttem, lábaim
a kuckóból kilógnak,
így hát a cirmos költözött be
a kuckóba lakónak.

Galambsereg

Piros cseréptetők felett
kereng fehér galambsereg.
Ezüstös, karcsú szárnyaik
a Nagy Kék Óceánt szelik,
s a fényben fürdő fellegek
alatt ledéren lengenek
én szívem-madárkái,
Murillo angyalkái.
Így szálltam én is egykoron
dübörgő kamaszkorom tág
horizontján az egekbe,
ismeretlen végtelenbe.
S miként Szindbád, a tengerész,
merész kalandra tettekkész
jártam be a világot,
hordtam szívemben lángot.
Öregkorom szőlőhegyén
aszú szőlőt böngészek én,
ízlelgetem a szemeket,
elnézegetem az eget.
Tűnőben a galambsereg,
körötte setét fellegek,
galambölő karvalyok:
múló éveim azok.

Kökény Éva

Kecskeméten született, születése óta itt él. A kecskeméti Közgazdasági Technikumban érettségizett, majd a Járásbíróságon kezdett dolgozni 1964-ben. Átszervezések következtében és szakirányú átképzések után került a Járási Földhivatalhoz, majd a Bács-Kiskun Megyei Földhivaltól került nyugdíjba 2005-ben. Ezt követően kezdett el verseket írni.

2011 óta jár a kecskeméti Irodalmi Kávéházba, majd 2013 januárjától tagja a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének. 2012 tavaszán magánkiadásban látott napvilágot első verseit és két prózai írását tartalmazó kötet „Szívhang” címmel. 2014. májusában jelent meg a „csepp(kő)szív” című második verseskötete. 2013. elejétől publikál a Kláris irodalmi-kulturális folyóiratban, ahol 2014-ben a Kláris Nívódíj II. fokozatát kapta költői munkásságáért. A 2013-2015. évi Kláris antológiákban, a Montázs Magazin Lelkünk ünnepnapjai (2014) c. antológiában, a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Köre által 2014-ben kiadott Üzen a Homok c. antológiában, valamint a szintén 2014. évben kiadott Vers-esszenciák c. antológiában szerepel verseivel. 2015. tavasza óta a Krúdy Gyula Irodalmi Kör pártoló tagja.

Cím nélkül

Még gyakran eszembe jutsz –
van, kinek emléke sincsen.
Még mindig hiányzol.
Hogy ennyire fáj, sohase hittem.

Sokszor látlak álmaimban –
van, kinek álma sincsen.
Még mindig hiányzol.
Mára ez maradt minden kincsem.

Hitvallásom

Szeretni születtem, lelkem nyitva-tárva,
mindig nagyon vágytam szent harmóniára.
Fény kellett és meleg! Én már annyit fáztam!

Biztatást vártam:
a kék madarat!
Vagy tán égi jelet?
Angyalt, harsonát,
álombeli üzenetet?

(Vágyak repülőszőnyegén
olyan gyakran szálltam,
álmaimban hittem,
lehetetlent kértem
s megadta az Isten!)

Azóta őt látom virágokban, fákban,
hangját hallom madarak dalában,
őt látom tavaszi rügyfakadásban,
hangját hallom esőkoppanásban.
Reggel és este hozzá száll imám,
dalom és versem neki zengi hálám;

(S mert napra nap jön és éjre éj,
az élet vágató időszakér!)

Ha hitvallásom összegezni kéne,
szívem templomában ereszkednék térdre.
Hitem így vallanám - felnézve az égre:

Hiszek szeretetben, hiszek a reményben,
hiszek új csodákban, hiszek véletlenben –
és a találkozásban
...valahol a végtelenben.

Szomorú dallam

(Édesanyám emlékére – halála évfordulóján)

Azon a júliusi napon
a képek elferdültek a falon,
rám szakadt tengernyi bánatom.
Azon a júliusi napon
rideg lett, sivárrá vált a világ,
fejet hajtott sorra sok virág.
Azon a júliusi napon
sírtak hegedűk, egy húr elpattant,
megállt a szív, tovább nem dobbant.
Azon a júliusi napon
gyászhiót súgtak fülemből a fák,
árva lettem, meghalt édesanyám.
Azon a júliusi napon
szomorún szólt bennem a dallam.
Abba a júliusi napba
kis híján én is belehaltam.

Rohanás

nincs idő egymásra
mindig rohanunk
nincs idő megállni
menni akarunk
nincs idő adni
kapni akarunk
nincs idő hűségre
újat akarunk
nincs idő szeretni
percekkel adunk
nincs idő magunkra
ez a mi bajunk
nincs idő a csendre
sosem hallgatunk
nincs idő ölelni
magunk maradunk

Éjszaka

Aludni már úgysem tudsz,
ha az éj csendjében előbújnak,
mocorognak,
felvillannak
régi képek: egy egész élet
díszletei és kellékek,
júdáspénzek,
papírrózsák –
nem tehetsz mást,
foglald versbe,
fűzd zsinórra,
tedd félre mára
a gondokat.
Ilyenkor már a teliholdé
a hódolat.

Azúr

Oly jó nézni hanyatt fekvé a kék eget
a pajkos szél felhőbárányokat terelget
ilyenkor mindig elragad a képzelet
(gondolatban minden megengedett)
szárnyak nélkül szállva felrepít
úgy vonz magához a kék azúr
s ha már úgyis fent vagyok
s olyan közel hozzám az Úr –
magamra véve földi lét dolgát
elintézném egy csapásra
ne legyen többé háború
s ne legyen ember éhes és szomorú
bolygónkon e szép Földön a
Béke és Szeretet legyen az úr!

Szívhang

Még él, mert érez,
még él, mert fáj,
még él, mert emlékezik,
még él, mert hallod a hangját –
ez még nem szívhalál.

Majd ha már minden mindegy,
majd ha már nem érez semmit,
majd ha már emléke sincsen,
majd ha elnémul a hangja:
az lesz a szívhalál.

Öröm-morzsák

Néha a valóság,
máskor a képzelet
felkap, elrepít,
eláll a lélegzet!

Csillagok fényét,
napsugárból szőtt palástom
mind neked adnám,
csak kérnéd!

Földet érve aztán
záporos esőbe kiállok,
s magamhoz szorítom
az egész világot!

Magyar Gyuláné

M. Takács Etelka Izsákon született parasztszülők kései gyermekeként. Iskoláit Kecskeméten a Ward Mária Római Katolikus Gimnáziumban kezdte, majd Budapesten a Szilágyi Erzsébet Gimnáziumban folytatta, és Izsákon fejezte be. Írással a betű megismerése óta foglalkozik. Egyedül él, 56 évig tartó házasság után. Hét antológiában szerepelnek a versei, több pedig a regényével együtt kiadásra vár. A helyi újság rendszeresen leközli a verseit, továbbá tagja a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének. Izsák városa 2011-ben Izsákért Emlékéremmel tüntette ki. Megjelent antológiák: Földet ér vándorlásunk, Három izsáki költő verse, Hótükrök, szavak, Fényszivárgás, Téli igék tűzjelei, Lelkünk ünnepnapjai. 2015-ben megjelent verseskötete a „Tenyered ráncaiban, Szirmok a szélben”.

A seb

Szirmokat perget az őszirózsza.
Fejed deres lett tegnap óta.
Túlért gyümölcsök méze hull,
tavak kék fodra elsimul.

Kék fátylasak a kökény bokrok,
már nem is akarsz lenni boldog.
Termést ringat a kecskerágó,
már a legmélyebb seb se fájó.

Felszínén gyógyult var takar,
aki begyógyul, az belehal.
Csukott párkányon zöld a moha,
ablaktalan a tükörpalota

Titkom

Ringtam, fehér gyümölcsvirágként,
fuldokolva ittam a sok fényt,
mely eltöltött mézes nektárral,
ölekeztem a napsugárral.
Szirmok hulltak, gyümölcsök értek,
érés zamatát és a miértet
az élő törzs megválaszolta,
s hogy ajándék a lesz, s a volna.
Életpirja, álmodott álmom,
fa voltam és ezer virágom
mézeit széthordták a méhek,
még észre se vettem, hogy tél lett.
Állok fehéren, fagyban, hóban,
vén törzsemmel kiszáradóban.
Míg gyökerem talajom fogja,
úgy kapaszkodom a homokba,
hogy gyökerem sok cérnaága
fel-feltör a homokvilágba.
Ki elárasztott dús nektárral,
éget majd, sárga-piros lánggal.
Melegítek, amerre szálllok,
hamut hintek, mint boldogságot.

Virág voltam, fehér volt szirmom,
Örökké élek, – ez a titkom.

Székely panasz

Ugye a faragott kapuk mögött,
a szívekbe most harag költözött?
Sebes folyóként, mely ha megdagad,
Soká kell rakni rá a gátakat.

Soká tűr, egyszer haragszik a székely,
a régi bánata sem múlhatott még el.
Idegeneké hazája földje
s ott, idegenként lakni, örökre.

„Édes a nyelvünk, magyarok vagyunk!
Nyelvünk se szólhat, sírva hallgatunk.
Keserű könnyünk befelé folyik,
hangunk se hallik, csak a Marosig.

Türelmünk lassan haraggá dagad
s már kasza villant Kolozsvár alatt.
Jogos haraggal azért harcolunk,
Ősi a nyelvünk magyarok vagyunk.
Ez édes szónk, mondhasa gyermekünk,
s e szóval vessék végső fekhelyünk!
Az idegen nyelv átok lesz a szánkban,
nem jövevények vagyunk e hazában.

Az imádságból káromlás ne essék,
az anyanyelve mindenkinek szentség!
Lehet rabságban, vagy kolduskenyéren,
de elhallgatni gyávaság és szégyen.

Találkozhatsz velem

Ma is eljövök hófehéren,
rejtve, sejtelmesen,
mint rég, tán kétezer éve,
s találkozhatsz velem.
Bár, a nyomaim betemette
vér, aranypor, szemét,
de korok megőrizték benne
irányom, az élet jelét.
Arcom vonása most rejtett,
paloták árnya eltakar,
de rám talál aki gyermek,
s aki követni akar!

Mezítláb nyomomba lépni
az tud, kinek lába sebes
s nem szolgatehernek nézi
háttára szánt keresztmet.
Lakatra zárt lélek-ablak
mögött, elmérgült ó-sebek,
téged gyógyítani akarlak,
úgy, hogy teveled szenvedek.
Feloldom a messzeség lelkét,
hogy beszélhess velem,
felemellek, hogyha elestél,
csak fogd meg a kezem!

Most, gyermekingben, szalmaágyon
fenyőgallyak árnya takar,
csöpp gyermekkarom kitárom
s aki hozzám jönni akar,
annak lényére rásugárzom
a melegítő lelkemet,
mert nagyon kell a világnak
a most hiányzó szeretet!

Magvető

Magvető vagyok, előttem kötény,
idők forgatagában elnyűttem én.
Fáradt szolgaként, míg vetegetek,
világ földjében mosom kezemet.
Mellettem okos gépek vetnek,
én magvetője vagyok a csendnek.
A csendnek Ura adta a magot,
lelkem beszél, a számmal hallgatok.
Míg hull a mag, süket a világ,
tán nem is hallják meg a csönd szavát.
Nagy a szántóföld, sötét a berek,
kenyérre várnak éhes emberek.
Gyöngé a lélek, a test is beteg,
Csönd Ura! adjál égi kenyeret!
Adjál tápláló dús égi erőt,
Áldd meg a magot és a magvetőt.

Maróti Dezső

1947-ben születtem Tázlárán, vallásos, paraszt családba, melyben hatan nevelkedtünk. Harkakötöny gyermekkoromban már különvált Tázlártól. Én mégis a Felsőszállási Általános Iskolába jártam Kiskunhalasra, mert oda közelebb és jobb úton lehetett eljutni, mint Harkakötönybe. A halasi tanítók halasi szellemenben neveltek, irodalmi tevékenységem korai kibontakozása is nekik köszönhető. Tanulmányaimat Budapesten folytattam, szobafestő és autófényező szakmát tanultam. A katonasághoz már Kiskunhalasra soroztak, ahol leszerelése után is maradtam, dolgoztam. Halasra ma is ezer szállal kötődöm, mint az a szomszéd, akit megkérdeztek: „Hová-hová, Uram-bátyám? – Emék haza, oszt szétnézök, mög vásárolok is ezt-azt” – és ballagott a gyékényszattyorral, melyben néhány tojás, túró, tejföl volt a portéka a vásárhoz Halason. Feleségem is halasi lány, Halason dolgoztunk, rövidesen harkakötönyi lakosok lettünk. Nyugdíjas napjaimat a családommal való foglalatосkodás mellett a méhészet és a költészet tölti ki. Tagja vagyok a halasi József Attila irodalmi körnek és a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének.

Zúg a szél a bércek ormán

Zúg a szél a bércek ormán,
Vihar dúl a Kárpátok felett.
Foszlik már a magyar zászló,
Ősi földünk más prédája lett!

Volt nekünk szép hazánk,
Büszke nemzetünk!
Ó, hová lett, hová?
Hát mi történt velünk?

Mint ballangkóró, árva lelkem kergül,
Erdélyország csillag útporán.
Hol egykor győztes dalok zengtek,
Turul szállt a büszke Hargitán!

Hős székelyek ajkán
Még magyar dal fakad.
Ősi vér porából gyúrva
Hite szilárd, e földhöz hű marad.

Csaba királyfi, segítsd az útján,
Védd meg a vártán árva népedet!
Ne hagyd elűzni, világga menni,
Ne hagyd elfogygni magyar nemzedet!

A kötönyi pusztát járom...

A kötönyi pusztát járom
Galagonyás, dimbes-dombos tájon,
Itt zajlott a gyermekkorom,
Itt nőtt szárnya vágyaimnak,
Itt született az a sok-sok álom.

Itt, hol nemrég tarka gulyák,
Szilaj csikók az ősi tájat járták,
Életeremő puszták mélyét
Bólogató gémeskutak
Ostorfái, favödrei látták.

Most olajkutak bólogatnak,
A kóborszelet villanydrótok szabják,
Őseimnek szent földjében
Olajkutak és csövek vannak,
A barázdát is olajcsőnek húzták.

Síratom a gyermekkorom
Kedves ősi táját, a sasok vijjogását,
Erdő, mező jó illatát,
A partoldalon lengedező
Árvalányhaj síró susogását.

Síratom a pásztorsípot,
Frici lovam szélsebes futását
Ilyenkor, úgy estefelé
Az áradozó furulyaszó,
Tárogató, édes zokogását.

Öregszem, már nem kell semmi,
Kint a pusztán, emlékek közt járok,
Kihalt már a tanyavilág,
Keresem a múltam nyomát,
Gondolatban estimára vágyok.

Tanyasírató

Rozzant kaput csapkod a szél
Csikorog a rozsdamarta pántja,
Óh! Hol van már a jó gazdája,
Ki gondot visel rája?

Hol van már a szép gazdasszony,
A hűvös szoba csábító varázsa?
Hol van már a boldogságnak
Mámorító édes sikongása?

A gazdasszony is eltávozott,
Elcseveg a fényes csillagokkal,
Az is lehet, közöttük van,
Gondoskodó védőangyalokkal...

A vén, öreg ház rogyadozik
Csavargók tanyája,
Mert régen elment, vissza nem jő
Az ő régi áldott jó gazdája.

Fölötte a varjú károg
Kéményét csali-csókák lakják,
Eresz alján veréb fészkel
Eperfákon csacsognak a szarkák.

Ha arra jár a magamfajta
Könny cseppen a levett kalapjába,
Lám, így múltunk el csendben, sorban
Porrá foszlunk az idők múlásában...

Őszinte számadás

Voltam kicsi bojtár
Testvérem s a nyáj körül
Magam báránynak képzelve
Azokkal szökkenve
Örültem a pusztán
Ahogy a nyáj örül
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Voltam a mezőn győztes vezér
Ki pulykahaddal kerül
Támadtunk is folyton
Szöcskére, sáskára
Kicsi nyulat fogtunk
Membújva fű között
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Később csikós, gulyás lettem
Lovak, barmoknak pásztora
Lovam lába alatt
Dübörgött a puszta
Mint szomjas csikó ittam
A csordakút vizéből
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Haladtak az évek
S jött a kolhoz végzet
Földjeink, lovaink
Mindenünk másé lett.
„Menj fiam, mindenki menekül!”
Tanulni kell! Ám legyen...!
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Pestre vitt a sorsom
Munkára tanoncnak
Egy mives szakma folytán
Fényt gyűjtven magamnak...
Mert tanultam, okultam
A sok elvtárs úr körül
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

A vidékies beszéddel
Gúnynevet szereztem
Egy pimasz inas miatt
„Paraszt gyökér lettem”
Gyökér is paraszt is
Büszkén a sok közül
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Soha nem adtam fel
Dacolva küzdöttem
Míg időm vala...
El is járt fölöttem
Nem siratom sorsom
Vad hevem csendesül
Hisz én se voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Csillag szült lelkekkel
Ha Istenhez térek
Megköszönök mindent
A boldog földi létet
Hogy sokat keseregtem
Ne rója bűnömül
Hisz én sem voltam egyéb
Csak egy jámbor a nyáj közül.

Menyhei József

1949-ben született, élete a vidékhez kötődik születése óta. A tanyavilág a mindennapjai részévé vált, de már erős szálon köti a falu, vagy inkább a város. Aggódó szemmel nézi a lassan eltűnő paraszti életformát. Mezőgazdász, falugazdász. A tájépítészet állandó formálása közben a szavakat is vállalni kezdte, és mondanivalóját leginkább regényekbe szövögeti. Irodalmi tevékenységét a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Köre segíti. Úgy érzi, hogy az itt szövődő műhelymunka építi egyéniségét. Megjelent könyvei: Parasztmonológ 2011., Kakukk ranch 2012., Konzumnyitány 2013. Verseivel szerepelt a Montázmagazin Lelkünk ünnepnapjai című antológiájában is.

Sajátvér

Az orvosnő kissé üvegesen meredt el a számítógép előtt, ami feszélyezte, és egyben aggasztották a manőverek, melyek között bizonytalanul és ingatagon botladozott. Mintha egy ismeretlennel nézett volna farkasszemet és rettegett az állandó nyomulástól, attól, hogy a puszta érintéstől is tarol a memória, és tévedhetetlenül közli majd a gép, amiről ő már régen lemaradt. Ingatagnak vélte magát a bevésett memóriák taroló fölényéhez mérten, holott azok közé tartozónak vallotta magát, akiknek volt fogalmuk az emberi agy felülmúlhatatlan nagyszerűségéről, csak magabiztosnak kellett volna lennie, feszültségek nélküli ráutalással kellett volna integrálódni a personál komputer sorvezetőjében. Ehelyett ijedezett egy kvarckristály rezgésének következményeitől, ami a fizikai létét abszolút nem érintette, de mégis csak behatolt a test szellem, lélek hármába.

– Kiestem a rutinból – gondolta rezignáltan.

Még el sem kezdődött a nap és már fáradtnak érezte magát. Mintha magára maradt volna ebben a pörgős világban. A képernyő előtt ülve kinyújtotta lábait, hátha a jobb keringéstől erőre kapnának. A fejét pedig a homlokánál kezdte masszírozni a kezeivel mindkét oldalon, hogy élénküljenek a gondolatai. Erőt gyűjtött, elhessegette a bizonytalanságot, ami társául szegődött a továbbképzés óta. A protokollra gondolt, ami hajdan az érintkezés udvariassági szabá-

lyairól szólt, és ami mára a szakmai rangbeliség elismeréséről, az elvárható alkalmazások elsőségéről, azaz a hivatalos módszerek elvárás listájáról próbált képet adni. A hatáskörök illetékességi jegyei, a kompetenciák tartóoszlopaivá váltak. A szakzsargon megszabta a mozgásteret és a követendő irányt szűkebb és tágabb értelemben egyaránt. Kisvártatva visszahúzta a lábait, kezeivel végigpásztázta a haját, ujjait az arcához szorította, aztán felállt és a szekrényhez lépett. Kinyitotta az ajtaját, melyen belülről egy tükör volt csavarozva.

A polcról először a szemcseppjeit vette le, aztán gondolt egyet, igazított a szemöldökén. Újra belenézett a tükörbe, kotort egyet a polcon, aztán az arcának adott egy kis színt. A haja fényes volt és lazán omlott a vállainál. Rutinos fejmozdulatokkal rázott rajta egy kicsit, majd gyors mozdulatokkal összegumizta, és ahogy a sötét haját összefogta a nyaka felé fehérlett a bőre.

– Ideje lenne szoláriumra is szakítani egy kis időt – gondolta, majd hirtelen mozdulattal a telefon után nyúlt és felhívta az osztályvezetőjét. Még a kicsengő telefont fogta az egyik kezében, a szabad kezének ujjával a nyakláncát tapogatta és a medált kereste.

– Te vagy Petra? – kérdezte váratlanul a vonal végéről a hang.

– Szép napot a főorvosnak, ezek szerint ráérettél a hívásomra Kevin – szólt a készülékbe Dr. Barna Petra.

– Gondolom kitomboltad magad a szabadságon? Na, és a továbbképzés? Az asztalomon van az összegzésed, ma délután találkozunk. Hogy mondjak valami biztatót is, percekben belül friss erőforrás galoppozik hozzád, az új asz-szisztenciád.

– Titokzatos vagy főnök – mondta röviden Dr. Barna Petra.

– Mit vársz tőlem? Tudhatnád, hogy a humán erőforrás igazgatósága teszi fel az i-re a pontot. A kompetenciák, tudod a kompetenciák!

– Azt hittem legalább mondasz pár ígéretes biztatást, meg legalább egy nevet.

– Csilla, Tatár Csilla, profi a számítógépen, megnyugodhatsz. Tágabb lesz a folyosó.

– Tágabb? – csodálkozott el Dr. Barna Petra.

– Csúnya szóval termelékenyebb lesz az osztály és hatékonyabb lesz a munkád drága doktornő.

– Tudod, korán jöttem be ma – gondoltam akklimatizálódok. Ám, ahogy az asztalomon megláttam a beosztást rögtön szíven ütött, hogy nélkülözhetetlen vagyok, mert már indulhatok is a rendelőszobámba. Mit ne mondjak, kicsit kiakadtam, de felülbírálom az indulataimat, tekintettel arra, amit az imént mondtál.

– Nem volt könnyű elérni – válaszolt röviden az osztályvezető főorvos a készülékbe.

– Na jó, a nosztalgia átcsapott aktivitásba, délután már tapasztaltabb leszek, biztató, hogy gondoltál rám, mondta levezetésként Dr. Barna Petra.

– Délután találkozunk... Tudod a költségvetés, a költségvetés meg a bio-terápia. Nyomulnom kell. – Visz hall, visz hall kollegina – mondta sietve az osztályvezető főorvos és kinyomta a készüléket.

Dr. Barna Petra ránézett az órára és beletörődve megadta magát, hogy egyedül kezd, de egyben fel is derült, hogy ma betoppan az asszisztens, aki keverhet a klaviatúrán. Kissé felemelte a jobb kezét és ujjjaival csattintott egyet.

– Akkor jöjjön az a Csilla – mondta maga elé, aztán becsukta a szekrény ajtaját és elindult a rendelő felé, miközben még kimondta néhányszor magában, Tatár Csilla, Tatár Csilla.

A folyosón már jöttek-mentek és a széksor is tele volt várakozóval. Rögtön az első széken ott ült Lipták Dömötör, aki próbálta tartani magát és pusztuló fizikumát változatlanul ostromló fájdalmain percről-perce felülemelkedett. Elcsodálkozott azon, hogy már kezdésre tele vannak a székek, holott neki nyolcra van időpontja. Úgy gondolta, hogy simán elsőnek besántikál a reményeivel, félelmeivel és felvette a magabiztos álarcot, hogy látszódjon valami kis önbizalom, ami elfedi a szorongását. A kórház laborja jutott az eszébe, ahol már idő előtt, kora reggel megkezdődött a paraolimpia, ahogy a betegek iparkodtak az elégtelen és távoli parkolóból az épület felé, miközben át kellett jutniuk egy forgalmas úton, aztán leküzdeni többemeletnyi lépcsősort, hogy aztán megálljanak a csukott ajtók előtt. Az ajtónyitásig még sok idő volt, a csoport meg csak nőtt és nőtt és természeténél fogva organizálódott. A gyülekezők között egyre szűkült a távolság és idővel az ajtó előtt sűrűsödő tömeggé forrtak össze a potenciális betegek.

Akik eddig lefoglalták magukat olvasással, vagy iratkeresgéssel, mind abbahagyták az aktív időtöltés látszatát is, ehelyett egymást kezdték felmérni, és pszichikailag szuggerálták maguknak az állóképesség tudatát és már a néhány pad is üresen maradt, hogy a közelgő rajthoz legyen idő felkészülni. Ahogy közeledett az idő az épületbe történő bejutáshoz az ügyesebbek az egerutat keresték, felmérve a többiek gyengeségeit. Mikor pedig eljött az idő a belülről kinyitott ajtók két oldalra kivágódtak, és halk surranással némán, ösztönlényként tódult a tömeg az épület belsejébe, ahol több irányba fröccsenetek szét. Egy kemény mag meg csak törtetett a lépcsőkön felfelé, ahol újból besűrűsödtek, és nagy hévvel kerülgették ki a még erősebbek a gyengébbeket. Lipták Dömötör még most is, mintha maga előtt látta volna a csoszogó sántikáló embereket, akiket többen lehagytak, mások meg majdhogynem elsodor-

ták őket a kora reggeli futamban, útban a laboratórium sorszámosztó ablakai felé. Amikor aztán már a kezükben volt a papír egy részük lezuhanhatott a székekre, mások meg állva vártak most már a hívó szóra. Feszülten figyelték a mikrofonból hallatszó számokat és próbálták felmérni, hogy mennyi időre rendezkedjenek be a megtelt folyosó dzsungelében. A megrekedt, elhasznált levegő kezdett besűrűsödni, az ablakok zárva voltak és a klíma nem működött. Lipták Dömötör felállt a szélső székről és a radiátornak támaszkodó asszonyt hellyel kínálta.

– Köszönöm a kedves gesztust, de ha leülök nem biztos, hogy fel tudok állni – mondta az asszony, de Dömötör is állva maradt, mert egy szemfüles kontyos nő már is leült a székre és a fal felé nézett. Nem szólt egy szót sem, csak magas fejtartással nézte a falat.

– Ennyi erővel a pszichológiára is mehetett volna – gondolta Dömötör és jobbnak látta nem fessegetni az ügyet, így inkább beszélgetésbe kezdett a kedvezményezettjével.

– Úgy gondoltam, hogyha leül, az jót tesz magának – mondta az asszonynak.

– Tudja nem kockáztatok, inkább állok – válaszolt az mosolyogva.

– Fájdalmai vannak? – kíváncsiskodott Dömötör.

– Tudja, ha fáj, akkor biztos, hogy még élek – mondta az asszony, de nem váltott pózt csak óvatosan a másik lábára helyezte a súlyát. – Aztán ott álltak egymás mellett még sokáig, beszélgettek is meg nem is, mert többnyire a saját helyzetét rakosgatta a mérlegre gondolatban mindenki.

Lipták Dömötör visszazuhan a valóságba. Ránézett az órájára, az idő lassan telt mégis már fél órával meghaladta a mutató a rendelés kezdetét. Körülnézett, de semmi változást nem észlelt. Fehérruhás emberek jöttek-mentek, de nem tudta róluk hogy a személyzet mely kasztjához tartoznak. Avval kezdett szórakozni magában, hogy próbálta kitalálni, hogy melyik ki lehet. Ápoló, orvos, higiénikus, asszisztens, nővér, beteglátogató, masször, diabetikus, de csak a takarítókban volt biztos, mert azoknak munkaeszközök voltak a kezeik között. Ahogy nézte a fehérruhásokat, egyre rosszabb közérzettel, fájdalmak sebeitől fáradtan, lelkileg is sérülten várakozott az orvosi szoba előtt, ahol a többi beteggel már belakták a folyosót. Hozott olvasnivalót, hogy elterelje a gondolatait más irányba is, de inkább csak agyalt. Nem tudott elszakadni az elmúlt napok éjszakáinak rémisztő emlékeitől. Az esendőség bizonytalanságával telt meg testileg-lelkileg, és ahogy visszaemlékezett nem tudott okosan viselkedni. Nem tudott saját magával bánni, idegen erők uralták és nem találta a szabadulását. Csuromvizesre izzadt az éjszakában. Többször elmondta ma-

gában az angyali üdvözlét, reggel meg az Úr imáját. Felizzottak emlékei és csapongtak gondolatai a gyerekkortól a betegágyig. Eszébe jutottak bűnök és erények, de különösen a vétkei. Várt valami irgalmas segítséget, de nem erősítette meg semmi, hogy honnan is érkezhetne. Gondolt a feleségére, orvosra, ápolónőkre, meg könyvekre, aztán megint csak felszisszent, emlékek telepedtek rá és a beteg test mellett a lelke is vergődött, így hát együtt gyötrődött a fájdalmak hullámai között tehetetlenül és ismét a bűneit kezdte mérlegelni. Egy szürke végtelenbe peregtek vissza az események és terjeszkedtek, terjeszkedtek fénymozzaikok törései mentén, mintha égbekiáltó bűnöket talán nem követett volna el, de az idegen bűnökbe már belekeveredett, mert persze, hogy elnézett, elhallgatott ezt-azt és nem jött rá, hogy mi vezette rá erre. Hatás alatt volt, a fájdalom prése kínokra szögezte, és a hét főbűnnek csak a sziluettjét látta félálomban, ahogy ingerlik és csalogatják valami sűrű ismeretlenség felé, ami ellen küzdött, küzdött, mire nagy nehezen csuromvizesen felébredt és akkor úgy, ahogy volt mozdulatlanul csak kinyitotta a szemét és nézett egy irányba, a plafon felé és testében érezte a tulajdon esendőségét.

– Igen, ez az enyém, ez mind az enyém – gondolta. Milyen kevés is elég az élethez – futott át rajta és összeszedte magát. Felült és a botjait kereste, hogy kicsoszogjon a fürdőszobába.

Nem tudta hol van, mikor magához tért a kád és a mosógép között. Érzékelte, hogy fény veszi körül. Felnézett és elvakította a lámpa. Behunyta a szemét és a föld felé fordította a fejét. Óvatosan lesett ki a szempillái alól és az ismerős csempékre esett a tekintete. Lassan magához tért, eljutott a tudatáig, hogy a fürdőszobában van. Lábaik kinyújtva maga előtt látta. Egyik kezét felemelte a földről, a másik pedig az ölében pihent. Óvatosan megmozdította azt is, érezni kezdte, hogy visszatér testébe az élet. Mindként kezével megfogta a fejét, ujjával érzékelte a hajszálakat, ahogy a tarkója felé simította a haját. Nézte a saját testét, ahol meg nem látta, végigtapogatta magát. Megmozdította a lábait, aztán előredőlve a derekát próbálgatta. – Talán nem tört el semmim – állapította meg, miután lassan derengeni kezdett, hogy elájult. Arra már nem jött rá, hogy elcsúszott-e és beverte a fejét, vagy csak összeesett. Szinte kívánta, hogy fájjon a feje, mert akkor nyilvánvaló, hogy csak elcsúszott a kövön. Néhányszor még levegőt vett és a lábait maga alá húzta, majd térdre emelkedett. Ismét körülnézett, majd megfogta a fürdőkád szélét és a kezeivel is emelte magát, hogy felálljon. A lábaiba belevágott a fájdalom, de nem a töréstől, csak a gyulladt izületeitől. Akkor látta meg a földön a botokat. Az egyiket kintornázva sikerült felemelnie. – Ez hát az ájulás – témázott magában és még

szédelgett a fürdőszoba fényes csempei között visszaverődő fényben.

Úgy hallotta, a fejben dől el minden – jutott eszébe a mondas és visszatért a valóságba. A rendelő félhomályos folyosójának a végén egy nagy ablak világított, mintegy alagút végén a kijárat. A betegek beletörődve sűrűsödtek a folyosó falai között. Elült már a személyzet élénk jövése-menése. Innen-onnan halk duruzsolás hallatszott, miközben Lipták Dömötör szomszédja hangoskodni kezdett a türelem határain túllendülve és nyugtalansága csak fokozódott. Az operáció előtt még végigjárták vele az osztályokat és úgy tűnt neki, hogy itt fennakadt.

– Megalázó. – Méltatlankodott. – Lassan megtelik a zacskó – mondta félhangosan magában.

– Miről beszél? – kérdezte Lipták Dömötör. Az meg a lábára csapott. – Itt van rám kötve, katéter van bennem, bejártam a fél világot, de ez itt egy másik dimenzió.

– Hát igen, ez egy türelemjáték.

– A fenét türelemjáték – mondta a férfi, ez itt a hétpróbák egyike lenne, de inkább megalázás.

– Hát ez nem gyár, nem egy futószalag – jegyezte meg Lipták Dömötör.

– Nem gyár? – akkor maga nem ismeri ezt a giga intézményt.

– Tényleg nem – mondta Lipták Dömötör. Tudja, nekem fóbiám van ettől – tette hozzá.

– Erősítse magát, edződjön – válaszolt a férfi.

– Mire kellene gyűrnöm? – kérdezte Lipták Dömötör.

– Tudja én álmohajókon is dolgoztam. Mit mondjak, mintegy sűrű város, mintegy méhkaptár, de nem veszi észre, olyan finomított megoldások vannak. Ez itt ugyanaz pepitában, más funkcióban.

– Ha megengedi Lipták Dömötör méhész vagyok.

– Én meg Kató Kovács Zoli vagyok – mondta. – Ezek szerint jól beletrafáltam evvel a méhkaptárral – nevetett fel.

– Az egy külön világ, de értem a metaforát – jegyezte meg Lipták Dömötör.

– Engem már operálni kellene, de eszükbe jutott, hogy nézesse meg az immunrendszeremet.

– Nem árt az, minden mindennel összefügg.

– Remélem, tudják, mit csinálnak.

– Ma már specialisták vannak. Mi a gond?

– Névnapoztunk, jó bepálinkáztam az 51 fokosból, aztán rákattantam a sörre.

– Kemény párosítás – jegyezte meg Lipták Dömötör.

– Megedzett a szórakoztató ipar – emlékezett vissza Kató Kovács Zoltán. Aztán kicsit elmélázott. – Túltengett a prosztata és a baj ott kezdődött, amit bevettem nem akart kicsordulni – tette hozzá közlékenyen.

– Aztán? – kérdezte Lipták Dömötör.

– Hát, irány a sürgősségi és felnyomták a katétert. Tudja király volt az élmény. Egy kalandos élvezet volt a hólyagürítés.

– Szóhoz sem jutok, kiver a hideg – mondta Lipták Dömötör.

– Most azon vagyok, hogy operáljanak meg, de nem tudta befejezni a mondatot, mert a mikrofonból Lipták Dömötör neve hangzott el.

– Szedjük össze magunkat – vágott közbe Lipták Dömötör és sántikálva elindult az ajtó felé, de a küszöbnél már egyre lendületesebben lépett.

A rendelőben Barna Petra doktornő nézte a betege lépéseit.

– Régen láttam – mondta neki.

– Hát igen, egészen jól megvoltam, de az utóbbi napokban elkapott az ékszíj, mondta Lipták Dömötör.

– Csak a lába robbant be? – kérdezte az orvosnő.

– Kezem – lábam, hogy így fogalmazzak, de jól tűröm már a kisebb fájdalmakat – mondta Lipták Dömötör. Közben az járt a fejében, hogy azért csaknem tárja fel teljesen a szenvedéstörténetét, az elmúlt időszak tehetetlen reménytelenségét és a küzdelmet, amit vívott elhallgatta. Titkon bízott a szervezetében, hogy a teste keresztülment már egy-két próbán és eddig állta a sarat.

Remélte, hogy ezt a hibát is segít korrigálni a természet törvénye, bár avval már kezdett tisztába lenni, hogy a testével kapcsolatos tudatosságot teljesen elhanyagolta a bajok beálltáig, szóval, alighanem visszaélt vele. A gyötrő kórság természetét próbálta kifürkészni, de az öngyógyítás gondolata ezen a fokon már csorbat szenvedett. Professzorok, akikre eddig rá sem fűtült hangoztatták a test szellem, lélek harmóniájának lényegét és néhányan megkísérelték feltárni közérthetően is, hogy a panaszok hova vezethetők vissza.

Lipták Dömötör mikor a kaptárak körül tevékenykedett a természet közepén, néha elgondolkozott az ember származásáról és elmélázott a darwini elmélet szisztémáján is. A sebezhetőséget nem csak azon mérte fel, hogy kapott egy-két csípést, meg hogy a kullancs rögtön rajta volt, miért erdőn-mezőn bókászott, hanem a ruhákkal és az élelemmel töltött vesződéséget figyelve latolgatta, hogy az élet nagy részét ezekkel, meg az utazásokkal tölti. Na, meg az élvezetek, hát persze, a finomságok, amiért már egymással is küzdeni kényszerülnek. Mikor átöltözött és ezt sűrűn tette a munkája során, elnézte sérülékeny és érzékeny testét, néha felnézett az égre, hogy ugyan honnan is

jöhettünk mi? Lehet, hogy betelepítettek minket, fantáziált a gondolattal. – Az isteni erő – emlékezett vissza a gyerekkori kedvenc filmjére, amikor ET nézte az eget és a csillagokat és csak azt hajtogatta, hogy ET haza akar menni. A mesék és a csodák, mit is írt hajdan Szentgyörgyi Albert? „Én csodálkozom, hogy az emberiség az ilyen éghajlat alatt egyáltalán életben maradt.” Kissé felszabadította az a gondolat, hogy nagyobb emberek is dilemmáznak ilyesféle dolgokon.

– Vetközzön le – mondta Dr. Barna Petra, aki kombinált magában és úgy döntött most lesz elég ideje vizsgáldni egy okoskodó beteg testén.

– Meddig vetközzek? – kérdezte Lipták Dömötör, mikor már a trikóját is a székre tette és tanácstalanul árválkodott a sok fehérség közepette.

– Teljesen – mondta a doktornő szenvtelenül. – A papírjait hozta? – kérdezte még a férfit.

– Hát persze, itt van egy dossziében.

– Vegye elő, átnézem, az utolsó hónapokat – mondta a doktornő és már eldöntötte, hogy nem fog szórakozni a számítógéppel. Ez a betege hozni szokta a teljes dokumentációt.

– Tessék – adta át a dossziét Lipták Dömötör.

– Vegye ki a bugyiból őket – mondta a doktornő – utalva a fűzős dosszié nylon tasakjára. Lipták Dömötör az előhúzott papírokat átadta az orvosnőnek és újból kérdezett. – Most mit csináljak? – és tanácstalanul nézett a doktornőre.

– Vetközzön le és feküdjön fel az ágyra – mondta és avval bele is temetkezett az iratokba. Felnézett és csak annyit mondott – teljesen.

– A férfi nézte az ágyat, ami inkább egy priccsre hasonlított, aztán feltette a fenekét rá úgy középtájon és várt.

– Feküdjön rajta végig – mondta az orvosnő.

– „Lefeküdni minek, hogyha nincs kivel” jutott eszébe a nóta, miközben igen meztelennek, csupasznak, pőrének érezte magát. No de ez csak a testem, vigasztalta magát Lipták Dömötör. Ez csak az egyharmad, csak a test és a kiszolgáltatottságtól érezte, hogy izzadni kezd, már a fájdalmait sem érezte, és semmitmondóan nézte a plafont hallgatagon, majd egyszer csak elkezdett beszélni, hogy szabaduljon a szorongás csöndjétől.

– Úgy kezdődött, hogy külföldön nem volt nálam gyógyszer – mondta, hogy mentse a helyzetet. Így hagyott kiutat magának.

– Mondtam magának, hogy élete végéig szednie kell – nézett rá a doktornő, miközben a bokáit nyomkodta.

– Tudja már egyébként is rosszul voltam tőle, ami le volt írva egy oldalon keresztül mellékhatásként, az nálam mind bejött.

– Van választási lehetőség – mondta röviden Dr. Barna Petra.

– Mire gondol? – kérdezte röviden a beteg.

– Mehet bioterápiára is, maga notórius gyógyszerkerülő!

– Nem is akarok függő lenni – mondta Lipták Dömötör, aki a doktornő kezeit úgy érezte a lábain, mint gyerekkorban a hétfogást, csak hogy most nem nevetett rajta, hanem mindjobban izzadt.

– Maga stresszel? – kérdezte a nő.

– Nézze, fogalmam sincs – mondta Lipták Dömötör, miközben úgy érezte, mintha pálcával billentett volna a fütyülőjén.

– Most érez-e fájdalmat? – kérdezte az orvosnő, miközben már a csípő-csontjait nyomogatta.

– Az mivel jár? – kérdezte a beteg.

– Mire gondol?

– Amit mondott, arra a bioterápiára.

– Semmi az egész, csak infúziót kap, meg majd oltania kell magát.

– Nem mondja.

– Semmi az egész – győzködte az orvosnő.

– Meddig tart?

– Ha javulni akar, akkor elég sokáig.

– Mégis mik a kilátások – kíváncsiskodott tovább Lipták Dömötör.

– Nézze, igen hatásos.

– Elbeszélünk egymás mellett, gondolta Lipták Dömötör, aztán már nem szólt semmit csak nyugtázta, hogy ez az orvos azt sem tudja, hogy ő milyen életet él, hogy miként volt terhelve, vagyis az okot sem kutatja már senki, csak a gyógyszerfüggést lebegtetik – gondolta és maga sem tudta, hogy miért is fogalmaz többes számban.

– Felöltözhetsz – mondta Dr. Barna Petra és közben arra gondolt, hogy mikor jön már az a Tatár Csilla, mert főbiája volt a számítógéptől. Elég a betegekben, ránézett az órájára és elcsodálkozott, hogy így eltelt az idő. Már jönnie kell neki, gondolt megint az asszisztensre.

– Ha aggódik – szólt a beteghez, akkor most egy kombinált kúrát alkalmazunk és elmondta, hogy az miből áll.

– Szóval gyógyszert fogyasztok gyógyszerrel. Ez olyan, mint a kísérő – gondolta Lipták Dömötör és már csak egy vágya volt, hogy kimehessen innen, mielőtt beutálná még valahova. A hálapénzt a szabadulása örömeire rátette az asztalra, amit doktor Barna Petra azonnal a köpenye zsebébe söpört, miközben Lipták Dömötör óvatosan lehajolt, hogy bekösse a cipőfűzőit.

– Be tudna ide járni rendszeresen?
– Nehezen, ezt hagyjuk utoljára.
– Én sem gondoltam másra, de ha maradnak a panaszai, akkor nincs más megoldás.

Lipták Dömötör előtt lepergett az elmúlt órahossza kintornája, ahogy leevickélt a priccsről és még hosszasan pózokat kellett felvennie, ami vagy sikerült, vagy nem és persze a gyulladás, amitől a fájdalmai fel-fellángoltak.

Közben váratlanul nyílt az ajtó és belépett Tatár Csilla az asszisztens, aki se perc alatt betáplálta az adatokat a gépbe, de még hosszasan pötyögtetett, mire kinyomtatta és odaadta a vényekeket, közben kitűzték az időpontot a kontrollra.

A férfi összeszedte magát, elkészönt és elindult az ajtó felé. Dr. Barna Petra is kilépett a nyitott ajtón a folyosóra, ahol alélt és türelmetlen betegeket látott a széksoron várakozni.

– Nem könnyű az első nap – gondolta, miközben még látta Lipták Dömötört a széksor vége felé a folyosón, ahogy megfontoltan és bénán lépkedett, mintha minden lépésnél történhetne valami és hát történt is, mert belehasított a fájdalom.

– Lesz még vele gondom – nézett a beteg után a doktornő, de már a zenészre pillantott és intett neki, hogy bemehet. Kató Kovács Zoltán abbahagyta a hangoskodást és követte az orvosnőt, aki még mindig lelkileg az elmúlt hetek történésein kalandozott.

Ettől a naptól kezdve Lipták Dömötör fokozottan figyelte önmagát és a benne bujkáló kórt, a krónikus gyulladásokat, melyről tudta, hogy visszatérő jellegűek és az idő előrehaladtával csak súlyosbodnak.

Elemezni kezdte a körülményeit, számot vetett az örökletes családi bajokkal, a fogékonyságával, az életritmusával, a túlhajszoltságával, merthogy mindig üzte önmagát új és új célok felé. Próbált visszaemlékezni, hol is kezdődött a romlás, a hanyatlás, amiből fel kell állnia. Összeszedte magát a tartós javulás érdekében. Kiszűrte a számára használható javaslatokat, merthogy nem a papírokat kell gyógyítani, hanem őt magát, testét, lelkét.

Keresett egy felfogása szerint működő magánrendelőt és naponta készítette magának a hangulatjelentését, mióta a sajátvér kezelést heti rendszerességgel kapta. A mélypontok néha azért még kísértették, mint ahogy egy nap magával ragadta az álom. A célzottság erejével küzdött a szabadulásvággal, ahogy a démoni erőkkel viaskodott, holott józanul belátta, hogy a természet törvényei megkerülhetetlenek. Az új hatás-vadász filmek örült tempója mindent felörlő lüktetése, mint amilyet egy este is nézett, tudat alatt az éjszakában is

száguldásba sodorták, holott csak véletlenszerűen nézte ezeket. Padlógázzal száguldott egy kiszemelt úton és hogy üldözték-e, vagy ő üldözött másokat, már lényegtelen, nem is emlékezett rá, csakhogy egyszer csak egy nagy fát látott maga előtt, ami bárhová is szedte a kormányt, útját állta. Vizes ágyneműk között ébredt és hogy megtörje a rémisztő csendet, felkapcsolta a rádiót, mely ott volt az ágya mellett, ami épp a híreket mondta. Egy balesetről beszéltek, melyben szörnyethalt a sofőr. Egy út menti fának ütközve csak a roncs maradt hátra, halott utasával. Lipták Dömötör szemei másnap a helyi újságban Kató Kovács Zoltán nevén akadtak meg, ahonnan megtudta, hogy a zenész elvesztette az uralmát a gépkocsi felett. Az eset egyértelmű, a halálos kimenetelű véletlen baleset kivizsgálását a hatóságok gyorsan le is zárták. A hírre Lipták Dömötör magába mélyedt. Ennyi. Ennyi az élet – gondolta, és ahogy kinézett az égre, arra gondolt, hogy ugyan a Kató Kovács a fenti álmohajóban melyik felhő felé tart, vagy már kikerült a kozmosz végtelenjébe, ahol ő úgy gondolta a csend az uralkodó rítus.

Később egy közös ismerősüktől megtudta, hogy Zoli már jó előre kinézte azt a fát és a kanyar ívét is végigjárta jó néhányszor meggyőződésenként, hogy a sebességet tartani tudja, meg a célt is. Lipták Dömötör pedig már a sajátvér-terápia közben lazított a tempón, és ahogy a vállairól hulltak le a terhek, máris élettelinek érezte magát és pozitívan állt a dolgaihoz, amit alaposan átrendezett. Már csak kontrollra ment be a rendelőbe, ahol meglepetésére Tatár Csilla szúrta meg a karját.

– Hát maga – lepődött meg Lipták Dömötör, hogy kerül ide?

– Tatár Csillának hirtelen nem esett le a tantusz, hogy hol is látta ezt az embert.

– Tudja, hol találkoztunk? Dr. Barna Petrához akkor állt be asszisztensnek, mikor én éppen már öltözködtem.

– Á, a doktornő, már nincs ott – mondta az asszisztens.

– Külföldre ment? – kérdezte Lipták Dömötör.

– Csak ide, az ország másik végébe és a párkapcsolatával libákat tenyészt.

– Meglep, amit mond – válaszolt a férfi.

– Mi van ezen meglepő, egy feldolgozó üzem áll mögöttük és a gyógyszerekhez ott is érteni kell, vagy még annál is jobban, mert ott már nagy a tét – mondta Tatár Csilla, miközben tapaszt tett a férfi karjára.

– Mindjárt itt a doktor úr is – mondta az asszisztens.

– Eredmény még úgy sincs – mondta Lipták Dömötör.

– A doktor urat a maga közérzete érdekli igazán, de az eredmény is gyorsan

kész lesz kedves uram, foglaljon helyet és van olvasnivaló is, mutatott a váró felé, ahogy kinyitotta az ajtót. A férfi leült, majd az asztalról elvett egy újságot „gyógyszerrel menekült a halálba a gyűrő” – olvasta a bulvárlap címdalán, és máris visszadobta az asztalra a rémhírt, majd az ablakon keresztül a távolba nézett. Gondolatban már az erdőszélen volt a kaptárak mellett, szinte hallotta a zümmögést és maga előtt látta a méheket, ahogy iparkodnak vissza a mező felé a vaddohányra.

Pár hónap múlva egy vadászbálon, az asztalkeresés során Dr. Barna Petra doktornővel futott össze.

– Maga aztán tud élni – szólt elismerően Lipták Dömötör, miután köszöntek egymásnak.

– Látom jók a virgácsai... vagyis hát akarom mondani, hogy aki ilyen helyekre jár az már szinte egészséges – tette hozzá a doktornő.

– Számoljon velem a táncrendjénél – válaszolt röviden a férfi.

– Nehogy baj legyen, nem bír a vérével? – kérdezte az asszony.

– A véremmel? Csak próbálkozom, hogy bírom-e még. Tudja, sokáig bennem élt a kérdés, miután végigtapogatott, hogy indokolt volt-e pörére vetközni anno.

– Az egy másik dimenzió, ne legyen prűd – mondta a doktornő.

– Persze, persze, igaza lehet – jegyezte meg Lipták Dömötör, de azért számoljon velem – tette hozzá.

– Maga tényleg rámenős – nevette el magát az asszony.

– Én? A fasorban sem vagyok, csak kíváncsiskodom, hogy magának hogy fordult a sorsa. Érdekes pletykákat hallottam.

– Rólam? Tudja csak annyi történt, hogy itthon maradtam. Semmi külföld, csupán csak én is élni szeretnék, hát váltottam.

– Mind azt szeretnék – tárta szét a karjait Lipták Dömötör. – Megnyugtathatom csupán csak Élni – így, nagybetűvel, ahogy maga mondja, tette hozzá a férfi és szép estét kívánva tovább ment keresni az asztaltársaságát a maga módján, betartva a protokollt. Vacsora után táncközben ugyanott folytatták, ahol abbahagyták a párbeszédüket.

– Tudja, csak vakítani szeretnék egy kicsit – mondta Lipták Dömötör és hozzátette – de azért ne tartson nagyképűnek.

– Mire gondol? – kérdezte a doktornő, miközben Eric Clapton lassú blues zenéjére élmény volt lépkedni a parketton.

– Azt hittem értékelni fogja az aktív megmozdulásomat.

– El vagyok képedve, maga ezek szerint jól reagált az aranykúrára.

– Majd belepusztultam a gyógyszerekbe drága doktornő, persze nem azt mondom, hogy hatástalan volt, de az élethosszig szedés előrevetíti az út végét is, vagy nem jól érzékelem? – kérdezte Lipták Dömötör.

– A szenvedést meg kell állítani.

– Igaza van, de én élni szeretnék.

– Csak lassabban kedves beteg. A remisszió gyakran előfordul.

– Miről beszél? – kérdezte Lipták Dömötör.

– Csak arról, hogy a kórtünetek ideiglenesen megszűnhetnek, vagy csökkenhetnek.

– Arra gondol, hogy ez átmeneti állapot?

– Ne így legyen, csak a tapasztalataim gonoszkodnak – mondta mosolyogva Dr. Barna Petra.

– Jó rám ijesztett most.

– Árulja el mit csinált?

– Növények, enzimek és sajátvér egynéhányszor.

– Homeopátia?

– Valami olyasmi.

– Hogy jutott odáig?

– Valaki vezetett addig az ajtóig.

– Magára vigyáznak ezek szerint – mondta a doktornő, azután elmesélte, hogy miként került új pályára. – Szóval a májfunkciókkal most is foglalkozom – nevette el magát.

– Mellé még vadászik is – jegyezte meg Lipták Dömötör, ahogy visszaki-sérte az asszonyt. – Örülök, hogy egy Dianával táncolhattam – mondta még az asztalnál, ahogy kihúzta a széket, és amikor találkozott a tekintetük, annyit tett még hozzá;

– Élet – élet, drága doktornő.

– Legyen úgy hangzott a válasz, miközben a bálteremben a hangulat fokozódott.

Lipták Dömötör, ahogy az asztalához ért még visszanézett és a doktornőt kutatta, de csak később vette észre, hogy az már észbontóan ropja a szakállas partnerével, akiről szinte már szakadt a víz, ahogy a csárdásra dobálta a lábait, meg egyik karjából a másikba a nőt.

– Te emlékszel még arra, amikor beszakadt alattunk a jég? – kérdezte egy barátja és a vállára csapott.

– Eszelősen követtük a komát, amit csak egy villanásra láttam. – Hát persze, hogy felejtettem volna el, jól átfagytunk, most meg húz a csúz.

– Pedig bevettük a gyógyszert, nem? Megittunk egy üveg rumot.

– Látod azt a nőt a parketten? – kérdezte Lipták Dömötör. Ő volt a doktornőm. Ma már üzletasszony. Változnak az idők, meg változunk mi is – mondta, aztán elkezdődött az anekdotázás és az emlékekből nyomultak a történetek, a helyzet adta epizódokról, emberekről, állatokról, meg persze az időjárás viszonyosságairól is, meg a számtalan tréfáról. Hajnal felé már az üzletasszony köszöntőre ittak az asztalnál, mely körül alig fértek el és tartották magukat ahhoz, hogy elcsábítsák a doktornőt a társasághoz egy jól kifundált vadászati kalandra, miközben emelkedett jó hangulatban remélték, hogy nem törik bele a bicskájuk.

Már virradni látszott, mikor kilépek az épületből, néhányan telefonáltak, mások jobbra-balra köszöngtek, de még bentől is hallatszott némi lárma. A járdára vezető lépcső alsó fokán Lipták Dömötör előtt egy lassan gördülő Range Rover Sport leengedett ablakán kissé kihajolva a doktornője csak ennyit mondott.

– Dömötör úr magának van esélye, igaza van, minden itt dől el és a mutatóujjával megérintette a saját halántékát, aztán a kocsit továbbgördülve eltűnt a látómezőből és szinte tapinthatóvá vált a reggeli virradat.

Élet

Ahogy dolgos kezünkre süt a Nap
S lábunk nyomában megérik a kalász
Áldást hoz lelkünkre a vigasz –
Máris barátok ülik körbe az asztalt
Kályhánkban a száraz gally kigyúl
S betelik velünk a végtelen űr
Az atomok kis naprendszerünkbe jutnak és
Fáradhatatlanul keringenek csillagporos reményekkel
Táncolnak, lebegnek aranyfüstös halmokban
És a sarki fény pulzusával hullámmászra váltanak
– vágta a lendülettel bolondoznak tova.

Mesznéder Klára

„Vagyok, mint minden ember: fenség,
Észak-fok, titok, idegenség,
lidérces messze fény...”
(Ady Endre, 1909)

Izsákon születtem családom kései sarjaként a háború idején. Apám révén régi sváb iparosok utóda, anyám révén az önálló gazdálkodást folytató földművesek hagyományait kaptam. Iskoláimat Izsákon és Budapesten végeztem.

A Rákosi-éra és a Kádár-korszak lehetőségei között kellett rátalálnom saját utamra. Egy műszerész vizsga után üzemi gyakorlatom birtokában Kecskeméten szakmunkásoknak műszaki tárgyakat tanítottam a Szakmunkásképző Iskolában. Később, tíz éven át a kecskeméti Petőfi Sándor Gyakorló Általános Iskolában tanítottam.

Pedagóguspályám során természetjáró szakosztályt is vezettem, és sokat kirándultunk a diákokkal: gyalogtúrákon és buszos kirándulásokon szeretettük meg velük a természetet és ismertettük meg hazánk kulturális kincseit.

Népes és összetartó család tagja vagyok. A családkutatás során sok távoli rokonnal sikerült kapcsolatba kerülni az ország egész területéről. (Ficsor család kutatása). Minden évben összejövünk az ősök birtokán, Orgoványon, ahol szép napot töltünk el együtt. Apám ágán az elmúlt években tudtam több időt szentelni a kutatásra, így a sváb földről érkezett Mesznéder család kutatása során Esztergomban megtaláltam másod- és harmadfokú unokatestvéreimet, akikkel eddig nem is találkoztam. Ezek a találkozások és családtalálkozók ráirányították figyelmemet az elhanyagolt családi és helytörténeti kutatásokra, amelyben örömet lelem. Munkám eredménye megjelent az Izsáki Hírek című újságban, majd további könyveim is jelentek meg: Izsáki emléklapok 2000-ben, Jelentés Emesének című könyvem 2003-ban, az Izsáki Kalendárium 2005-ben.

A szülőföldemmel való kapcsolatot idős szüleim segítése során éltem meg. A sok kedves rokon, valamint anyám „bögrecsárdájá”-ban megforduló ismerősök hihetetlenül nagy szellemi örökséget hagytak rám szájhagyomány útján, én pedig megőrzöm ezt az utódoknak. A családkutatási eredmények a levéltárban és a családtagoknál kéziratban találhatók. A család-és helytörténeti kutatás lett a fő érdeklődési köröm.

Vezetője vagyok a Mátyási József Emlékkörnek, tagja a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének valamint a Bács-Kiskun Megyei Honismereti Egyesületnek.

Szalai Sándor festménye: Felajánlás 1988 február 2

Mihala László Attila

Kecskeméten született, Izsákon nevelkedett. Később Miskolcra költöztek, itt járt középiskolába. 1956-ban bátyja az Észak-Kelet Magyarországi Nemzeti Tanács elnöke lett. Őt lecsukták, Attila pedig a Kecskeméti Katona József Gimnáziumban folytatta tanulmányait, és ott érettségizett le. Bár kitűnőre sikerült az érettségije, a felvételin létszámfeletti lett, és mozdonszerelőként a Ganz Mávagban dolgozott. Budapesten egy baráti körben sokat írt, – a Medvedal is ilyen, amit talán nem lett volna szabad, hiszen a bátyja börtönben volt. Laczó István is tagja volt a körnek.

Guyon Richárd

Távol a Márvány tenger partján, Szkutari angol temetőjében egy néma síremlék örökervényűen hirdeti magyarul az emberség tiszta himnuszát „Itt nyugszik Guyon Richárd gróf török főtábornok, Frankhon ivadéka, Angolhon születő, Magyarhon vitéze.”

Akkor is fuldokolt a Föld, kígyóként tekeredett rája
évszázadok megtúrt, bűzlő zsarnoksága.
De gyermekágy-börtönéből kitört végre,
s vérző szívével állt az élre
a szabadság nálunk,
s mi mögéje álltunk,
és harcoltunk érte.
Ám csak hullt a nemzet vére,
de a zsarnokság maradt.
És a föld alatt
megszaporodtak a holtak.

Legenda lett e harc, e gigászi álom.
Hol a hősök közt dicsőn megtalálom
a bátor angolt, ki közénk állt a sorba.
És csatáról csatára harcolva
mondta el nekünk:
Kinek szíve szabad az velünk.
Mert bárhol ringatta őt az édesanyja.
Az Isten és a Szabadság a legszentebb szava.
És születhet bárki, bárhol, bárminek,
hogyan ember volt-e, csak az élete dönti el.

A Földön keresd!

Ildikémnek

A mű elkészült. Messzire szállt
a mester vésője és kalapácsa.
Szebbet, jobbat úgysem alkot,
még ha ezer év is vár itt rája.

Mert ritkán születnek remekművek.
Évszázadok, ha egyszer adnak.
De azzá vált Galatea nőalakja
Pygmallion vésője alatt.

Ámul a király.
Nem hiszi el, amit lát.
Bárcsak élne, sóhajt,
s az Olymposzra küld imát.

Óh Afrodité!
Lehet, hogy él e Földön sok százezernyi lény,
de hozzá hasonló tünemény sehol.

Bárhol nézek szét.
Nincs kinek két
szemében így ragyogna a tisztaság,
s a boldogság sugarát
ily éltetőn őrizné meg.
Óh add nekem meg,
hogy legyen enyém!

Mindig él, ha kő marad,
mégis kérlek, hogy szavad
hozza el a halandó élet sugarát,
mert mit sem ér a kőbe zárt
szeretet.

Így beszélt Pygmallion, és kérését teljesítette Afrodité.

Pygmallion!
Mily törpe is voltál.
Esdeklőn az égbe kiáltottál,
s mert kértél,
föl alázkodva néztél.
A porba sújtottad magad,
mert másra bíztad, hogy mit ad
boldogság gyanánt neked.

Te az égben kerested.
Én a Földön megtaláltam azt.
A szerelmünk kicsi drága kő
nem őrizheti más csak ő,
meg én.

Ő, kit megtaláltam végre,
s mint Faustnak a létre,
nekem hozzá kiállt a szívem:
Oly szép vagy, maradj mindig velem!
Hozd el nekem,
minden percben az élet mosolyát!
Add nekem, lényed vonzó varázsát!

Maradj velem!
Hogy Veled küzdjem át
sorsunk minden pillanatát,
melyet mi határozunk meg,
és kis szíved könnyít meg,
széppé teszi azt.

Add a kezéd!
Nem hagylak el soha.
Nem szavam, lényed köt:
E tiszta, szép, szent csoda.

Medvedal

Ez a vers tisztelet 1956 minden Munkás Tanácsa, minden
Nemzeti Tanácsa és a Pesti Srácok előtt

Eljött újból a tél, a hideg
s mert páncéllal látta el a vizet,
a medvék aludni tértek mind,
hogy míg a tél tombolt kint,
ők addig egy barlang mélyén,
andalító álmok éjén,
meleg nyárról, napsugárról,
langyos éjről, édes mézről,
kedves társról, mackólányról
andalítón álmot szőnek.

Így volt ez már évről évre,
ha jött a tél a mackónépre
álmosság szállt mély butító,
élni vágyást nyomorító.
S ők úgy találták, így van rendjén.
Hogyha fáznak az álmok csendjén
nyugalmukat megtalálják,
fázós testük beburkolják,
üres gyomruk megpakolják,
míg a szél süvölt kint.

Ám egyszer az egyik medve,
úgy találta más a rendje
a világnak, mint csak aludni.
Az életről mit se tudni,
hisz valamit csak lehet tenni.
Egy új világban, újnak lenni.
Így hitte, mert fiatal volt,
az életében nem volt még folt,
csak a boldogságra gondolt,
és nem fertőzte még a rabság.

Hisz annyi van, mi lángol, éghet.
Amitől a hideg élet
forróvá lesz, áttüzesül
és ki akar már mentesül
a bódító álmok ellen,
mert ki ifjú hősi jellem,
az most mind velünk tart,
bátran nyújt karba-kart,
nem öli meg egy pillanat,
s nem rémiszti csörgő lánc.

Hát kezdjük! Égjen a máglya!
Darabjaira hulljon szét a zsarnok lánc!
Pattogjon szerte a parázs!
Jöjjön egy új, egy szent varázs!
Mindegy, hogy mi lesz a vége.
Csak kezdjük! Szálljon az égre!
Szent vallomásunk a láng!
Pusztuljanak az erdők, pusztuljanak a fák
s bár legyen kopasz a Földhát.
De egyszer, legalább egyszer ne legyen tél.

Mittelholczné Tóth Zsuzsanna

Mezőtúron született. Hároméves kora óta színésznőnek készült, de szülei tiltása miatt ez nem valósult meg. Így a pedagóguspályát választotta élethivatásul. Az iskolákban, ahol tanított, a gyermekekből, felnőttekből színjátszó csoportokat hozott létre. Ekkor még inkább az irodalom felé fordult, már nemcsak gyerekeknek és felnőtteknek való verseket, jeleneteket, hanem novellákat, verseket írt, amelyek már magánkiadású könyvben megjelentek. Több évig a Róna Rádió nyugdíjas műsorának szerkesztői feladatát látta el, ahol elévülhetetlen érdemeket szerzett. Kecskeméten a Polgári Kaszinót vezette, és közel két évtizedig tagja volt a Bács-Kiskun Megyei Költők Írók Baráti Körének, ahol a színjátszó csoportot irányította. Ezt nagy kedvvel és odaadással végezte élete utolsó pillanatáig.

Hazatérés

Nem itt születtem, mégis ez hazám,
Bármerre járok, mindig hazavár.
Láttam a Földnek néhány zeg-zugát,
De mindig hazakergetett a vágy.

Mezőtúr egy alföldi kis város,
Ott láttam meg én a napvilágot.
De a gyökereim ide kötnek,
Szerelmese lettem Kecskemétnek.

Amikor először láttam tengert,
A csodálat engem lehangolt.
Aranyhíd futott át a nagy vízen,
Álltam a parton, ámulva néztem.

Lelkem mégis hazafelé szállt,
Vágytam az aranyló rónát.
Friss szellő suhan a rónaságon,
Lovak nyargaltak a pusztaságon.

Nagy hegyek keskeny útjait járom,
Én biz onnan is hazavágyom.
Láttam sok nagyvárost, kicsiny falut,
De itthon szebb a Rákóczi út.

Itt van a szép Cifra Palota,
Másik oldalon a Technika Háza,
Szép nagy ívben nyílik ki a főtér,
A vándor az öreg templomhoz ér.

Megkondul a harang a toronyban,
De jó is, ha az ember itthon van.
Kossuth szobra szabadságról mesél,
Boldog lehet, ki Kecskeméten él.

Molnár Erzsébet

1965-ben született Kiskunhalason. Tagja a kiskunhalasi József Attila irodalmi körnek. A versírással 30 éve került kapcsolatba, és innentől kezdve több helyen jelennek meg írásai: Üzen a homok c. antológia, Magunk keservén c. antológia, Kláris c. szépirodalmi folyóirat és antológiák, Nyírségi Gondolatok c. szakirodalmi folyóirat és antológiák, Kolping Harang kiskunhalasi római katolikus havilap. Versei vallásos témájúak, velük próbál továbbadni abból az értékvilágból, ahogyan ő látja. Helyi, egyházi és kulturális rendezvényeken szokott saját verset szavalni. Fest hobbi szinten üvegre és porcelánra. 2015 augusztusában nyílt meg önálló kiállítása „Kristályszem” címmel a Halasi Hetek programsorozat keretében. Koszorúkat, szárazvirág-csokrokat és kosarakat is köt. Hisz a kézműves munka értékében, hiszen ha az ember saját maga készítette tárggyal ajándékozza meg a szeretteit, akkor egy kis darabot önmagából is odaad. Tagja a kiskunhalasi római katolikus egyházi vegyes karnak.

A lélek dallama

A vers líra és dallam.
A vers öröm és szeretet.
Olyan kifejező erő, mellyel az örömet
És a bánatodat is elzengheted.
A vers lehet érdekes,
Mellyel értéket képviselsz.
A sorokat olvasgatva
Új erőre kaphat az életed.
A vers lehet szomorú és vidám.
Átsegíthet a nehézségen,
S elgondolkodtat egy szomorú délután.
Oly jó verset írni!
Így is meg lehet sok mindent köszönni.
Köszöntheted verseddel
A kedvest, az igaz, jó barátot.
Hát írd, míg Isten erőt ad rá, amíg lehet!
S köszönd meg neki a tehetségedet!

A szeretet hídja

A szeretet oly szép, tőle fénymámban úszunk, ez nekünk elég.
Ne taszítsuk el hát magunktól e szeretetet.
Mert így hidat képezhetünk egy szivárványból font
Szín pompás sugárból, mely a békesség felé vezet.
Ez a híd erős lesz és nehéz,
Melynek sugara szívtől szívig ér.
Átszöheted vele az egész világot,
Eljuthatsz az emberek szívéhez,
Kik szomorúan várnak,
A lelkük is megfáradt.
Így majd nyugalom övezi életed,
S a béke követe magad lehetsz.
Mert nagyon kell a béke, hogy nyugodt szívvel magunkba nézve
Készülhessünk karácsony szent ünnepére.
Szeretettel teljen meg a lelkünk,
Karácsonykor a fenyőfára
Béke és szeretetláncból díszes füzért fűzzünk.
Ez legyen az ékessége karácsonyi ünnepünknek,
Ajándékozzunk belőle mindenkinek bőven.
Egy szál gyertya égjen a kezünkben.
Így induljunk el a szeretet hídján a békét keresve.
Adjon ez a fény mindenkinek hitet és boldogságot.
Az aranyozza be számunkra a szent karácsonyt.

A zene varázsa

Ha az égboltot sötét felhő borítja,
Peremén csak egyetlen csillag ragyogna,
S az a csillag a zene csillaga volna,
Akkor nekem az égbolt vakítóan szikrázó volna.
A zene felvidít, a zene felrepít
Egy különleges, mesés világba,
Oda, ahol már nincsenek határok,
Elképzelhetsz egy békésebb világot.
A zene megnyugtat, a zene néha erőt ad.
Hallgatása közben szinte lebeghetsz az égben,
E hatalmas nagy, titokzatos messzeségben.
Mert zenét hallgatni szép és jó,
Lágy hangú dallama oly mámorító.
Evezz hát a zene csónakján egy kecses hajó felé,
Melyre ha felszállsz, lágy hangú, ringató dallama
Elrepít a boldogság felé.
Ezért hát, ha teheted, akár szomorú vagy, akár vidám,
Hallgass egy melankolikus vagy egy vidám melódiát.
Meglátod, reád köszönt majd a nyugalom, s a boldogság.

Oly jó lenne

Oly jó lenne mindig csak adni,
S szeretetet, békességet kapni.
Szelíden szólni, s nem mérgelődni,
Édesanyám kezét lágyan simogatni.
S mindig csak szeretni.
Átadni néki anyák napján
Egy csokor orgonát.
Hiába a drága virág,
A hatalmas ajándék,
Ha üres a szív,
S nincs mögötte jó szándék.
Szeresd csak, szeresd az édesanyádat!
Se szóval, se tettel soha ne bántsad!
S ha mégis megbántottad volna
(mert esendő az ember, s hibázik párszor),
Kérj tőle bocsánatot százszor!
Oly jó lenne mindent neki adni,
A sok törődést és szeretetet így meghálálni!
Addig szeresd, amíg lehet,
Csókold meg ráncos, reszkető kezét!
Most még nem késő,
Most még megteheted!

Szeretett városom

Halas a szőlő és a bor városa,
Szorgos kezek nyomán áll több hektáron
A szőlőtáblák sora.
S azok a finom borok,
A régi szüreti korok,
A szüreti mulatságok.
Még most is vannak, mint egykor rég,
Nemzetközi vigasságok.
S a kunok, kik régen védték városunkat,
Ma is megjelennek ünnepi öltözékben
Lóháton egy-egy ünnepségen.
S a csipkénk, mely még most is világhírű műremek,
Elképráztat minden embert határon innen és túl.
Ezért hát e csipke csodát,
Mit halasi csipkevarrók készítenek,
Megtekinteni érdemes.
S ha valaki gyógyulni vágya,
Keresse fel termál gyógyfürdőnket,
Melynek oly jó a hatása.
A Sóstói Csárda elmúlt már 100 éves,
Helyben tájjellegű ételeket szolgálnak fel ott,
Jóféle halasi borok kíséretében.
S eszembe jutnak a régi korok,
Mikor még jártak az utcánkban a konflisok.
Két paripa húzta, így jártak utcáról utcára.
S azok a kecskelábú paripák,
Ma is van belőlük jó néhány.
Sörényük csak úgy lobog a szélben,
Ahogy röpülnek gazdájukkal
A nemzetközi lóversenytéren.
A lovardánk is régmúlta tekint vissza.
A kun ember mindig is szerette a lovakat.
Ma sincs ez másként,
A kun népnek a ló nagy ajándék.
Városunk nem túl nagy,
Ám én így szeretem.
Úgy érzem, egy ékszerdoboz,
Ez alföldi vidéken.
Vannak virágos szigetek,
Színpompás parkok, csodás a környezet.
Nekem ez a legszebb város,
Én itt érzem jól magam,
Mert úgy érzem, itt a helyem.

Nagy L. Éva

Kecskeméten született Szakálas Éva néven. Szüleit gyermekkorában elvesztette, ez a tragédia egész életét meghatározta. Az árvaság érzése, a sors kegyetlen kiszolgáltatottsága nehéz esztendőket hozott az életében. Ekkor a vers, az irodalom menekülést és érzelmi támaszt jelentett számára. A kereskedelembe dolgozott, vezető beosztásban. A Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének titkára, az Üzen a Homok című irodalmi folyóirat alapítója és főszerkesztője és a Toll és Ecset Alapítvány alapítója. Öt verseskötete, két hangoskönyve (internetes kötete), három verses kifestőfüzete, valamint Az Igaz Barát címen zenés-verses CD-lemeze jelent meg. Tagja a Magyar Újságírók Közösségének (MÚK). 2006-ban irodalmi munkásságáért és példamutató emberi magatartásáért Fehér Mária-díjat kapott. 2012-ben Art–Arany díjat a Batsányi-Cserhát Művész Társaságtól, 2013-ban Alkotói díjat kapott a Montázs-magazintól riporter munkájáért. 2015-ben Aranyokleveles költői díjat kapott a Cserhát-Körtől.

december van

december van
ablakom párás üvegén látom
oson az ős...
bősz szelek hajába fonja
az üszkösödő ágak között
megtapadó ökörnyalak
ezüstös szálait....
a bágyadt nap
félálomban ring
az almafák gerincén...
a rozsdás levelek
a föld hidegén hintázva
siratják a dús keblű nyarat....
mint hajnali fagy selyme
a kertek üvegszőnyegén
csodát váró szemünk fénye csillan...
arra ébredünk
hogyan lázas arcunkra hull
puha bársonya a gyönyörködő télnek

karácsony képkeretben

csillag szárnyon érkezett a hajnal
s fülembe súgta „ismét itt vagyok”
eljött hát Szent Karácsony napja
s egy évet maga mögött hagyott
dolgos hétköznapiok rövid fényű éjek
munkában megfáradt már a test és a lélek

ezen az estén a szívkapu kitarva
színes gyertya kerül fel a fenyőfára
fáradt testünk a lélek láncait lerázza
és a szeretet búvik szívünk pitvarába
de ez oly nagyon rövid csak addig tart
míg a szenteltgyertya kanóca lassan elég tövig
és ismét jönnek a szürke hétköznapiok
megcsonkolt éjszakák tépázott hajnalok
megint keresztre feszítve a hitünk
és a szemfényvesztő folyosón által szökünk
bárcsak mindig szép karácsony lenne
hogya mi lennénk vígak s boldogok
csak a szeretet himnusza zengjen
és segítsenek az égi angyalok

talán

kivérzett fák között
sír a magány
lelkem csapong
mint galambseregtől
tovaszállt madár
álmokat eldobva
álmokért kapkodva
életet mentő szóra várva
fárad meggyötört arcomon
a vak gyűlölet szánt barázdát
testemre égett szavak
dübörögnek az éjben
értelmet ad
az értelmetlenségnek
alázat dac
elvetélt szeretet
sikong a szélben
talán egyszer eljön
a megbocsátás
isteni csendje

a kenyér

a kenyér az szent volt
az én családomban
nagyanyó sütötte
hajnal dagasztotta
sült kenyér illata járta be a házat
úgy belém ivódott mint szívembe a bánat
amikor kisült
a kicsiny cipócskára
mamám a késsel keresztet vetett
rögtön föl is szelte a forró kenyeret
ahogy nyúltam érte
a földre esett
nagyanyó vádlón nézett reám
és megszólalt szelíden
„vedd fel és csókold meg leányom
mert a kenyér a legszentebb dolog a világon”
most már tudom hogy mennyit ér
mióta ő is elköltözött minden falat kenyeret
imával köszönök

a régi ház

a régi ház ott áll
a vén falak némák
álmodoznak a hajnalok
motoz bent a jóság...
rácsba fogta szívem...
emlékek kazlából
kitépett valóság...
rongyos ruhám ködlepel
dohos illat árad
pókhálóba font vakolat
befedi a vállam...
felnyög az emlék
dudva verte fel az udvart...
összetörve komondorunk háza...

fülemben egy zene motoz...
régi álmok temetője...
a mélységes csendből
egyszer csak felzokog...

Nagy László

1935. május 10-én született. Kecskeméten a jól ismert Mátis Kálmán, majd a Goór Imre festőművészek által vezetett képzőművész körbe járt. Mivel az élethez némi pénz is szükségeltetik, bejött a dologidő. A megélhetés megteremtése olyan sok időt vett igénybe, hogy több mint negyven évig nem volt lehetősége ecsetet venni a kezébe. Azt hitte, hogy már nem is tud festeni. És jött az újabb kegyelem. Visszatért a festészethez, és a festés visszarepítette az ifjúságába. Írásai és képei a Montázs Magazin által 2013-ban kiadott Lelkünk ünnepnapjai című antológiában is szerepeltek. Nagy László 2015-ben itthagyta örökre e földi létet.

Nagy László festménye: Tanya

Nánásiné Székely Margit

Kecskeméten született 1928. október 12-én. A polgári iskolát nem tudta befejezni a második világháború miatt. Később gyors- és gépíró iskolát végzett. 1970-től ír verseket. Először 1977-ben jelent meg versével az Az Erdő és az Erdész Szemmel a Kiskunságban című szakmai lapban, az akkori munkahelyén. A későbbiek során az Üzen a Homok és az Árvalányhaj irodalmi folyóiratokban jelentek meg a versei. 2013-ban a Montázs Magazin által kiadott Lelkünk ünnepnapjai című antológia is közölt verseiből. Margitka 2015-ben elbúcsúzott a földi világtól.

Emlékek

Szép az alkony
a szellő sem rezdül
elalélt a szél -
az est sötét ruhát ölt -
itt vagyok még az alkony peremén
velem a sok emlék,
mely lelkemben némán
beszél...

A vers...

Az országúton gyorsan suhanó fák –
S az ember évtizedei egyre követik egymást.

Gondolatok özöne zúdul reám,
Hát írni kell – faragni, mint az ács,
Vagy vetni, hinteni a magot,
Hogy legyen aratás.

Írni kell, ami szép volt,
A kicsiny gyermekkort, szülőt,
Testvért, hazát,
S mindent, ami szép volt, és ami fáj.

Éltünk háborút, szenvedést,
Hol apák, fiúk estek el –
Névtelen sírokban pihennek,
Kiket anyáink sirattak el.

Verset faragni, tető alá hozni,
Elmondani, legyen nyitott lelkünk,
Nyújtsuk egymásnak kezünk,
Csak így lesz könnyebb és boldogabb életünk.

Érzem időm lassan lejár –
Írogatok, nemcsak magamnak –
Hátha egyszer mégis olvassák,
VAGY A TŰZMADÁR TESZI HAMUVÁ?!

Nem vagyok egyedül - Veled - Nélküled

Együtt békésen
öt évtizeden át
Egyedül nélküled
tizenegy éve már

Asztal, szék ugyanaz
Régi bútor még szép
Csendesek a napok
Üres a szék melyen
ültél
Sétálok egyedül
Még se gondolatban
fogod kezem
együtt mint
rég

Lombos fák alatt
egy levél vállamra
hullt megérintett
mint szerető kezéd

Zene szól távolból
sorsszimfónia
Vigaszt nyújt ha
felőled álmodom
Elröppen arcomról
a fájdalom

Égi otthon

Szállj madár szállj
ezüst felhőkön át
Fel a magasba
Kék egeken túl virágok illatozók
melengetők
Emlékezünk

Bársonyos hajnalok
napsütéses nappalok
Mit rég a szívedbe zártál
az Élet, a
szeretet diadalát

Égi otthon hol fény ragyog
Lélek tovább él
Mikor a földi élet
Véget ér...

Szállj madár szállj
Fel a magasba
Kék egeken túl
Vidd üzenetem
Ott leszek ha
véget ér az életút

Már minden emlék

Fáradt utakon
Nincsenek lábnyomok
Fák sora rég kidőlt
Szellő nem lengeti ágát
Madár nem hallatja hangját
Áldom Isten láthatatlan
Kézét hisz kapaszkodom még
Légy velem soká
Évtizedes szép
Emlék

Szalai Sándor festménye: Erdély Karácsonya

Pető Edina Fadette

1978. május 17-én született Szolnokon. Kecskeméten él. Gyermekkora óta vonzották a művészetek (balett, zongorázás, rajz, versírás). Középiskolai éve alatt Kántor Zsolt költői körébe járt. Verseit több újság közölte, így az Ezredvég is. 2001-ben zongoraművész-tanári diplomát, majd drámapedagógus másoddiplomát szerzett, és pedagógus szakvizsgát tett. Énekelni is tanult. Zongorakisérétevel, éneklésével számos rendezvényen szerepelt. 2013-ban több versét is közölte a DavidArts antológia és a Montázsmagazin által kiadott Lelkünk ünnepnapjai című antológia.

Új út

Emlékeimet gombostűre tűztem,
s letűnt falaimon haldokolnak tovább...
mit felperzselt az égő múlt,
tűhegyre állított máglyára űztem.

Jelenem kódén e száraz rózsák fel-fellobognak,
s szívem csipkézett széleit fekete koromba mártják...
de középre el nem érnek a lángok,
tűzálló, gyémánt ékkövei új utat mutatnak.

Lelkemből sarjadó hangjaim Napra nyíló vágyvirágok,
illatos szirmaik szegélyezik jövőndöm ösvényeit,
álmaim nem hiába védtem viharok karmai közt,
lépteim nyomán tárulnak ékes kapuk, s fényes világok!

Szívátültetés

Te már voltál,
mikor még
gondolatnyi
mag sem volt
az emberiség,
a tapogatózó,
sűrűn szőtt
sötétségben
Te voltál
a Fény.

Nem volt még
csillag, Nap,
sem Hold,
mindenütt
süket csend,
álmos béke
honolt.

A te terved már
kész volt s csak
megvalósításra várt:
teremteni bolygót,
világot s hazát.

Mint művész,
gyúrtad, formáztad
gömbbé a Földet,
s mindenható,
óriás szíved
sugaraival
ölelted karodba
e remekművet.

Megtarthattad volna
mind e csodát,
de te meg akartad
sokszorozni önmagad,
alkottál embereket,
lelki hasonmásokat.

Torzulásainkat
összeszorult szívvel
nézed, mivé lett
teremtésed csúcsremeke –
öncélú harácsoló,
ki tagadja, hogy
Isten gyermeke.

Te ma is az vagy,
aki voltál,
s örökké leszel –
csak a szíved vérzik
s fakul eredendő álmod,
ahogy gyermekeid
szenvedni látod.

Te vagy az Állandó,
a Közeppon, a tengely,
az indulás és érkezés,
viszonyítás és végtelen
hullámú tenger.

Mi itt lenn csak
alázattal kérhetünk,
adj új szívet, szebbet!
tiedből egy darabkát
-remélve-
jut elég jóság
a régi, fekete,
sebhelyes helyére!

Szivárvány-szavak

földre peregnek,
akár a zörgő falevelek,
megadóan koppannak
bíbor betűk, hevült nevek.

álmoktól bódult mályvák,
tengeren ringó kékek,
Napra kacsintó sárgák:
melengető menedékek.

Hold-csókolta ezüstök,
glórián tündöklő aranyak,
búsult lélekre simult lilák:
vértelen, szárnysegett madarak.

hószín mirtusz-himnuszok,
szilajszívű szonettek,
barkaselymű balladák
mind-mind porba veszettek.

léha léptek nem óvják színüket,
sárba dobja őket millió ajak,
cipők barázdáin halnak el
a drága szivárvány-szavak!

Ősz felé

Hervad a nyár...
ma még perzselt, s tékozlón osztogatta sugárzó mosolyát,
tegnap eperérlelő, múltba révedt lélekkel
sétáltam egykori otthonom szenvtelen utcakövein,
s holnap búcsúzni kell...
menteni, ha még van menthető,
összerakni néhány új mondatot az elvétett, régi szavak helyett,
nézni, hogy múlik el lassan minden, ami egykor öröknek tűnt,
s hogy megint kérdések romjain lépkedve kell új várat építeni...
s nincs miből...

Lankad a nyár...
már nem izzik az ég,
szívem is hamuvá égett...
nem marad más, csak a fáradt ősz,
bandukolni ólomlábakon
s nézni mások arcán a derűt,
homlokok redői közt a tehetetlen árnyakat...
mind fáj, s bár tudnám, hová vezet a kietlen út,
van-e haza s otthon valahol?

Sári Katalin

Baján születtem, Kiskunhalason élek egy valamivel több mint harmincezer lakosú városban. Hírességünk a halasi csipke ma már hungarikum. Nagyon barátságos, virágos város a miénk, pezsgő kulturális és sport élettel, a várost körülvevő gyönyörű természeti értékekkel, szépségekkel.

Gyógypedagógusként tanulási nehézségekkel küzdő gyerekekkel foglalkozom. Legfőbb módszerem a szeretet és elfogadás, így munkámban nagyon sok örömet találok. Két csodálatos kicsi gyermek nagymamája vagyok.

Főleg prózát – meséket, riportokat, novellákat – írok. Írásaim a Nyírségi Gondolat című – Lant és Toll díjjal kitüntetett – irodalmi folyóiratban, illetve antológiákban jelentek meg. A József Attila Irodalmi Kör vezetőjeként fontosnak tartom a közösségépítést, értékek őrzését, alkotását, átadását. Számomra öröm, amikor kezembe veszem a gitárom, s körülöttem az emberek – gondoljaikról megfeledkezve – velem énekelnek. Régmúlt idők emléke idéződik fel bennem ilyenkor, amikor az emberek kukoricamorzsolás közben együtt énekeltek, beszélgettek, egyszóval kapcsolatban voltak egymással.

KRISZTINA (riport)

Él Kiskunhalason egy mozgássérült fiatal hölgy. Ábrahám Krisztinának hívják. Szinte minden városi rendezvényen jelen van tolokocsijában. Évek óta csodálom. Mindig mosolyog. Emberek veszik körül és bár nehezen, szaggatottan beszél, mindenkire van egy kedves szava. Jó a közelében, mert legtöbbször jókedvűnek, érdeklődőnek látom. Amikor említettem neki, hogy írni szeretnék róla, első szóra örömmel egyezett bele. Egy kora őszi vasárnap délután meglátogattam. Kertes családi házban lakik szüleivel. Körülnézek. Számítógép, tévé, HI-Fi torony, az asztalon rajzlapok, festékek, az asztal üveglapja alatt rengeteg fotó, a falon képek, a polcokon apró tárgyak, bizsugyűjtemény. Beszélgetni kezdünk. Először gyermekkoráról kérdezem.

– Az álmok és vágyak valóra válnak, csak nem olyan formában, ahogy mi elképzeljük. Velem is ez történt – kezdi Krisztina. 1983. december 29-én születtem Aradon. Teljesen egészséges lennék, ha az orvosok jobban odafigyeltek volna édesanyámra. Érezte, hogy szülnie kell, – december 16-ra volt kiírva, de az orvosok azt mondták, még nincs itt az ideje. Végül december 29-én meg-

születtem. A köldökszínór a nyakamra tekeredett, elfekedtem, mire kibújtam erre a világra. Azonnal oxigénre lett volna szükségem, ehelyett több injekciót adtak a lábamba, amitől idegszál bénulásom lett. Az orvosok lemondtak rólam, de szüleim saját felelősségükre hazavittek Majlát faluba. Kezdetben nem látszott, mekkora a baj, de amikor ülnöm kellett volna, akkor vette észre anyu, hogy valami nincs rendben. Az öklömet nem tudtam kinyitni. A faluban nem volt munkalehetőség. Szüleim állatokat tartottak. Volt egy nagy kertünk. Amikor ott dolgoztak, engem egy fára kötött hintába tettek. Nagyon szerettem hintázní. A faluban lakott néhány unokatestvérem és az egyik nagymamám is. Legszívesebben a kirakós játékkal játszottam. Akkor még, ha nehezen is, de tudtam használni a kezemet, később egy rosszul sikerült műtét miatt ez lehetetlenné vált. Kezdetől fogva tolokocsiban ültem. Nekem ez valahogy természetes dolog volt. Egy szomszéd kislány gyakran jött át hozzám játszani. Óvodába, iskolába nem tudtam járni. 4 éves koromban tanultam meg beszélni. A három testvér közül én voltam a legvidámabb, a legvirgoncabb. A falu elfogadott. Persze néha kérdezték, miért nem tudok járni, mi a bajom?

– Érték atrocitások?

– A faluban nem, a városban néha összesúgtak a hátam mögött. Legjobban azt utáltam, mikor bámultak. Ettől ideges lettem, szégyelltem, hogy nem tudok járni. Ahogy telt az idő, ez elmúlt, nem törődtem vele. Volt egy nehéz időszakom, 16-17 éves korom körül, amikor még nem szedtem ezt a gyógyszert amit most. Rettenetes görcsök kínoztak. A lábam és a nyelvem görcsbe rándult. Alig tudtam beszélni. Annyira fájt, hogy kivert a víz. Hónapokig nem tudtam aludni, csak néhány órát. Emiatt állandóan kimerült voltam. Végül egy szegedi orvos találta meg a megfelelő gyógyszert. Azóta szerencsére csak akkor jönnek elő a görcsök, amikor nagyon stresszes vagyok.

– Hogyan kerültetek Magyarországra?

– Egyszer apukám megtudta, hogy Magyarországon, Kiskunhalason működik egy intézet, ahol a Pető módszerrel fejlesztik a sérült gyerekeket. Azonnal elhatározta, hogy áttelepülünk. Nyolc éves voltam ekkor. Egyenesen az intézetbe vittek. Ott is hagytak. Nagyon sírtam, mert azelőtt mindig együtt voltunk. Idegen helyen, idegen emberek között nagyon nehéz volt. Szüleim hétfőn bevittek, pénteken hazahoztak. Apukám folyamatosan járta a várost, munkahelyet keresve.

Közben bejön az édesapa. Őt is kérdezem erről az időszakról:

– Bizony eleinte nehéz volt – kezdi Imre –, szerencsére a Családsegítő Intézet vezetője Tóthné Irénke segített albérletet és munkát találni. Eladtuk a

romániai házat és egy hónap múlva a másik két gyermekem is kijöhetett. Vágó Lászlótól kaptam munkavállalási engedélyt, így engedélyezték a letelepedést. Ő adott munkát is. Eleinte egy erdőben dolgoztam, majd egy maszek kőművesnél. A feleségem Jolánka közben a kórházban kapott munkát egy évig, utána ápolásira jött Krisztinával. Több munkahelyen is megfordultam, mígnem 2000. októberében sikerült a MÁV-nál elhelyezkednem. Azóta folyamatosan ott dolgozom. Később sikerült saját lakást építeni. Templombajáró emberek vagyunk, tagjai a Kiskunhalason működő Colping egyesületnek.

Az édesapa ásványvízzel kínál, majd magunkra hagy bennünket, mi pedig folytatjuk a beszélgetést Krisztinával.

– Milyen volt az intézeti élet?

– Színváltós. Egyszer ilyen, egyszer olyan. Jó volt, hogy barátokra találtam. Egyik héten délelőtt volt a testnevelés, délután a tanítás, a másik héten fordítva. Néha fájt, amikor kemény fapriccsen tornáztunk, mert nagyon nyomta a csontom. Próbáltam kézzel írni, de az olvashatatlan volt. Észrevettem, ha a számba veszem a ceruzát, sokkal olvashatóbban tudok írni. Eleinte egyformák voltak a lábaim, de amikor sokat kellett ülni a tanulás miatt, felcsúszott a bal medencém, ezért a bal lábam pár centivel rövidebb lett. Először lábujjhegyen jártam járógéppel. Emiatt 7 műtétet hajtottak végre rajtam, most visszafelé feszül a lábfejem. Viszont ennek köszönhetően fel tudok ülni a ló hátára meg a szánkóra is.

– Milyen tanuló voltál?

– Irodalomból, biológiából, technikából jó. A verseket nagyon szerettem. A matek és a történelem már nehezebben ment. Néha leszidtak emiatt. Kedvenc tanárnőm Suba Ildikó kedves, megértő, mosolygós pedagógus volt. A házit a tesómmal írtam meg.

– Mesélj a kamasz éveidről!

– Miután elvégeztem a nyolc általánost, elsőáldozó lettem. A viharos kamaszéveket én sem úsztam meg. Legnagyobb feszültséget az okozta bennem, hogy nem lehetett saját döntésem. Most is akkor vagyok saját magam, ha én dönthetek arról, hova megyek, mit csinálok. Ha egyedül mehetek egy üzletbe és ott azt nézek, amit én akarok, addig ameddig én akarom, sokkal felszabadultabb vagyok.

Gyöngyöt fűztem, képeskönyvből másoltam rajzokat a számmal. Rájöttem, hogyan kezelhetem a tévét, HI-FI tornyot.

Ezt mindjárt meg is mutatja: Egy fából készült ferdén lejtő dobozra teszem a kapcsolót és Krisztina az orrával kapcsolja be- és ki a megfelelő gombokat.

– Eleinte sorozatokat néztem, de láttam hogy mennyi borzalmat mutatnak,

ezért már nem nézek tévét. Nem szeretem az agresszivitást, a csúnya beszédet. Felkavar, nyugtalanít. Annyi szépség és jó dolog van a világban, miért nem azt közvetítik? Ebből sokkal több erőt lehetne meríteni. Sajnos az emberek nagyon sokat panaszkodnak. Ez rosszul érint. Nagyon nagy ajándék volt, mikor tíz évvel ezelőtt kaptam egy számítógépet. Édesapám „fejet” barkácsolt hozzá. Ez egy fejvédő sisak, melynek elejére egy hurkapálcát szerelt, annak a végén egy pici műanyag henger van. Így a fejemmel tudom ki- és bekapcsolni a számítógépet, kezelni a billentyűzetet. Kitágult a világ. Ha beütöm a jelszót, beléphetek az én világomba és azt engedek be, amit akarok. Mostanában egy speciális eszközzel gyakorlom a járást. Nagyon nehéz, de nem adom fel. Már a konyhába is ki tudtam menni egyedül. Azt is kitaláltam, hogyan sminkeljem ki magam. Legóból építettem egy szemceruza tartót és külön egy rúztartót. A számmal beillesztem, lecsavarom a tetejét és fejemet mozgatva kisminkelem magam. Nagyon szeretem a bizsukat, szeretek szépen, csinosan öltözködni. Látnod, a szobám tele van apró csecsebecsékkel, melyet utazásaim során vásároltam vagy kaptam. Sok tárgy vesz körül, de ezeket szívesen elcserélném boldogságra. A tárgyak nem ölelnek át, nem tudnak hozzám szólni. Én azt mondom, jobb szegénynek lenni és szeretetben élni, mint gazdagnak, de üres lélekkel.

– Hogyan viszonyulnak hozzád az emberek?

– Nagyon sok barátom van. Szeretem az embereket. Nekem olyanok ők, mint egy falat kenyér. Egymásból táplálkozunk. Nekem fontos, hogy a mindennapi életemben legyen pezsgés. Elmenni egy kávézóba, beszélgetni a haverokkal, barátokkal. Vidám vagyok és bolondos. Szükségem van a vidámságra, hogy tudjak létezni a mindennapokban. Ha arra figyelek, hogy fáj a lábam, akkor a stressz lehúzó. A nevetés egy gyógyító terápia.

– Mit jelent neked a zene, az éneklés?

– Szabadságot, vidámságot. Minden hétvégén DISCO-ba vagy valamilyen zenés rendezvényre megyek. Gyakran szoktam énekelni közönség előtt, ami boldogság nekem. Ez ad erőt a mindennapokhoz. Az, hogy engem elfogadtak, fantasztikus. Sok fiatal felkér táncolni, megfogják a kezem, tolókcocsival együtt táncolunk. Apu visz el. Amikor úgy érzem, haza szeretnék menni, telefonálok neki és jön értem.

– Készítettek rólad egy riportot a Fókusz című műsorban is.

– Írtam magamról valakinek, aki akkor az RTL-nél dolgozott. Egyszer csak megkérdezte, nincs-e kedvem interjút adni. Ez is az álmaim közt szerepelt. Örömmel mondtam igent. Egész napos forgatás volt. Lefilmezték, hogyan festek szájjal, hogyan sminkelek. Mondtam, szeretnék elmenni a DISCO-ba.

Tudták, hogy kedvenc énekesem Krisz Rudi. Elvittek. Szólt a zene, táncoltunk. Egyszer csak szembe jött velem ő. Azt az érzést nem lehet elmondani. Megkérdezte, hogy vagyok, tudta, mi a kedvenc számom. Külön nekem elénekelte a "Keresem a szót" című dalt. Megmutatta azokat a képeket, amiket neki festettem. Jó érzés volt, hogy megőrizte. Mindig válaszolt azokra a levelekre, melyeket szájjal írtam neki.

Ekkor cseng a telefonja. Szerelme, Ádám hívja.

Szájával megigazítja a készüléket, orrával benyomja a megfelelő gombot. Miután beszéltek, kikapcsolja, mosolyog.

– Vele az interneten ismerkedtem meg – meséli – 2013 novemberében talált rám. Eleinte nem bíztam benne sem, mert sok csalódás ért már a fiúkkal kapcsolatban. De Ádi más. Neki az okoz örömet, ha törődhet velem. Ő egy komoly kapcsolatot akar, mely a szeretetre, megbecsülésre épül. Amikor elmondtam neki, hogy tolókcosis vagyok, azt mondta nem az számít, hanem az életfelfogásom, a gondolkodásom. Fontosnak tartja az egymás melletti kitartást jóban-rosszban. Mindent megbeszélünk, tudjuk a másiktól, mit szeretne. Kitaláljuk egymás gondolatát. Dunakeszin lakik, ahol kertészként dolgozik egy lakóparkban. 2013 decembere óta rendszeresen találkozunk. Nekem Ádi a legelső és remélem az utolsó is. Vele kerek a világ. Mellette igazi nő vagyok, mert így kezel engem. Nagyon sokat nevetünk, olyanok vagyunk, mint két nagy gyerek.

– Mesélj arról, hogyan kerültél kapcsolatba a festészettel!

– Amint már említettem, kamasz koromban érdekelték a képeskönyvek. Eleinte abból másoltam ki képeket. Aztán egyre többször találtam saját témát. Ha én dönthetek, legszívesebben önarcképet festek. Nagyon sokat köszönhetek Kollarics Gábornak, a rajztanáromnak azért a segítségért, amivel hozzájárult fokozatos fejlődésemhez. Tagja vagyok a Szájjal és Lábbal festők Egyesületének. Már jelent meg festményemet ábrázoló karácsonyi képeslap. Minden hónapban felutazunk Budapestre, ahol egy művésztanár foglalkozik velünk. Voltak kiállításaim Baján, Kecskeméten, Szegeden, Deszken, Prágában, Martfűn, Tiszaöldváron, Hévízen, Tatán, Budapesten, Győrben, Gyulán no és persze Kiskunhalason több is.

– Mikor festesz?

– Nekem a festéshez hangulat kell és nyugalom. Csak akkor tudok festeni, ha bekapcsolom a zenét.

– Mit jelent neked az, hogy tolókcosisban éled a mindennapjaidat?

– Nekem ez a legszebb keresztm. Úgy fogom fel, mint egy nagyon szép akadálypályát, egy próbatételt. Egy hatalmas fejlődést, hiszen apró dolgokért

is nagyon meg kell küzdeni. Ugyanakkor tudok figyelni arra, mennyi mindenért lehetek hálás.

– Mit üzennél sorstársaidnak?

– Hogy ne adják fel. Legyenek önmaguk. Harcoljanak az álmaikért, mert érdemes. Higgyenek abban, hogy egy tolókcosis ember is élhet teljes életet. A hit nagyon sok erőt ad. Nekem Jézus mindent jelent. Ő teremtett, hozzá szólok, amikor szomorú vagyok. Jézus nekem a fénysugár.

Hazafelé menet azon tűnődöm: Meg kellett volna kérdeznem miért nevezi magát „Szerencsés Csajszikának” az interneten. Aztán elhessegetem a gondolatot. Az olvasottak alapján ítélik meg Önök kedves olvasóim!

Szalai Sándor festménye: A jel

Szalai Sándor

1958. november 12-én, Kiskunmajsán született. Iskolába Üllésen és Hódmezővásárhelyen járt, a hódmezővásárhelyi Bethlen Gábor Gimnáziumban érettségizett. Általános iskolai tanári diplomát 1983-ban Szegeden, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola földrajz-rajz szakán szerzett, katolikus hittanári diplomát pedig a Pázmány Péter Tudományegyetem hittanári szakán 2007-ben. Kiadványszerkesztői képesítést 2008-ban kapott.

„Tanári pályámat 1983-ban Kecskeméten a Bányai Júlia Gimnáziumban kezdtem, ahol földrajzot és rajzot tanítottam és könyvtárosi feladatokat is elláttam. 1987-től a Katona József Színház díszletfestő, tervező, bábműhely-vezetőjeként helyezkedtem el. Tanári és díszlettervezői munkám mellett a Kecskeméti Főplébánia megbízásából a RÉV Szenvedélybeteg Szolgálatában dolgoztam. Ezzel párhuzamosan hitoktatást is végeztem. 2001-től a kecskeméti Piarista Általános Iskola, Gimnázium és Diákotthon tanári karába kerültem, ahol rajztanárként mind a szakmai, mind a lelkeségi szolgálatomat kibontakoztathattam. Négy tanszakban (grafika, rajzolás és festés, szobrászat, tűzzománc) tanítottam délutánonként a piarista diákjaimat a képzőművészet szépségére és mesteriségére. Kiállításaim voltak Szentesen, Kisteleken, Kiskunfélegyházán és többször Kecskeméten is. Továbbra is aktívan alkotok versben, zománcban, festményben, szoborban, grafikában. Tagja vagyok a Kecskeméti Képzőművész Körnek és a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Körének.”

Szalai Sándor festménye: Idő betelt

A Falak

Állnak a falak rendületlenül,
felhúzták azokat régidőkben.
Újak épülnek fogyhatatlanul,
Végeláthatatlan hosszúságban.
Elválasztanak kíméletlenül,
gondolkodnak érdekosztályokban.
Kirekesztenek irgalmatlanul,
megszülető új farkastörvényben.
S megdermednek élettelenül,
szerepel az ember kartotékban.
Újra megjelennek békétlenül,
a kíméletlen szemforgatásban.
Gyanakvó emberek sokasultan
Gondolat gyilkol konok szívekben.
Vergődnek kemény-rideg falakban
keresve értelmet még életben,
És sínylődnek önzárt börtönökben.
Megtörtén démon-ígéreteken,
S mégis ÉLET ígéretében.

A Templomban

Nézem az oltárt, Szeretet érint.
Szavam elakadt, de Ő ért engem.
Könnyeim hullnak, ellankad karom.
Tudom Te itt vagy, fogod kezemet.

S Te felemelsz, törölöd arcomat.
Szívem kötözöd, gyógyítasz engem.
Rajtam mosolyod, újra arcomon.
Lelkemben lelked, kaptam örömet.

Nézem arcodat, adtál életet.
Tanítva nevelsz, formáld életem.
Könnyeim hullnak, nem lankad karom.
Tudom velem vagy, fogod kezemet.

Csorda-hadak

Csorda hadak jönnek és taposnak!
Mindent, ami jó, szent, lelegelnek!
Törnek és zúznak, s nem kímélnek
Hazugságokkal megtévesztenek!
És démonok bűzösen lehelnek!
A parlamentben hazát árulnak!
Új profitért mindent megígérnek!
És maguk előtt csörömpöltetnek!
Hasznot haszonért mindig halmoznak!
Féregként jó étvággyal habzsolnak!
Kíméletlenül mindent felfalnak!
És fogy nemzetünk sivatagában!
Hamis reménység kuplerájokban!
Csöpög a métely szónoklatokban!
És keresnek megoldást drogokban!
Mérges párviadalok pártokban!
Mezítelen kunyerálók fagyban!
Új ideálok mosott agyakban!
Eladja önmagát vásárlásban!
Tökés támad harácsolásban!
Megosztanak bankárpénz-világban!
És újra verselek Szent Koronán!

A mustármag fa

Kicsiny voltál
Mikor elvetettek
Mindennél kicsinyebb
Csendben növekedtél,
míg égig nem értél
Termettél gyümölcsöt
Aranyat!
Szíveket aranyoztál!
Hoztál keresztet!
Véreset!
Melyből születtek
ÖRÖK ÉLETEK!

Hirosima

Azon a napon, még békés reggelre ébredtek,
A nap sugarai lágyan áttörtek a fák közt,
Madarak suhantak, szárnyalva a város felett,
Újraéledtek az utcák, jöttek az emberek,
Dolgozni mentek, kinyitották az üzleteket,
A gyermekek az iskolában tanulták a rendet,
Édesanyák szoptatták otthon csecsemőjüket,
S a liget újra várta a szerelmeseket,
Fáradt katonák óhajtották a leszerelést,
Újra a jövőért imádkoztak a templomokban,
A honatyák most is a városért tanácskoztak,
S latolgatták a háború kimenetelét,
A városban megszokott módon zajlott az élet.
Pedig azon a napon törték meg végleg az életet!

A bömbölő harci gépből kioldják a halált!
Imbolyogva közelít, zuhan a város felett!
Senki nem sejtette: egy pillanat, s itt a vég!
S néhány villanás, és úrrá lesz a rettenet!
Remeg a Föld: a vakító izzás mindent elborít!
Füst és hamu, rom és kőhalom, üszkös tetemek!
Anyát, apát, gyermeket nem kímélt a gyűlölet!
Kevesen voltak, akik túléltek a végzetet!
Mikor a gyilkos füst szerteoszlik a hegyeknek,
A beszédes város helyén néma-jaj fenyeget!
Szürkülő ég alatt fekete sebként égetett!
A rom-vidéken többé nem hangoztak énekek!
Sugárzásban gondolkodott tovább a rémület!
Újra és újra, tarolva megszülte a halált!

És önelégülten igazolták önmagukat.
Büszkén mutogatták önző, gőgös hatalmukat.
Mindenkinek tettük helyességét bizonygatták.
Nagaszakival megduplázták a gyilkos drámát.
Szemrebbenés nélkül meghozták az atom-halált.
Sokkos félelem diktátorai navigáltak.
Beteljesítették a föld újra felosztását.

Megtették a népek újra megnyomorítását.
S tervük végrehajtásától meg nem riadtak.
Nem leplezték végtelen gátlástalanságukat.
S követtek újabb, véresebb álnokságokat.
Kigyilkolták az elsőbbséget, s gazdagodtak.
És soha, soha nem túrnek meg más hatalmakat.
Tetteikkel meghozták a Népeknek a halált.

Akkor, kiknek köze sem volt hozzá, azok múltak.
Ők, a védtelenek, a fegyvertelenek haltak.
A radioaktív sugár-tűzben mind elégték.
Felismerhetetlen tetem-torzókká zuhantak.
Megszámlálhatatlan sokaságban, némán fájtak.
Atom-sivatagban az életek véget értek.
Sugár-szélben, olvadt romból sírhalmok maradtak.
Por, hamu, korom – szemfedélként végleg betakarnak.
A megmaradtak kín-borzalmaiktól remegtek.
A gyötrő, vágó-fájdalmak fejekbe hatoltak.
Megmaradt emlékektől a szívek meghasadtak.
Szüntelen hangzó miértek – halált követeltek.
És minden emberi jóvátételt meghaladtak.
Istenem, Szüzanyám! Add meg nekünk Irgalmadat!

S ti, utolsó, ócska, pribék tömeggyilkosok!
Horogkeresztes, fehér és vörös csillagosok!
Érdekeiteket atommal megvalósítók!
Hazugság-tetteiteket jól megmagyarázók!
És rettenetes elsőbbség-jogokat formálók!
Önnön nemzetét, aljas, rabló módon elárulók!
Ismert, igazi neveteken szóltam hozzátok!
Eljön Ő, aki ítéletet mond felettetek!
Jézus előtt végleg szembesít saját tettetek!
Kevésnek bizonyulnak mentegetőzések!
Megölt áldozatok tanúskodnak ellenetek!
Vérükért megkapjátok azt, amit érdemeltek!
Titkaitokról a leplek gyorsan lefeshetnek!
Így igaz békében élhetnek a nemzetek!

Magányos vándor

A pusztában még néma sikolyok.
Piszkos szürke köd, végleg eltemet.
Elhagyott gazos csendes temetők!

Negyvenhét esztendőm ellebegett.
Magányos sorvadásban lélegzek.
Elvetek minden balga ötletet.
Hittem azt, hogy engem még szeretnek.
Amely máshoz szépen édesgetett!

A pusztában nincsenek sikolyok.
és eldobtak, mint ócska kacatot.
Mint felesleges régi lim-lomot.

Trágyadombok bűzösen lehelnek.
Ápolgatnak lidérces tetemet.
Gyilkos férgek belülről emésztnek.
Mert halálos reménység kergetett.
Rám zuhantak áttört ketrecek.

Mert engemet soha nem szerettek
Szezelem helyett halál ölelget.
Őszinte voltam és félőn elmennek!

S itt már életek nem lehetnek!
Fájó üres sírgödör felelget.
Elvetettek, majd magként kikelek!
Elpusztulok, hozok új életet!
Öröklétben, örök szeretetek.

Jelenlét

Templomok árnyas csendjében
Szelíden várod az embert
Szerető jelenlétedben
Öleled a mindenséget.

A picinyke kis ostyában
Elrejtetted fölségedet
Életforrás folyamatában
Éreztetted Szentségedet.

Örök vágyakozásodban
Adod sugallataidat
Lakni szívek otthonában

El nem fogyó irgalmadat
Bűnök bocsánatában
Hoztál örök áldozatot.

A Titokról

Itt vagy jelen, Ég, Föld, Ura!
A mindenség Teremtője!
Minden reménységem Ura!
Az életem megmentője!

Nézlek szeretetem Ura!
A szívemnek kedvelője!
Vágyakozol Élet Ura!
A létemnek szeretője!

Itt mozdulatlanul látlak,
de érzem tekinteted rajtam!
Megszólalnék, de nem tudok!

Bennem ébrednek hajnalok!
Lelked érintése rajtam.
Szólnék! Inkább elnémulok!

Nem múlik el!

S vannak gyöngyök, mik sosem múlnak el!
Bár eltakarják mérges vadvilágok!
Ezernyi réteg kérges-ócskaságok!
Ragyognak alattuk tündöklő fénnel!

S, vannak gyöngyök, mik sosem múlnak el!
Bár akarják elhitetni vadorzók!
Eltemető, bérenc oktalanságok!
Rongyos csattogó szájjal, lefedéssel!

S, vannak gyöngyök, mik sosem múlnak el!
Bár szüntelen beszélnek sokaknak!
Értelmetlen, nincsenek ott virágok!
Rendetlen, mit akarsz gyerekésszel!

S, vannak gyöngyök, mik sosem múlnak el!
Bár eltakarják üszkös csillogások!
Ezernyi tisztán lángoló dallamok!
Rendíthetetlenül égnek Szeretettel!

S, vannak gyöngyök, mik sosem múlnak el!
Bárhol tátongjanak mély szakadékok!
Ezernyi híddal kötnek magasságok!
Repítenek belső szívöleléssel.

Az Isten vágya

Ő szól	–	Válaszolok!
Ő hív	–	Hozzáfutok!
Ő ad	–	Befogadok!
Ő küld	–	Teljesítek!

József Attila

Megszülettél szegényen,
Halál mérget ízeled.

S életet kívántál,
ezért harcot harcoltál.
Megértést nem találtál.
Magyarnak megmaradtál.
Igazságot akartál.
Istentől mindent vártál.
Istentől mindent kaptál.
Nyomort híven feltártál.
Szerelemre hön vágytál.
Embert mindig karoltál.
Akkor mélyre zuhantál.
Keresztre rátaláltál.
Életet föláldoztál.

Megszülettél szegénynek.
Élet ízét átadtad!

Így lettél századoknak
üzenő ajándéka:
halhatatlan virágok!

Asztalnál

Mikor asztalhoz ülök,
a nő rám néz! Feláll!
Szinte sugallja.
„Etesen inkább galambot!”
Elmegy!

Reggeli ébredés

Éjjel lidérces álmok gyötörtek,
kábultan, mámorok tüzeiben
Illúziók kusza kancsájában,
Szertefoszló képektől könnyezek.
Lassan nyitom a szemem és révedek
s látom a tűző nap fényében
vágyaimat elmúló álmokban.
Nem térnek vissza, messzire szálltak.

Nem keresnek többé, napba értek.
Magam elé nézek reménységben,
s elmélyedve gondolatokban
Napi munkámnak nekifeszülök.

Egyedül Isten

Hajnalban hanyatló alkonyon
Szívem csendes, néma izzásban
Töprengek, néhány gondolaton
Kérek fájdalmas magányomban.

Nincs más! Vékonyodó utamon,
Kerestem értelmet magamban
Eltűnődtem, véges vágyakon.
Életem végén, megfogyásban.

Egyedül csak Te vagy mindenben.
Egyedül táplálsz szeretetben
Egyedül, ott vagy a Kedvesben.

Istenem Te vagy az oltalom.
Szerető, életető mindenem.
Hanyatló alkonyon, Hajnalom!

Szeli Sára

Színész diplomám ugyan nincs, de tanítványa voltam Kállai Ferencnek, Besse-
nyei Ferencnek és Bubik Istvánnak. A Nemzeti Színház műhelyében tanultam
és előadóművész lettem. Modellként is dolgoztam, majd a JATE Bölcsész ka-
rának újságíró szakán végeztem. Tollforgatóként, parlamenti tudósítóként több
országos napilapnál dolgoztam. Családi okok miatt Kecskemétre költöztem és a
Gong Rádióban éveket töltöttem mikrofon előtt. Ősi hit- és hiedelem világunk-
kal foglalkozó könyvem megírása után több prózai művem megjelent megyei
antológiákban (pl. Üzen a homok). Tagja vagyok a Bács-Kiskun Megyei Költők
és Írók Baráti Körének. Verseket mondok ünnepélyeken illetve műsorokat ve-
zetek élőben. Szépapáim között ott csillog Vak Bottyán neve. Fontos számomra
Isten imádata, a haza és a család szeretete, a magyar hagyományok őrzése és to-
vábbadása. Nagyon fontos számomra a becsület, mert ha ezt az ember elveszíti,
nagyon nehéz pótolni. Szinte lehetetlen.

Szerelmem Lehelet

Te vagy az a férfi, akire egész életemben vártam!
Fáradt vándor voltam, de végre rád találtam!
Szétszakadt „szerelemszoknyám” szögre akasztom
S kezemet kezédbe, lelkemet lelkedbe adom.
S azt kívánom, hogy földi létem végeztével,
A „Délceg Argentín” ha eljön értem,
S csontkarját a Végzetes tangóra nyújtja,
A Te szemed kékje kékítse majd ,
Sötét végtelenbe zuhanó táncomat!
Hiányod a halálom!
Halálom halála,
ha hallom hangodat,
s látom arcodat!

FOHÁSZ!

Láthatatlan vérkönnyek csendesen hullanak.
Sorsom könyve könnyek áztatta nagy maszat.
Lelkem léte sehol sem talál enyhet s nyugalmat.
Hazug, álnok délibábok látványa megcsaltak!
Remeteség rágja lelkem életerejét.
Akit szerettem elfeledett réges-rég.
Barátok, család, szívemet kitepték.
Nem maradt más, csak a féktelen setétség.

Egyedül maradtam, s hiába a szó, a tett...
Mindenem a Feledés Tavába vettetett!
Istenem, adj erőt énnekem, hogy túléljem az Életem!
Bocsáss meg az ellenem vétkezőknek!
Ámen!

Száguldás

Tővig nyomom a gázpedált, száguldok,
s mégis... mintha egy helyben állnék.
Nem értek már semmit a józanok józanságából.
Csak száguldok a setét Végtelen felé!
Hazudtak, elárultak, megcsaltak, elhagytak.
Koldus lettem e számító számos világban!
Én vagyok a Katicabogárka a sóskútban.
Szállj el, szállj el Katicabogárka!
Tővig nyomom a gázpedált. Száguldok.
Összemosódik élő és holt. Zuhanok.
A reménytelenség ablaktalan alagútjának végén
hirtelen felsejlik egy templom sziluettje.
A Remény szivárványa, az Isten háza...

Harang Halál...

Ma ne zúgjanak a harangok!
Ma a fekete gyász furulyája szóljon!
Közel két és fél hónap leforgása alatt
elvesztettem két szeretett rokonomat!
Ma ne zúgjanak a harangok!
Ma a fekete gyász furulyája szóljon!
Táncolok gyásztáncot gyászvirággal, gyászruhában.
Halál hideg lehelet lelkem jégcsap fedte zugában.
Ma zúgjatok lélekharangok!
Ma a furulya ne szóljon!
Ma néma üvöltésem Holdugró legyen!
Ma a mély gyász csendje, lelkem leple legyen!

Holnap...

Már nem hiszek a holnapban...
Már nem hiszek a szóban.
Már nem hiszek a tiszta szerelemben.

A szerelmem eltaszított engem.
A szerelmem nem hitt bennem.
A szerelmem a porcelánbaba lényemre lépett.
A szerelmem létem lelkét darabokra törte, nevetve.

A Csontkarú Délceg Argentint vágyom, s várom,
A Végzetes Tangó lesz az utolsó táncom!
A Sötétség Hercege segíti majd Végtelenbe zuhanásom,
Szerelmem kék szemei már nem lesz lámpásom.

Már nem hiszek a holnapban
Már nem hiszek a hűségben.
Már nem hiszek az ÉLETEMBEN.

Székely Gábor

1947-ben született Budapesten. Tanult Fülöpszálláson, Kunszentmiklóson, Testnevelési Főiskolán, majd labdarúgó edző, és ingatlanhasznosító. 1988-ban Fülöpszálláson helytörténeti gyűjteményt alakított ki házában. 1996-ban kiadta a „Fülöpszállási Emlékek” című sorozat három kötetét: „Lengj kék-fehér kun zászló”, „100 régi nóta”, „Értekezés a kunoknak...”

1996-ban a „Honismereti Szövetség” kuratóriumának elnöke. 2000-ben Nemzetközi Nagymester”-i cím gyűjtő kategóriában. 2003-ban kunszentmiklósi házában megalakította a Felső-Kiskunsági Emlékek Házát saját gyűjteményéből. Verseskötetei: „Hangulatok” „Cölöphídon” 2015-ben novella pályázatot nyert a „Lánya pálfordulása” című szociográfiai novellával. Főleg Petőfi és honismereti témájú cikkeket ír a „Redemptio, a „Honismeret”, „Nyugat-Magyarság” és a Bakér-Mente című lapokba.

LÁNYA PÁLFORDULÁSA

Még nem csökkent a nyárutó délutáni fényverése. Itt az Alföldön ezidőtájt a folyók is lustán nyújtóznak, delelnék, a fák lassabban bólogatnak, a vadvizek pedig éppenséggel a mozdulatlanság gyönyörűségében terülnek el a szikes-fehér pusztákon. Ha egy macska bogárra vadászik, az a vadászat sem a rohanás, a kürt, a kutyafalka csaholásának dübörgő vadászata, hanem a hangtalan léptek, a mozdulatlan lopakodás, az észrevétlen elmúlás pillanata.

A sötétruhás öregasszony nem nézett a simogató napra, a folyóban kvartyogó békákra, a félénken, nesztelen visszavonuló rákokra. Talán nem is érzékelte azt a leírhatatlan madárcsivitelést, ami az évszázados fák koronái közül áradt az egész világra. Mintha a mindenség tulajdonával bírnának ezek a kis tollas repülő lények, oly gondtalanul viháncoltak az ágak között.

Talán elmélázott a nénike tekintete egy-egy gyönyörű színes lepke tétova szárnybillentésein, a kutyatej sárgaságán, a szarkaláb lila árnyalatain, de nem kötötte le figyelmét úgy, mint hatvan évvel ezelőtt.

Letette hátáról a rőzseköteget a földre. Gondosan megigazította, hogy ne billegjen, és óvatosan, botja segítségével ráült.

Ekkor megtörtént a csoda.

Szokásától eltérően dúsan barázdált arcáról feltolta fekete kendőjét. Sápadt arcán, meleg tekintetén szétáradt Isten nélkülözhetetlen adománya: a gyógyító, éltető, üdvözítő tiszta napfény.

Ez a kívülről érkező mennyei sugár az arcon találkozott az öregasszony belső lényéből áradó jósággal, derűvel. Talán egy pici mosoly is megjelent ajka szegletén..., igen, mert leánykorára gondolt, mikor minden olyan nagyszerű volt, gondtalan, szerelmes és reménykedő. Hogy tudott örülni édesanyja szeretetének, mindennek, ami a tanyai paradicsomban az éden bőségével körülvette. Édesapja és két bátyja I. világháborús halála, Ferencz József jósága, mert hogy így tanulták az iskolában,- majd férje korai halála már igen távoli emlékek.

Két éve, hogy bejött a tanyáról. Tulajdonképpen nem szívesen, mert jól ellátta még magát odakünn. A ház is szilárdan állt még, a deréknyi mestergerenda nem adta meg magát az időnek. Meghajlott bár, mint a lakója háta, de kiszolgált volna még egy emberöltőt. A hatalmas istállóban már csak a pókók és a fecskék voltak otthon, a csűrben viszont tyúkocskák tojtak. Élelmezte őket a végtelen rónaság, ők pedig a szerető gazdasszonyt éltették.

Ott künn a pusztán messziről jönnek és messzire szállnak a szelek.

A gondok és gondolatok, a magány és az élet azonban ott tanyázik a ház körül. A pusztai embernek az egész világ kincse fel nem ér izzadságával öntözött földcskéjével. Csak ők ketten, a Jóistennel karöltve küzdenek a puszta létért. Ha baj történik, magát okolja, ha jól „megy a szekér” – úgy „hál’ Istennek”.

Két lányát már kicsi korukban elvesztette, egy leánykát tudott felnevelni, Editet. Azidőtájt kevés gyermek birkózott meg a betegségekkel, az orvos csak ritkán jutott el a tanyára. Télen, ha a hó bőséggel elborította a tájat, hetekig nem tudták megközelíteni a falut. Ilyenkor csak magukra hagyatkozhattak, „embör” nem lévén a tanyán, embertelen nehézségekkel birkóztak. De megbirkóztak, mert egymást segítve, Istenhez fohászkodva erősek voltak ők ketten: anya és lánya. Rajongásig szerették egymást.

Huszonhat éves volt Edit, mikor egy legény elvitte. Pillanatig sem merült fel, hogy a fiatalok a tanyán maradnak. Géza Pesten dolgozott, jó lakása volt a városban.

A búcsú könnyes, az elválás rettenetes volt.

Látogatásaik eleinte sűrűn estek. Rogyadozott a bicikli a sok hústól, gyümölcstől, mellyel az öregasszony a vonathoz kísérte az ifjú családot. Ilyenkor hazafelé menet először érezte a tanyasi asszony a magány előszelét.

A fiataloknak sok dolguk akadt otthon a városban, gyerekek születtek, így a

tanya mind messzebbre került Budapesttől. Már csak félévenként jártak haza, majd még ritkábban. Érkezéskor Edit meglepetéssel észlelte, hogy édesanyja haja hófehérré vált, járásában görbebot a társa és orcája jobbára a földet kémleli. Kevesebb lett a hús, a gyümölcs, a sütemény, mégis lassabban érték el az állomást, mint azelőtt. Mióta Edit elköltözött, harminc magányos év terhe telepedett édesanyja vállára.

A nagy gondolat Edité volt. Egyik hazajövetelkor fel is vetette:

– Édesanyám, adjuk el a tanyát, veszünk egy kisebb házat a faluban, magának könnyebb lesz az élet, mi meg tudunk venni egy Trabantot, így könnyebben látogathatjuk majd.

Omolt a könnye patakokban az öregasszonynak.

Vele sírtak a nádasok, füzesek, gémeskutak és az állatok, vele a föld és vele sírt az ég is.

– Az én kislányom jó, – ő jót akar neköm, biztosan igaza van, jó lősz neköm a faluban – vigasztalta magát, a nádasokat, a füzeseket, a gémeskutakat, az állatokat, a földet és az eget.

– Uram, ugye Té is jönnek látod? – kulcsolta kezét és lelkét Istenével.

A biztató választ hiába várta.

Kétszer serkent a tavasz azóta a kis falusi háznak az udvarán.

A folyó most ritkán csobbant, csak ha a harcsa üzte zsákmányát, s lenn a mélyben a gyásznak nem volt hangja.

Nehezen állt fel rőzsekötegeről, arcát ismét fekete kendője mögé rejtette, szorosan meghúzta két sarkát, nehogy a feltámadó fuvallat csúfot üzzön vele.

A hosszabbik utat választotta hazafelé menet, arra nem járnak autók, nem verik föl az útnak porát.

Nem szerette az autókat. Zajosnak, bűdösnek érezte azokat.

Két év alatt sokszor megjárta ezt a kis gyalogösvényt.

Tüzelőcskáját a folyóparti erdőből hordta, nem szólt érte senki, jó népek laktak a faluban. Ha találkoztak, köszöntek egymásnak, bár néha a nevük nem jutott eszébe.

Kis háza tetejét nádból rakták régi mesterek, télen jó meleget tartott, nyáron hűvöset. Sokat dolgozott rajta. Kényes-fehérek a falak belül és kívül, évente átmeszelve, folt ne éktelenkedjen rajta világ csúfjára. Kicsi a ház, de elég a szoba-konyha egy személynek. Kertecskéje virágokkal teli, egy tarka kecskéjét, néhány tyúkját szíve melegeivel is gondozta.

– No, jóéccakát kedvöskéim – így köszönt el tőlük esténként, midőn becsukta az olajtót, hogy óvja őket rókától és a hűvöstől.

A nagy, módosnak számító tanya berendezéséből csak azok a bútorok kerültek a kis házba, melyeket Edit nem vitt el Pestre, vagy el nem adott. Ami megmaradt, elég egy öregasszonynak. A petróleumlámpa még nagyanyjáé volt, azt elvitte a lány – divatos dísz az manapság-, a bibliát az asztalon hagyta. Nem is kell már az a lámpa, fakó fényénél úgy sem olvashatók a megsárgult lapok. Ezért ha Istenre gondolt, leült az asztal mellé a félhomályban, szívére szorította a fekete könyvecskét és halkán, vagy inkább magában, hogy a szoba csendjét ne háborgassa, beszélt a Mindenhatóval. Mintha maga a nagy Isten állt volna előtte a picinyke ablakon beszűrődő fénycsóva képében.

Hálát adott a békességért, hosszú életért, kicsiny házacskájáért, leánya és családja egészségéért, a mindennapi tüzelőért. Aztán megint Editkéért.

Hozza haza őt a Jóisten, egy éve már, hogy nem látta.

És megadá az Úr. A Trabant csikorogva fékezett.

Újabb ötlettel érkezett a várva várt jövevény.

– Édesanyám, adjuk el ezt a rossz házat, nálunk Pesten van egy kis szoba. Magának könnyebb lesz az élete, mi meg tudunk venni egy jobb autót.

Omlott a könnye patakokban az öregasszonynak.

Vele sírtak a fák, a rózseköteg, a folyópart és a kis ház, vele a kert és vele sírtak a madarak is.

– Az én kislányom jó, ő jót akar neköm biztosan. – Ugyé Uram, jót akar neköm az én égyetlenöm?

De az isteni jóváhagyást ismét hiába várta. Az Úr hallgatott.

– Kislányom, én életöt, szeretetöt, pénzt adtam neköd, kérlek, a haláloamat hagyd mög neköm. Itt nyugszik szögény édesanyám, édesapám. Itt szeretnék én is möghalni. Hiányozna már neköm a Júlia harang zúgása.

Edit nem szerette, ha ellentmondanak neki. Nem lehet másképpen, ő nagyon megszervezte már a jövőt.

– Hát jól van édesanyám. De talán vigyünk virágot a nagymama sírjára. Úgy sem ült még az autónkban, – invitálta kedvesen a jó leány az édesanyját.

Öreg néne kertecskéje féltve nevelt legszebb virágait szedte csokorba.

Becsukta a kisajtót, - zárni nem kellett ezen a tájon, – s nehezen beült a hátsó ülésre. Szeretett volna még hátranézni, de a hely igen szűk volt, nem sikerülhetett neki.

– Istenöm, csak látnának a szomszédok! Lám az én leányom milyen jó hozzám! Édesanyám sírjához is elvisz! Autóval visz!

Az ismerős házak oly gyorsan suhantak el mellettük, mit még soha. Szédült ettől a sebességtől, de büszke volt és boldog. Az ő lánya autója... - lám milyen jól él az ő lánya, autója is van.

Elmaradt a falu, de a temető nem erre van. A szörnyű felismeréstől elállt a lélegzete. Ez a budapesti út...!!! Érezte, hogy csapdába került.

Omolt a könnye patakokban az öregasszonynak.

Vele sírtak az útszéli fák, faluvégi házak, a távolodó nagytemplom tornya és a pásztorok, vele a virágok az ölében és vele sírt édesanyja sírja az öregtemetőben. Könnyezett alattuk a végtelen köves út is.

Jó erősen fogták, mert ki akart ugrani menet közben. Később a lemondás, a végtelen bánat és a fokozatos gyengülés vett rajta erőt. Pesten már nem a begéért kis szoba várta, de egyenesen a rideg fehér kórterem.

Tiszta hálóinget kapott, megfürdették és levágták selymesen ősz haját. Tiszta ágyat kapott és injekciót. Nem akart senkit látni, csak a virágcsokrárt követelte. Másnap a bokrétaikat szétszította a nővérek között és elindult hazafelé. Egy szál virágot, a legszebbiket szorongatta csupán a szíve fölött, amit majd édesanyja sírjára fog elhelyezni... Hálóinge földig ért, papucsát még a kórteremben elvesztette.

A kijáratnál utolérték az ápolók. Nem ellenkezett, de a virágot nem adta, görcsösen szorította csontos ujjai között.

Visszavezették, lefektették, leszíjzták, betakarták.

Ismét kapott injekciót.

Érezte kertjének illatát, látta nádfedeleles kicsi házát, a folyó partját, a temetőben szülei sírját...

– Milyen erős a fény... mi ez a zene? Gyűnnek a szomszédok... űk szeretnek engöm...a két kislányim. Hol vótatok eddig gyönyörűségeim?... Mögyünk a tanyára, édosapátok vár otthon... mi ez a fény, miért olyan erős?

Édös emböröm már mögsirattalak, de jó, hogy visszagyütté ugyé szép ez a zene? ... de jó, hogy mögint égyütt vagyunk. Édosanyám ... nézd, hoztam neköd virágot ... Édosanyám kire harangoznak? ... ez a zene ... ez a fény ... ez a ragyogás...

EPILÓGUS

Két éve jár vissza a faluba Edit. A házat nem veszik meg. Egyszerűen nincs rá vevő. A tető beázik, az ajtó, ablak kitörve. A ház üres.

A zsoldár a szoba közepén a nedves homokban kiterítve – mint a kifeszített Jézus a keresztfán. A kertben a gyom feje az eget veri, az ólat elhordták.

A szomszédok nem válaszoltak Edit kérdéseire. Ítéleztek, nem válaszoltak. A hölgy bosszúsát rúg a kapufélfába, bevágja a kocsai ajtaját belülről és indulatos gázadással elindul. A Trabant füstje kék felhőbe borítja a zöld fákat. Útján elkíséri a nagyharag dühödt kongása, majd az is elhalkul a háta mögött. Számára ködbe vész a falu, az ősi ház, ködbe vész a pusztai vihar, a szikrázó napfény az árvalányhajú mezőkön, a pacsirta éneke, a szikes tavak ködpárája.

Sűrű ködbe vész ifjúsága minden emléke.

Szalai Sándor festménye: Isten a Szeretet

Kiskunsági színleső

Jártál-e már a magyar pusztán
színlesőként?
Virágbontó május végén láttál-e már
égi verőfényt?
Hol Duna-Tisza tája virul
szép kényesen,
hol a bús lélek is felvidul
mézédesen.

Hol nem küldi égnek örökzöld sapkáját
a borókafenyő,
s nem akasztja szürke felhő vonulását
halovány dombtető.
Tündöklő ó-arany halmokon száguld
a futóhomok,
ezüst koronás fején, palástján ráhullt
szellőnyomok.

A dűnéken túl vérvörös takaró,
lángban égő,
de tűzében soha nem hamvadó
pipacsmező.
Vad hőjét eloltja hullámozó tenger
búzavirág kék,
mintha földre szállt volna erre
a magosságos ég.

Öslápon virág éled, lilán, fehéren:
a vízililiom,
fölötte tarka lepke táncot jár kevélyen,
százan, millió.
S az üdezöld fűben megbújik sárgán
a gólyahír,
majd rátelepszik a rónára erre járván
az alkonyatpír.

Piros pipacs, fehér árvalányhaj, s a
zöld mező,
magyarnak e három színt emelte a
Teremtő.
Ezért félek, ha elborítja a tájat
mély fekete este,
Nehogy a jó Isten ezerszín hazámat
sötétségben felejtse.

Szénási Pál Bertalan

Gyökereimmel ebbe a hazába, ebbe a földbe kapaszkodtam meg. Szüleim, családom - bár egyszerű emberek voltak - olyan erőt és biztonságot adtak csemete koromban, hogy úgy érzem kibírok még néhány vihart ami előttem áll. Ha csak olyan csendes az ember élete nem is nagyon érzi, hogy mit is örökölt az őseiktől, de ha megtépázza néha a lombjainkat az élet vihara, akkor rájövünk mi is a jussunk, micsoda nagy erőt is kaptunk az ő szeretetükből. Én ezt tartom a legnagyobb értéknek és szülőként, pedagógusként a gyermekeimnek is ezeket a gyökereket akarom minél erősebbre növelni, hogy álljanak olyan szilárdan, biztonságosan életük talaján, amilyenbe mi születtünk és élünk.

Jer pihe álom

Jer pihe álom!
Nyugtass puha kebleden.
Ringass szép álomba
Álom-kék vizeden.

Nagy hajó ringasson
Álom óceánon.
Kék hegyek bércein
Tűnő álom-szárnyon

Vonuló felhőket
Ringó nagy hajódon
Csodálom, csodálom
Szivárványát ezer színre bontom.

Ússzunk együtt lágyan,
Egy nagy hajón messze.
Lássunk sok szép tájat,
Álmodjunk örökre!

Ott lenn a lankás badacsonyi dombon...

Ott lenn a lankás badacsonyi dombon
Terem a pityóka, bort terem a táj.
Ott fenn a csábos tokaji hegy alján
Királyok nedűje, s jó muzsika vár.

Refr: Villány napos vidéke vörös borát ontja,
Sopron, Kőrös útjait szőlőinda fonja.
Kecel s Imre hegynek pora, Izsák, Hajós, Vadkert bora
Torkodat lemossa.

Villány napos vidéke vörös borát ontja,
Sopron, Kőrös útjait szőlőinda fonja.
Kecel s Imre hegynek pora, Izsák, Hajós, Vadkert bora
Torkodat lemossa.

Erdély földjében, Vajdaság kertjében
Terem az itóka, gyöngyös a pohár.
Felvidéki vérből galléros bort reméle
Alpokalja bére burgundi, noir.

Refr: Bármely tájon ha járok, nem fáradok én el,
Jó bort mindig találok egy pince fenekében
Balaton és Mecsek tája, az Alföldnek kis tanyája
Szomjad borral oltja.

Bármely tájon ha járok, nem fáradok én el
Jó bort mindig találok egy pince fenekében
Balaton és Mecsek tája, az Alföldnek kis tanyája
Szomjad borral oltja.

Gondolj arra majd... A Polgári Védelem dala...

Amikor elfog a félelem, amikor elfogy az értelem,
Mikor nincs már más, csak a józan ész.
Amikor megfagy az indulat, amikor megfog egy mozdulat,
Amikor bajban vagy és rettentően félsz.

Ha megszakad a Föld szíve, ha meghasad az ég ere,
Ha megroppan egy erős híd két part között.
Ha elveszíted álmaid, s mellőled elfogynak a társaid,
Ha nincs benned már több erő, hogy tovább lépj.

Refr: Akkor gondolj arra majd, már megéltél sok vihart,
S ami jön, az el nem tántorít.
Lesz erőd, ha jön veled, egy békés „hadsereg”,
Amely minden helyzetben bátorít.

Egyszer gondolj arra majd, hogy megéltél sok vihart,
És a jövő el nem tántorít.
Lesz erőd, ha küzd veled ez a bátor hadsereg,
Amely tettekre és elszántságra hív.

Mikor már nem fog a félelem, mikor már megjön az értelem,
S amikor nincs már más, csak a józan ész.
S amikor nincs már indulat, s amikor megfog a mozdulat,
S amikor bajban vagy és semmitől sem félsz.

Refr: Akkor gondolj arra majd, már megéltél sok vihart,
S ami jön, az el nem tántorít.
Van erőd, mert jön veled egy békés hadsereg
Amely tettekre és elszántságra hív.

Akkor gondolj arra majd, már megéltél sok vihart,
S ami jön, az el nem tántorít.
Van erőd, mert jön veled egy békés hadsereg,
Amely tettekre és elszántságra hív.

Amely tettekre és elszántságra hív.....

Ha bort iszol...

Ha ősapáid nyomdokába lépni merszenél,
Az ősi törvényt jól jegyezd meg: bor, kenyér, s a vér!
E szent igazság él s amíg a Földön van magyar
Feledni soha ne feledd, míg sírod nem takar.
Ha lelked mélyén jó magyar vagy szívből hinni kell
Csak úgy marad fenn nemzeted, ha erkölcsben hiszel
S hogy bölcsen élj a lelki mérték adja meg neked!
Tanulj hát, küzdj és bízva bízzál! Ezt sose feledd!

Refr: Ha bort iszol, hát idd fenéig bátran a kupát
S a gyöngy nedűben lásd meg azt, ki téged inni lát
Barát legyen, vagy ellened ki jót iszik veled
Maradjon mindig józan s tiszta őszülő fejed!
Csak idd a bort és arra gondolj élted meddig ér?
S hogy a teremő életedre miből mennyit mér?
A jó bort hogyha nem veted meg, s Isten élni hagy
A bor, kenyér, s a vér nevében lész majdan te nagy.

Egy új korszak köszönte rád, hol nem leled helyed
A kincs, a pénz, a kapzsiság uralja életed
Az ősi jelszó már letűnt? A bor, kenyér, s a vér!
A tiszta erkölcs, tiszta szó ma mondd kinek mit ér?
De mégis él egy ősi jelszó: Szent magyar hazánk,
Óh nem tiporja senki el, lehet bár oly falánk,
Hogy földjeinket, erdeinket pénzen megvevé
Nyomorba döntve ezreinket, halni engedé.

Refr: Csak idd a bort, hát idd fenéig bátran a kupát
S a gyöngy nedűben lásd meg azt, ki téged inni lát
Barát legyen, vagy ellened ki jót iszik veled
Maradjon mindig józan s tiszta őszülő fejed
Ha bort iszol, hát arra gondolj élted meddig ér?
S hogy a teremő életedre miből mennyit mér?
A jó bort hogyha nem veted meg, s Isten élni hagy
A bor, kenyér s a vér nevében lész majdan te nagy.

Szüretelők dala...

Napérlelte fürtök, csinos lányok kezében
Böngésző legények puttonyok teherében
Csók csattan a csókkal barázda szögletben
Elfárad itt mindenki ebben a szüretben.

Délben juhból főzött kása jut a bográcsból
Nem marad el persze az ó bor sem a kosárból.
Mustot présel a sutu, édes lé foly' belőle,
Nem megy el a gyerek-sereg semmi pénzért mellőle

Refr:1. Jó bor lesz belőle	2. Jó bor lesz belőle
Jó bor lesz belőle	Meggyőződik felőle
Tudja már a gazda	Jót iszik az édes mustból
Ízlelgeti előre	S pipára gyújt tőle.

Tele már a pince, hordó telik, must pezseg,
A törköly egyre gyúlik, arra muslinca sereg.
Hordják a legények, puttonyban szegények
A jó szőlőt nagy fürtökben, pirosat, fehérét.

Eladó a bönge, édes csók jár utána
Ennek a kislánynak csókra áll már a szája.
Megadja a módját, a zsák meg a főtját'
Ha egy kicsit keresi, biztosan megtalálja.

Refr:1. Jó bor lesz belőle	2. Jó bor lett belőle
Gazdag most a tőke	Szép lány keze metszette
Magyar leány szüretelte	Tele lett a borospince
Legény vinni győzte	Megforr Mindenszentekre
3. Jó bor lett belőle	4. Jó bor lett belőle
A Jóisten engedte	El is fogy majd az őszre
Karácsonyra az asztalra	Nem bankódunk ez évben is
Bőven jut majd belőle	Jó bort terem a tőke

Szentpéterszegi Róza

Szentpéterszegi Róza Budapesten, 1940-ben született, de falun nőtt föl. Ma Kecskeméten él. Prózát, verset, mesét ír, tagja több irodalmi körnek. Írásai folyóiratokban, antológiákban jelentek meg először. Falujának tiszteleg első önálló prózai kötetével, melyben néhány verse is olvasható. Mesekönyvekkel együtt 16 kötete jelent meg, legutóbbiak: Rezdülések, Dallamok és Isten felé .

Ima

eléd állok Uram
kitárom szívemet
békét kérek esdekelve
fohászom hozzád száll
adj erőt hitemhez
nem tudok én hinni már
csalódtam keservest
nekem ez oly nagyon fáj
tisztá szívvel fordultam felé
ő úgy tett mintha értené
de szavam szívéig nem ért
elfújta az őszi szél
valamiben mindig hittem
az igazit most keresem
két hit keveredik bennem
döntsd el Uram mit tegyek

Új forradalom
Forrong a Föld megint újra
forradalmi hangulatba,
keleten és nyugatabbra.
Milliók még nyomorognak,
és nem tudni mi lesz holnap.

Fájdalom

Tisztos idős kis öregasszony
botorkál előttem a sarkon.
Nehézkes szegénynek járása,
lehet, hogy a nyomor bántja.

Megáll, körbenéz, ki látja,
keze belenyúl a kukába.
Remélt tán benne valamit,
gyenge sóhajtás hallatik.

Ráncos kéz koszos a szennyről,
ezt kapta a megfáradt léttől.
Éhező lett anya és árva,
mivé lett a világ mára?

Fájdalom szorítja lelkem,
szégyenli, hogy meglátott engem,
A feléje nyújtott kezemből
csendesesen veszi el a pénzem.

Egy könnycsepp gurul le arcán,
homályos, szürke szeme láttán
ölelni akarom testét némán,
jobb élet látszik a szakadt ruhán.

Történelem pereg le e percben,
úgy állunk szemben egymást nézve,
hisz megérni nagy fájdalmakat,
nincsen szó, csak gondolat.

Az éjszaka illata

csend ölelkezik éjszaka
ilyenkor van virágillata
csend átkarol bennünket
végre boldog lehetek veled
lombok suhogása alábbhagy
mintha megállna a patak
természet nyugalomba tér
vágy bennünk életre kél
nem kellenek ígéretetek
ne mondj most szép szavakat
kezed érintése beszél
mikor leheletünk egymásba ér
perc megáll egy pillanatra
tudjuk másik mit akarna
s nem törődve semmi mással
csak csend adta boldogsággal

Itt maradok

Itt vagyok én, mindig itt vagyok,
nincs szó, mi elmozdíthat innét,
nincs kő, amitől futó lennék,
én itt vagyok, mindig itt vagyok.

Nincs kevély, mi innen vonzana,
vagy vágyam, mely bátorítana.
Szoborként állom még a sarat,
nincs hatalom, mely megmozdítana.

Nem mentem, pedig hívtak többen,
a szülőföldem nem hagytam el.
Itt élek, itt temetnek, ha kell,
egy hazám van, több nem érdekel.

Itt vagyok én, itt leszek mindig,
ha a Föld áll, s nem forog tovább,
a mézillatú mezők nyomán
én itt vagyok, végig maradok.

Boldog szívem hasadása

néhányszor ölelt engem Isten
ma már tudom
mert emlékszem
drága szép pillanatok
mikor gyermekeket adott
akkor olyan boldog voltam
elmondani nem is tudtam
égi tettet nem éreztem
ekkor kettéhasadt szívem
felét egyiknek átadtam
másik felét
még meghagytam
eltettem néhány évre
hogymajd
megerősödve
s meglett nekem
minden vágyam
másik felét is átadtam
ölelt aztán unokákkal
nekik lelkemet adtam
így történt hát osztódásom
vagy inkább
osztogatásom

nem láthatlak ó Istenem
mindezt Neked köszönhetem.

Tarjányi Anita

Kecskeméten született 1978-ban. Kereskedelmi végzettsége miatt megismerkedett az emberekkel való kommunikáció fontosságával. Elvégzett egy pedikűr-manikűr tanfolyamot és svéd masszázssal is foglalkozik. Az emberekkel való törődés megmutatta neki, mennyire jó és szép dolog a gondoskodás. Nagyon hasznos időtöltésnek tartja az olvasást. Kedveli a színház és a film világát is. A zene kimaradhatatlan, mindennapos feltöltődést jelent számára. Szereti a verseket. Neki a vers: hang nélküli zene. Költeményeiben gyakran előfordul a szeretet és a bizalom. Olyan gondolatokról ír, amelyekkel minden ember foglalkozik és átérzi mondanivalóját. Azért ír, hogy a bennük rejlő érzelemvilág rámutasson arra, hogy nem vagyunk egyedül. Úgy érzi, hogy a szeretet és a vers örök. A Toll és Ecset Alapítvány kiírt pályázatát megnyerte és a baráti kör a tagjai közé fogadta őt.

Egy gyermek dala

Aranyalagútból egy gyermek dala,
hitből faragott, kincsét szórt fuvola.
Lelkeket ölel, szeret a muzsika,
hol melegség élhet, tüzet gyújt oda.

Hangszálon futó végtelen alázat
fókuszán át egy üveggyöngyvarázslat
néz lélektükréből és az arcokon
torzul, víz lesz, majd illan a fájdalom.

Törékeny madár emelgeti szárnyát,
magyar nyelv zengi, szereti hazáját.
Aranyalagútból egy gyermek dala,
reményszárnnyal száll a magyar muzsika.

A harag

A harag pusztít, mint kiáradt folyó,
iszapba süpped az intuíció,
és a józanság is sötétben matat,
megtorpan az értelem, hátrébb halad.

A harag bukott hatalom, nem győzhet,
aki magához engedte csak bőszt lett,
összes álma és minden ébredése,
hazug erőt szól mindent felemészelve.

Göggös harag, akit a düh siettet,
mohón felfalja azt, ami teremthet,
és görcsösen önmagába harapva,
hangosan szenved, halljuk, de tagadja.

De lassan magára maradva apad,
elfárad buta harcában a harag.
Minden könnyű lesz, ha messzire elszáll,
gyenge már, széttepi egy papírsárkány.

Lassan elengedve

Akartál, éreztél, talán mindent tagadva,
bizalmat ültettél a megfoghatatlanba.
Virágzó fáknek álmodtad az apró magot,
felébredtél, föld alatt maradva megfagyott.

Dühöd dülakszik, amin a szájalom nevet.
Lehet, egy bolond vak vakond rághatta meg lent.
Alkudozol magaddal, bírod még, ha kapnál,
még az ürességnek is fényt és vizet adnál.

Ennyi. Ennyit írt neked a szükséztavú jövő,
és gipszébe merevít a depresszív idő.
Lassan elengedve, érted mért nem éred el...
A te tiszta földed erősebb fát érdemel.

Éjjel-nappal

Neked elhittem volna, hogy szép az élet,
hogy hold az éjszakában is csak azért lett,
hogy árnyak alatt is megtalálj engemet,
és minden lényeket, mit látni nem lehet.
Hold után jött a Nap, vakított a fénye,
hagytam melengessen szívembe beégve.

Korán jött a sötét, nem láttam reményem,
hold is botorkált a csillagtalan égen.
Este van nem alszom, ébren eltemetem.
Mint a hajnal a csillagot eltüntetem,
ragyogó Napom a sötétségbe vájom,
reggelre mégis a szívemben találom.

Fázok

Oly hidegnek érzek mindent, fázok,
úgy siet a napfény, alig látok.
Kihűlt a Föld, a mezítlábas nyár,
tudom nem ígérte, hogy marad, vár,
de hiányzik melege testemnek.
Jégszíve didereg a szerelemnek.

Hideg az ágyam, fészkem elfagyott.
Hol van a nyár? Nem köszönt, elhagyott.
Tűröm a hiányt. Mi mást tehetnék?
Gyűlölnék, mert eltűnt mit szeretnék?
Ősz van, várok, pedig csak tél jöhet.
Nekem meleged kell, nem gyűlölet.

Fázok, reszkető ujjakkal írok,
kihűlt arcomon ég a könny, sírok.
Lassan már tél lesz, mindent hó lep el,
nem kapok választ mit rontottam el.
Hol vagy, merre? Messze van a bárhol.
Nélküled fázik az ősz, hiányzol.

Mikor este van

Mikor este van és mindent befejeztél,
magához ölel mit vártál és kerestél,
mikor este van és éj bontja szirmait,
mikor a csillagod elsírja titkait.

Mikor emléked lesz a mai pillanat,
mikor vörös könnyet sír odafenn a Nap,
mikor holdad festi meg fényes csillagod,
és melletted fekszik, kivel szép volt napod.

Mikor ezer szépet látsz egy szál virágban
mikor fiad kacaja szól a világban,
mikor átölel és hiányodat szólja,
és az este puha párnájára folyna.

Mikor már múlik és betakar az este,
mikor alszik a kín ki ráncaid leste,
mikor beléd kúszik az esti levegő,
és melletted pihen minden mi szerető.

Mikor este van, a Föld lassabban forog,
mikor a fejedben a dolog nem motyog,
mikor az elmében utat tör az álom,
becsukott szemmel is színeim találom.

Jobbról ördög – balról angyal

Jobbról ördög, balról angyal,
ez itt élet, ott meg az baj.
Most az rossz győz aztán a jó,
tiéd lesz a neked való.

Az almafán kígyó bujkál,
beléd mar, hogy fájva tudjál.
Másik ágra kúszva szökött,
ereidbe mérget köpött.

Félig fénylő, félig sötét,
kérted menjen, vártad jöttét.
Régi álmod kulccsal zárod,
felfeszíti a hiányod.

Álmon pihensz, kövön ébredsz,
újra gondolsz, nincs, mit kérhetsz.
Visszaszámolsz, földön fekszel,
egyszer volt, hol nem volt egyszer.

Jobbról ördög – balról angyal.
Ez itt élet – ott meg az baj.
Harag harcol a mérgeddel,
ugyanaz már nincs még egyszer.

Ujvári Ferenc

Ujvári Ferenc versmondó Irodalmi Kávéházunk műsorát vezeti a kecskeméti Otthon Kávézóban, amelyre minden művészetet kedvelő barátunkat szeretettel várjuk. Feri a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének igen aktív tagja, hiszen ma már Budapesten él, de minden egyes rendezvényünkön részt vesz. Fa és csontfaragás mellett versírással is próbálkozik ma már.

Mit vár a szív?

Várja a szív,
Hogy szeressék,
Óvó kezek éig emeljék,
Vigyázzák féltőn az útját,
Kevéssé érezze az élet borúját.
Várja a szív,
Hogy szeressen,
A zord világra vidáman nevéssen,
Mosolyogva boldog lehessen.
Legyen valaki, aki megérti,
Féltő szóval halkán becézi,
Aki re magát rábízhatja,
Kitől nem fél, hogy megtagadja,
Aki a szívét cserébe néki adja.

Szeretem

Szeretem, ha itt vagy velem,
Derekad, ha ölelem.
Szeretem a hajad selymét,
Bőröd simaságát, tested melegét.
Szeretem szelíd hangodat,
Mely lelkemen simogat,
Szeretem a szemed villanását,
Abban látom napnak ragyogását,
Szeretem, ha látlak mosolyogni,
Szeretek olyankor hozzád bújni.
Szeretlek megölelni...
Szeretlek szeretni.

Verzár Attila

Verzár Attila 1953. február 5-én született Kecskeméten, egy szerény körülmények között élő munkáscsalád negyedik gyermekeként. Közel volt a könyvtár, ahol egy végtelenül kedves, türelmes könyvtáros néni szeretettette meg vele az olvasást. Nyolc-kilenc éves korában kezdett írogatni. A nyolcadik osztály után szakmát tanult, és több mint negyven évet az iparban dolgozott. Az utóbbi öt évben kezdett komolyabban írni. Általában négy és hatsoros, rímes, szerelmes vagy a természetet bemutató verseket, újabban elbeszélő költeményeket is alkot. Meséket is ír rímes versbe szedve. Tagja a Bács-Kiskun Megyei Költők és Írók Baráti Körének. Megjelentek már versei a Baráti Kör Üzen a homok és az Üzenetek című lapjában is, valamint a Montázs Magazin által 2013-ban kiadott Lelkünk ünnepnapjai című antológiában.

A reggel

Hűvös hajnallal köszöntött ránk a reggel,
Kakas kukorékolt hangos „Jó reggelt”-tel,
Kutyák is csaholtak felfelve másokat,
Így indult az élet jó korán már sokat.

Felkelt hát a nap is, majd huncut vigyorral,
Láthatárra hágott, széles, nagy mosollyal.
Lusta mód, hevenyén terült szét az égen,
Míntha nem járt volna elégszer ott régen!

Csajhos volt a fű is és a harmatcseppek
Csillogó gyöngyökként rögvést táncra keltek,
Gyémántként ragyogva gurultak szerteszét,
Amint meghallották lépteim nesztét.

Valaki mindig vár

Légy mindig bátor, tette kész!
Ha útra kélsz és messze mész,
Ne hagyd, hogy visszatartsanak,
Mert tiéd most a pillanat.

Vigyél el innen magaddal
Egy emlékkel, egy mondattal!
Vigyél belőlem valamit,
Mely elkísér és visszaint.

Csak tiéd lesz a pillanat,
Egy mozdulat, egy gondolat,
Egy szófoszlány, mely kedves itt,
Mely nem hagy el és tiszta hit.

Vigyél el innen magaddal!
Hogy megtalálj egy szavaddal,
Ha sorsod nem lesz mostoha
És néha vágnál még haza.

Mert néked szól a pillanat,
Hol mások épp nem hallanak,
Ha fáj nagyon és néha sírsz,
Sorsoddal hiába is bírsz.

Vigyél el innen magaddal!
Emlékezz rám egy szavammal,
Hogy megkeress, hogy megtalálj,
És tudd, Valaki mindig vár!

Az, a csend...

Te nem érted...

A boldogtalant, ki vágyódón remél,
Hogy fönnért a hajnal és hullt reám a fény!
Váratlan fénysugár, éltem alkonyán
Ragyogott hajnalom újra fel – talán?
S én kitárt karokkal vágytam a csodát,
Ízleltem szomjúan édes ajakát,
Öleltem vágyón, ím - de hasztalan,
Miért is búnak engedtem magam?
– Te, nem értheted!

Te ne tudnád?

Hogy aki kedves volt, magamra hagyott.
Váratlan döntéssel földbe taposott!
Hirtelen rossz lettem, nincs hozzá közöm.
Bármerre mennék, csak falba ütközöm?
Sokára kaptam csak tétova jelet
Meggondolta magát? Ó, az meglehet!
Rab vagyok! És szabad? – ez már ismerős,
Így lettem megint – távoli ismerős!
– Ráismersz?

Ez még nem a csend!

Csak a bölcs nyugalom, vágyaim hona,
Hol távoli szavaknak édes ostora,
Elér - már nem fáj úgy - orozva a kint,
Ne szaggasd sebeim, újra bennem mind!
Korholó ajkaddal inkább csókot adj,
Mint mindig ostorozz, s jól érezd magad.
Ha nem jönne válasz, mikor kérdezel,
S ha érzed, hogy a csend, a csend nem felel,
– Az lesz majd – a csend!

Lélekmagány

Vándorol a lélek, messze láthatár,
Bensője legmélyén igaz társra vár.
A szabadság örök, sosem menekül!
Ha bujdokol a lélek csendben, egyedül!

Jó döntés lesz az, mi jó útra vezet,
Nincsen olyan cél, mely végleg elveszett!
Nehéz szívvel fordul, ki útnak eredt,
Könnyek között tér meg, ki sokat szenvedett!

A suttogás lesz az, mi csendre akad,
Nem a harsány vihar, mi omlasztja falad.
Megnyugszik a lelked, s ódon por alatt,
Magad leled meg, – a leépült falat.

Nem jöhet már vissza, vágyva vissza még,
Fordulhat még élted arra, merre szép!
Megmarad az emlék, ne várd a csodát,
Nem jöhet már vissza, vágyva vissza rád!

Az a szó, az elhaló válaszba bújt.
Élj, hogy ne lopjon árván nevetést a múlt!
Amíg végleg csend lesz, s időd végtelen
Próbálj boldog lenni itt, – ez életben!

Csendes kert

Tompán koppannak lépteim
A sírkert kusza kövein,
Hol árnyékban a fák alatt
Már szabadság van s gyurgyalag.

Fák alatt hosszan fanyalog
A gyalogút, mely kanyarog,
S az út mentén gyökért ereszt,
Ében fekete kőkereszt.

Ében fekete kőkereszt,
Mely rabul ejt és nem ereszt!
Bár Ők elmentek messze, rég,
Ám föltáru a messzeség!

Föltolul emlékek sora
A régi ház s a nagyszoba.
Hol sorsom nem kényeztetett,
De reményt adott s fölnevelt.

S az ember sem volt mindig rossz
És akácsor volt utcahossz!
Ínségben is boldog voltam,
Emberséget ott tanultam!

S a ház, hol éltem kezdődött
Még áll akáclombok között,
Mint a fekete kőkereszt,
Mely rabul ejt és nem ereszt...

Vörös József

Kiskunfélegyházán született 1949-ben, elhunyt 2005-ben. Néhány évet postásként dolgozott. „Ez volt az én parasztegyetemem”– mondogatta, hiszen a falu egész népét, életét ismerhette meg. Kecskeméten alapított családot. Tizenéves kora óta írt verseket, elbeszéléseket. 1976-ban jelent meg első verse a Petőfi Népében. Első novelláját 1977-ben közölte a Forrás. Első önálló gyűjteményes kötete 2000-ben jelent meg Tűzet viszek címmel. Majd A trapéz (2003) és Üzenet (2005) címmel jelent meg két további kötete.

Ezüst sirály

(Antalfy Istvánnak)

Mint ezüst sirály
a tenger felett
száll cikázik
repdes szellemed.

Mint aki végtelen
szabadsághoz szokott
szárnya levegőégbe
feszülve suhog.

És olykor mégis
a parti szirtre száll
vár és áll akkor is
ha arra ember jár.

Mert tudod milyen
az ember, tudod
milyen rettenetesen
jó és mennyire gonosz.

Mint ezüst sirály
a tenger felett
száll cikázik
villámlik szellemed.

Weninger Endréné Erzsébet

1952. június 9-én született Sükösdön. 1975-ben szerzett diplomát a Pécsi Tanárképző Főiskola magyar-angol szakán. Kecskemétre került tanítási gyakorlatra, ahol később állást kapott és megházasodott. Férje is pedagógus. Mindkettőjüknek szívügye a diákok oktatása és nevelése. Három gyermekük született, mindhárom diplomás, igen büszkéik rájuk. Jelenleg nyugdíjasok. Erzsébet az írással négy éve foglalkozik. Versei és novellái a DavidArts és a Napkorong című antológiákban jelentek meg. 2012 februárjában elindította a Montázsmagazin című internetes kulturális magazint, melynek Íróklub rovatában számtalan kortárs költő és író mutatkozhatott be. 2013 karácsonyára a Montázsmagazin antológiát adott ki Lelkünk ünnepnapjai címmel, melyben hatvannégy költő, író és képzőművész mutatkozhatott be műveivel. 2013-2015 között a Toll és Ecset alapítvány kurátora volt. Munkáját tisztelettel köszönik és továbbra is számítanak rá.

Évszakok

Tavaszi, te kedves, illatos, édes,
virágruhába öltözött leány.
Öröme hívsi, harmóniád talány,
a végtelen csodája véled ékes.

Aranyhajú szép nő, huszonéves,
alakja oly kecses, kacér a Nyár.
A nap is pirul, gyümölcsöt érlel már,
a sárga búzatábla mily fényes!

Szelíd tekintetű, fakó hajú,
riadt szavú galamb az Asszony-Ősz,
szívében otthonára lelt a bú.

A Tél fehér szakállú bácsi-csösz,
hideg, kimért, parancsoló korú.
Az évszakok múlnak, az élet győz.

VENDÉGEK

Ariel Berill

Ariel Berill vagyok, Szegeden élő és alkotó író. Trilógiám nagysikerű első kötete a Zuhanás 2013 végén jelent meg. A könyvsorozat saját, kalandos, tanulságos, helyenként vidám történetekkel átszőtt életutamat meséli el egy Csongrád megyei álmos kisvárosból egészen a tengerentúli, hatalmas Los Angelesig. Hitvallásom, hogy legyen az bármilyen műalkotás, annak meg kell mozdítani, fel kell kavarni valamit a szemlélők lelkében, és őszintén szívből kell jönnie. Élményekkel teli, hasznos olvasást kívánok minden olvasómnak!

A kiskörúton...

A kiskörúton moccan a szájában az örület,
Szememből elszáll, és megöli kedvem a rémület,
Látom, hogy az ajka mozog,
Értem, tudom, de fel nem fogom,
„De értsd meg, hogy EZ nem olyan!”
Ahogy a szavak szállnak a fák ágai közt,
Varázsütésre minden kék, zöld, lila, fekete,
Mint összevert lelkek csonka-kéz tengere,
Hullámozása sodor le-föl, oldalt,
Haránt-iránt neki a falnak,
Némaságozomról magányom hallgat,
Sodor az áradat a gésák városából,
Messzire, kifelé a partra,
A zöld fű már rég volt ilyen sápadt,
Holdkóros révület, csonkított alázat,
Remegés, messzeség, tétova hajnal,
Gyémánt az út, elvérzik a talpam.

Bornemissza Attila

1996 óta a Cserhát Művészkör elnöke, 1992-től a Délibáb művészeti folyóirat főszerkesztője. Újságírói munkája mellett a Történelmi Szent Lázár Katonai és Ispotályos Lovagrend tisztje, 2014-től pedig a lovagrend egyik parancsnoka. Tiszti ezüst nagykeresztet kapott művészeti munkásságáért. Málta nagyhercege: Vittorio Galoppini di Carpenedolo avatta fel, a Nemzetközi Szent Lázár Lovagrend grand-vikáriusa. 2010-től a Lovagrend művészeti vezetője. Tagja a Galgamenti Művész Egyesületnek, a Magyar Újságírók Országos Szövetségének, a MOTESZ-nek, a Magyar Orvosírók és Képzőművészek Körének, a XVI. kerület Közművelődési Tanácsának, a Fodor András Irodalmi Társaságnak, a Kossuth Baráti Körnek, a Délsziget baráti körnek, a Berzsenyi Társaságnak, a Nemzetközi Béke Szövetségnek. 2012. szeptember 28-án Tokajban főparancsnokká avatja a Rend grand-vikáriusa Vittorio Galoppini, Málta nagyhercege.

D-MOLL KANTÁTA

A hajnal lábaihoz hajol az éjszaka
Elköszön csendesén.
Életem is ilyen elköszönéses érintés
Csupa rombolás és csupa építés
Hajnalok szárnyán reppen a furcsa idő
A messzejövő Apollón-i múzsasusogás is
Elhalkult már
Habár fényüveg Nap csillog, messzi földfok
Jelzi, hogy végállomás, de addig tüzek emésztik
El a szerelem törpe bokrait és a hanyatt esett
Ezüstfenyők közt sikong a szél
Mi a cél, mi a baj, hogy futóhomokra épül

Minden reményem, s remélem a végső össze-
Csapást a Fénnyel?
Fényjel most homlokomon, halhatatlan sorokat
Koromba írok, hogy mindenki elolvassa
S hassa át a szeretet a hanyatt esett bokrokat
A könyörgő virágokat, meg a megkékült
Szarkalábat mely mezítláb álldogál a
Nap haván, topánkája elveszett az idők folyamán.
Már minden elveszett, csak az a keskeny út, az a
Világba menekülő fényesség maradt, hol lelem
Hogy majd léptem után összecsapjanak a hullámok
És nincsen visszaút
Hazug minden kimondott szavunk, dadogásunk a
Szél mossa tisztára, verejtékcseppjeink a csillag-
Poros éjszakák mélyére izzasztja át a Tejutat
Mit kutat ez a kajla idő, megvert angyalok a fák
Kétneműek és bokorkotlósok ülnek a szemem mögött
Ördögöt kiáltó pusztaságon át vezet az út
Megtisztulni a végső halálra, Istenhez, Sinájba
Ahol a torz sakálos éjszakákon megszólít majd
Egy csipkebokor, és isteni hangon feloldozza
Életemet, ezt az Ariadné - fonalas tévelygést
Vélt fogalomzavar az éj, hajnalok indulnak utakra
Időtlen térben csillagok reszketnek, nincs jelen
Múlt, jövő, csak a beskatulyázott eszme világít
Hit, hogy elérek szíved kapujához, de sivatagon át
Isteni hangok után vezet az út a megtisztuláshoz
Mondd. Ugye odaérek és csak egy percre is
Boldog leszel. Boldog leszek! Ez ad majd erőt a többihez

Hajdrik József

Törökszentmiklóson születtem 1951. február 19-én. Két gyönyörű lányom egy-egy unokával ajándékozott meg. 1997-ben létrehívtam a „Lélekűdítő Magazin” ezoterikus médiumot. 1998-ban a szolnoki Aranysor Íróklub alapító tagja lettem. Tizenhárom éven át az általam kiadott „Szárnyaló Képzelet” oldalain kaptak lehetőséget kortársaim műveik bemutatására. Alkotói pályám kezdetén Kovács István József Kecskemét költője egyengette az utamat. 1998-tól a Cserhát Művészeti Körnek, 2001-től a Krúdy Gyula Irodalmi Körnek vagyok a tagja. Szegedre érkezésem után három helyi irodalmi csoporthoz csatlakoztam. Eddig 15 saját kötetem jelent meg. Három színdarabomat játszották hatalmas sikerrel. A két CD-m egyikén Keres Emil mondta fel verseimet. Számtalan folyóiratban, antológiákban jelentek meg írásaim. Mára már az internet átvette a könyv fölött a hatalmat. Verseim a „Poet.hu”-n és a „Verébmosoly” oldalamon olvashatóak. Terveim közt szerepel a műveim számát megduplázni. Van időm rá! - mondta egy szegedi tenyérjós boszi.

Őszi szonett

Egyetlen vágyként rezdül az este,
képezeleg párnám suttogó csendje.
Dajkál az álom, micsoda mámor!
Hiányod léte reám tör százszor.

Érzem virágod hevült kedélyét.
Hallom ékszer-szavaid zenéjét.
Hiszem a nyár égető parazsát,
Az áldott Nap, szűzies aranyát.

Szélként a tájban megyek utánad.
Terítsd vállamra lélekruhádat,
s nem fázom többé, ha eljő a tél.

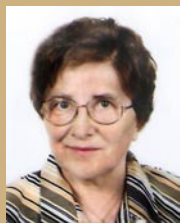
Értem szemeid bársonyos szavát,
Ajkam csöndjére felvarrt lett csóкод,
bogozom titkod, nincs már jobb dolgom.

Tartalomjegyzék

Hittel és reménnyel (előszó)	4
Antalfy István	6
dr. Bereznai Zsuzsanna	11
Dr. Jakab Tibor	19
Dr. Kocsis Mária	29
Dr. Turai G. Kamil	34
Ferenczi Fanna	39
Gyöngyösi Szabó Katalin	48
Hajdók Zsóka	53
Kiss Ferencné Elő Mária	58
Kiss András	63
Kovács István József	68
Kovács Sándor Pál	76
Kökény Éva	80
Magyar Gyuláné	85
Maróti Dezső	90
Menyhei József	95
Mesznéder Klára	109
Mihala László Attila	111
Mittelholczné Tóth Zsuzsanna	116
Molnár Erzsébet	117
Nagy L. Éva	122
Nagy László	127
Nánásiné Székely Margit	128
Pető Edina Fadette	133
Sári Katalin	138
Szalai Sándor	144

Tartalomjegyzék

Szeli Sára	154
Székely Gábor	157
Szénási Pál Bertalan	164
Szentpéterszegi Róza	169
Tarjányi Anita	174
Ujvári Ferenc	179
Verzár Attila	180
Vörös József	185
Weninger Endréné Erzsébet	186
 Vendégek	
Ariel Berill	187
Bornemissza Attila	188
Hajdrik József	190
 Tartalomjegyzék	 192

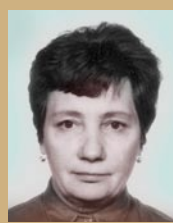
Dr. Kocsis Mária

Dr. Jakab Tibor

Hajdók Zsóka

Kis Ferencné Elő Mária

Kiss András

Kökény Éva

Kovács Sándor Pál

Magyar Gyuláné

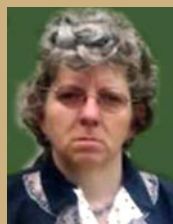
Maróti Dezső

Mesznéder Klára

Mihala László Attila

Molnár Erzsébet

N. Székely Margit

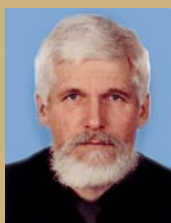
Pető Edina Fadette

Sári Katalin

Szeli Sára

Szalai Sándor

Székely Gábor

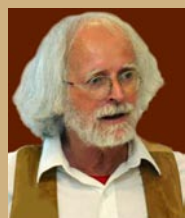
Szénási Pál B.

Szentpéterszegi Róza

Tarjányi Anita

Dr. Turai G. Kamil

Ujvári Ferenc

Verzár Attila

Ariel Berill

Hajdrik József

Bornemissza Attila